

Mật ngũ rừng xanh

LÊ HỮU NAM

Tặng Po cho những năm tháng con lớn khôn!

Lời ngỏ

Trên hết, tôi viết cuốn sách này để tưởng nhớ đến những sinh vật đã biến mất trước sự tàn bạo của con người. Để xin được cúi đầu trước những người hùng thầm lặng trong các cuộc chiến bảo vệ thiên nhiên và muông thú. Cũng qua cuốn sách này, tôi tin rằng những đứa trẻ sẽ cảm nhận được tình yêu thương luôn luôn ngự trị trong mọi giống loài, từ đó chúng sẽ biết đoàn kết cứu lấy thế giới vốn rất tươi đẹp này.

– Tác giả Lê Hữu Nam

Mục lục

[Phần mở đầu](#)

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

[Phần 8](#)

[Phần 9](#)

[Phần 10](#)

[Phần 11](#)

[Phần 12](#)

[Phần 13](#)

[Phần 14](#)

[Phần 15](#)

[Phần 16](#)

Phần mở đầu

Bằng giác quan đặc biệt, con gấu ngựa đánh hơi được điều gì đó không ổn. Nó rời khỏi chỗ trú ẩn của mình, âm thầm lặn theo dấu vết bất thường đó. Chiến thắng nỗi sợ hãi, cuối cùng con gấu ngựa đã nhìn thấy điều không hay. Nó đã đứng, một cảnh tượng đáng báo động đã hiện ra trước mắt. Vượt lên bản năng của một loài thú, con gấu cẩn trọng quay đầu lại. Chậm rãi di chuyển một cách nhẹ nhàng để không bị phát hiện, và rồi bước chân của nó mỗi lúc một nhanh. Con gấu phải loan báo cho cánh rừng biết... kẻ thù đã xuất hiện.

Phần 1

1 Bắt đầu

Trên chuyến bay vượt Thái Bình Dương – bắt đầu từ phi trường Los Angeles, những thành viên của gia đình Drucker đến từ tiểu bang Florida tươi đẹp đang mong mỗi từng phút giây cho lần trở lại Việt Nam.

Sau nhiều năm gián đoạn, người đàn ông năng nổ trong các chiến dịch chống biến đổi khí hậu toàn cầu – Bryan Drucker – tựa lưng trên chiếc ghế bọc da màu ngà, không ngừng đảo mắt nhìn khắp khoang máy bay một cách tỉ mỉ, dường như ông đang cố gắng tìm ai đó ở một trong số những hành khách trên chuyến bay này, song ông lại chẳng tìm được gì. Thậm chí Bryan còn chưa biết người đó có vóc dáng ra sao, màu da gì, hay giọng nói của anh ta thuộc vùng nào, miền nào. Chỉ với một cái tên thì ông không thể nào tìm ra được người thanh niên bí ẩn này, dù người đó có ngồi ngay cạnh mình đi chăng nữa. Không hi vọng thêm, Bryan tiếp tục đắm mình vào cuốn sách *The Jungle Book* của Rudyard Kipling, đoạn cậu bé Mowgli được những con thú rừng xanh huấn luyện trở thành đứa con của Bầy, ông chợt mỉm cười như một đứa trẻ. Nhưng khi chiếc Boeing 777 rùng mình trước nhiệm vụ xé toạc các đám mây trên bầu trời, Bryan lại rời mắt khỏi cuốn sách, đắm chiêu với những suy tính về việc làm của mình – việc mà ông đã *bỏ quên* khá lâu.

Nếu như lần này không hoàn thành nốt, e là vị Giáo sư sẽ phải sống với nỗi hổ thẹn đến hết cuộc đời. Và hiển nhiên ông hiểu, nó không chỉ dừng lại ở chuyện của bản thân. Cố gắng xua đi ý nghĩ đó, ông quan sát vợ mình, người phụ nữ Á Đông hiện đại, đẹp và cá tính, dù việc làm mẹ đã chiếm nhiều thời gian nhưng Diệu Hòa vẫn luôn cuốn hút mọi người về kiến thức phong phú của mình. Với Bryan, người phụ nữ tuyệt vời ấy luôn là một điểm tựa vững chắc mà nhờ đó càng khiến ông thêm trân quý và tự hào về gia đình mình. Vợ chồng Bryan có hai đứa con, một trai một gái. Đứa con gái được sáu tuổi, rất giống mẹ ở đôi mắt và nụ cười, Bryan luôn thích vuốt mái tóc và hôn lên đôi má bầu bĩnh của con, cảm giác thật giống như được hôn lên những giấc mơ trong trẻo vậy.

Còn đứa con trai của ông – Joey, tên thương gọi là Jo – lại theo *tạng* khác. Thừa hưởng mái tóc vàng óng ánh từ Bryan, nhưng thằng bé lại vừa gần gũi vừa xa lạ với ông. Trong mắt Bryan, thằng bé giống như một hiện vật được tạo ra từ những công thức phức tạp. Năm mười ba tuổi, Jo giành được nhiều giải thưởng về môi trường của lứa tuổi của nó. Điều kỳ lạ là Bryan chưa bao giờ nghĩ sẽ phải hướng thằng bé đến với thiên nhiên, hay định trước xem mình phải làm những gì trong thế giới riêng của con; ấy vậy mà những gì đứa con trai làm đều khiến ông phải bất ngờ. Về thành tích học ở trường thì cậu chàng nhà Drucker lại khá khiêm tốn, bị giáo viên phê lười học các môn tự nhiên, song ông biết cậu con của mình không phải là không biết gì về khoa học, mà trái lại là đằng khác. Jo sở hữu trong tay những cuốn sách giống với cha mình.

Cả hai bố con nhà Drucker đều có lý do riêng để đọc cuốn sách kỳ lạ của Kipling⁽¹⁾, và giữa họ cũng có chung niềm khao khát hòa mình vào thiên nhiên, dĩ nhiên là ở một mức độ nào đó trong một thử thách nhất định. Nhưng không ai trên thế giới này biết, mỗi người trong họ đang có những suy nghĩ bí mật về hai mẫu bản đồ quý – những thứ mà họ kín đáo cất giấu cùng tư trang của mỗi người trong chiếc ba lô hiệu Nike và Polo. Đối với Bryan, tấm bản đồ đó mang một ý nghĩa quyết định, còn với Jo thì nó là yếu tố khuấy động niềm đam mê khám phá thế giới cũng như những gì đang chờ đón cậu. Điểm chung duy nhất ở đây là cả hai đều cảm giác được về một thế giới rất khác lạ trong tấm bản đồ làm bằng da thú đã có từ trăm năm trước. Tất nhiên, họ mong thế giới ấy rồi sẽ có một kết cục tốt đẹp. Nhưng trước khi nhìn thấy được cái kết đáng ao ước kia, mỗi người đều phải trải qua chặng hành trình. Vấn đề là hành trình này sẽ diễn ra thế nào đây?

2 Những mảnh ghép quan trọng hơn

Ngôi nhà của gia đình Lâm nằm trong khu phố cổ kính, cùng dãy với khu biệt thự được xây dựng vào đầu thế kỷ XX bởi một kiến trúc sư người Pháp. Những ngôi nhà có thiết kế bên ngoài rất giống nhau, trông cứ như các tráng sĩ khoác chung một kiểu chiến phục. Cứ mỗi hai căn biệt thự lại được ngăn cách nhau bằng một lớp hàng rào sắt xem kẽ các trụ bê tông, trên mỗi trụ đều gắn các bóng đèn sứ màu trắng có hình quả địa cầu. Gần đây, các vị chủ nhân cố tô điểm hàng rào nhà họ bằng hoa ti gôn, song điều này chỉ làm lớp ngăn cách trở nên quá sức lòe loẹt, lẫn khiến không gian ngột ngạt vì chật chội, vô

tình làm mất đi sự hài hòa tinh tế của ý tưởng xây dựng ban đầu. Riêng nhà Lâm thì khác, chạy suốt dọc hàng rào là một dàn hoa thường xuân tươi tắn, trông như thể tự nhiên nguyên thủy đang lan đầy sự sống xanh tươi mơn mơn ra khắp bức nền nhân tạo non trẻ của loài người. Sự khác biệt, dĩ nhiên, đã tạo nên vẻ độc đáo cho ngôi biệt thự nhà Lâm, khiến người đi từ xa thật dễ dàng nhận ra nó trong số hàng chục các ngôi nhà anh em “nhân bản vô tính”.

Từ con đường chính của khu phố đi về phía Bắc chừng hơn mười một dặm, sẽ nhìn thấy một con thác quanh năm trút nước trắng xóa. Người bản địa gọi nó là Thác Lớn. Từ chỗ con thác, phóng tầm mắt nhìn xa hơn về hướng Tây Bắc sẽ thấy một thung lũng đá, những tảng đá đen kịt như đã kết dính với nhau từ cả trăm triệu năm trước, để rồi theo thời gian thời gian, gió và mưa đã tạo nên những khe nứt nhỏ làm nơi trú ngụ cho những mầm cây, để chúng có thể nhú lên và rồi phát triển thành hình hài rõ ràng của những loài thảo mộc quý. Giữa thung lũng và con thác là khu rừng già với nhiều loài sinh vật quý hiếm. Tuy nhiên, mọi thứ chắc chắn sẽ có sự thay đổi lớn khi một dự án vừa được thông qua: Thành phố quyết định chọn nơi này để khai thác du lịch. Khi công bố về dự án, có một số tờ báo đưa tin phản bác, nhiều nhà khoa học và các tổ chức bảo vệ môi trường cùng bày tỏ lo ngại việc này sẽ có tác động xấu đến môi trường sống sinh vật trong khu rừng, đặc biệt về lâu dài sẽ còn đe dọa nghiêm trọng đến sự tồn tại của chính khu rừng nữa. Nhưng với Lâm, những tin tức đó chẳng có ý nghĩa gì. Là tín đồ trung thành của các mảnh ghép mô hình Lego và những con số Toán học, Lâm không hề hứng thú với các tin tức xã hội. Những tin tức râm ran về cuộc biến chuyển trong tương lai đó, cậu nghe qua và rồi chẳng còn gì, cứ như thể chúng chưa bao giờ gọi lên một xung động thần kinh nào trong bộ não của cậu cả. Nhưng ở cách Lâm không xa lắm, tin tức đó lại khiến nhiều người dự cảm về những chuyện chẳng tốt lành gì.

3 Tranh cãi vì lệnh di dời

Một trong số đó là Miên, cậu bé là con trai của một kỹ sư nông nghiệp đã qua đời cách đây bốn năm vì cái bẫy voi của bọn thợ săn. Miên sống cùng mẹ trong một căn nhà gỗ màu xám ở phía mạn rừng, nơi nhìn ra dòng suối trong vắt êm đềm, bao quanh là những bụi hoa ngũ sắc um tùm. Bên kia con suối là đồi thông ba lá già tuổi, còn sót lại hai trăm ba mươi một cây. Con số này cực kỳ chính xác vì Miên đã đếm chúng, so với năm ngoái thì đã mất đi tám cây,

nửa trong số đó là bị chặt hạ, mà Miên thì rất ghét người ta chặt cây. Phía sau nhà chính là khu rừng đang được nhắc tới thường xuyên gần đây trên các tin tức. Người ta thường biết đến Miên với chú ngựa lùn tên Ali cùng hai con vẹt cổ hồng sinh đôi Vao và Mao, nhưng ít ai biết chuyện từ lâu, Miên đã thường xuyên lui tới với những “người bạn” hoang dã sống trong khu rừng.

Miên không hề thích đến lớp học. Cậu không thân thiện với các con số như với những con vật. Miên không hề biết đến những món đồ chơi xếp hình cao cấp, nhưng lại rất thành thạo việc cưỡi ngựa, leo trèo. Cậu biết công dụng của từng loài cây, cậu còn tự luyện để luôn biết chắc số tuổi của cây nhờ vào lớp vỏ của chúng, và ở Miên điều đặc biệt hơn cả là khả năng hiểu được bọn thú rừng “nói” gì. Tóm lại, đối với Miên, cuộc sống là cùng chú ngựa lùn Ali đi ngắm nhìn cảnh vật trong rừng vào mỗi sáng, là chuyện trò với những “người bạn” đặc biệt của mình, là huyết sáo khi hoàng hôn buông xuống. Tất cả đám bạn thuở nhỏ đang rời xa cậu vì những sở thích khác người đó. Chúng gọi Miên là “người rừng”, một phần vì nom cậu chàng cũng lôi thôi lếch thếch, phần nữa là vì cậu toàn nói những chuyện mà người khác nghe không hiểu. Song cậu chẳng buồn để ý đến những lời trêu chọc đó. Bản thân Miên cũng có những bí mật riêng, rất diệu kỳ kia mà.

– Mẹ! Con sẽ không đi đâu cả! Con sẽ ở đây, bên cạnh khu rừng này.

Miên tỏ vẻ phần nộ khi mẹ cậu chìa ra tờ lệnh di dời chỗ ở mà bà nhận được từ chính quyền cách đây không lâu. Đó thật sự là điều kinh khủng nhất kể từ sau cái chết của ba cậu. Nhưng đối với bà Liên – mẹ cậu – thì đây là một thông điệp thực sự tốt lành mà gia đình bà nhận được từ chính quyền suốt nhiều năm qua. Kể từ khi chồng mất, bà cảm thấy cô đơn, chán nản với cuộc sống tách biệt ở nơi này, vì vậy thành phố là nơi mà bà muốn đến sống nhất. Nhất là sống trong khu chung cư sáng đèn đến tận nửa đêm, với tiếng nhạc và những bữa ăn đầy đủ các thức nguyên liệu, cùng những ngày cuối tuần thoải mái tự thưởng cho mình món bún bò nóng ấm. Đó mới là cuộc sống mà bà mơ đến, sau khi nỗi đau mất mát đã nguôi ngoai phần nào.

– Chúng ta sẽ phải đi, dù không muốn. – Bà Liên cố thuyết phục con trai. – Một khi chính quyền đã ra lệnh thì chúng ta không làm gì được đâu con.

– Không! Con không đi đâu cả dù là nửa bước, con sẽ năn nỉ họ để được ở lại. Đây là nơi con sinh ra, nơi Ali sinh ra, và hơn hết đây là nơi ba không muốn từ bỏ! – Miên cãi lại như ông cụ non. – Và cả khu rừng nữa, mẹ hiểu không? Tất cả...

Từ lâu bà Liên đã biết rằng con trai bà là đứa trẻ có tính dám nói dám làm. Rõ ràng thằng nhỏ giống hệt ba nó, song lại không có được dịu dàng như ông. Bà cũng hiểu con mình không còn là đứa con nít mới lên ba mà những lời nạt nộ hay roi vọt có thể nhanh chóng khiến nó “biết nghe lời” ngay. *Vậy thì dùng sự mềm dẻo rồi dần dà thuyết phục xem sao*, bà Liên nghĩ rồi nói:

– Tùy con thôi. Mẹ thì mẹ sẽ đi. Không còn gì có thể giữ chân mẹ nơi đây được nữa.

– Không! – Miên tức giận hét lên, rồi bất ngờ lao đến bàn thờ ôm lấy di ảnh của ba nó.

Trong lúc bà Liên còn chưa kịp trấn tĩnh thì Miên đã lao vút ra ngoài, tay vừa kịp vơ lấy một số đồ đạc có sẵn trong bếp. Bà đuổi theo, gọi tên con nhưng thằng bé vờ như không nghe thấy, cũng không hề có ý định dừng lại.

Con Ali đang thong thả gặm những cọng cỏ non dưới gốc cây tùng bách già tuổi. Sau hồi huyết sáo của thằng bé liền chạy về phía cậu chủ, ngay lập tức cả hai phi thẳng vào rừng. Mất hút. Bà Liên chới với giữa không gian bao la, không một bóng người. Thằng Miên giờ đã lớn, cả con ngựa Ali nữa, chúng đã không chịu để bà thuần dưỡng, cứ như thể chúng sinh ra từ mạch nguồn hoang dã. Hai con vệt cổ hồng cũng buồn bã nhìn theo, đôi mắt chúng ngập tràn nỗi niềm.

4 Cuộc tái ngộ không có tiếng nói chung

Bộ Lego với hơn hai ngàn mảnh ghép quả là một thách thức không nhỏ đối với Lâm, cậu muốn tự chứng tỏ bản thân, tự đặt ra nhiệm vụ phải hoàn thành mô hình lắp ghép trong vòng hai giờ, cộng thêm mười lăm phút đọc sách hướng dẫn. Tất nhiên, với một bộ lớn như vậy, Lâm phải cần đến sách hướng dẫn. Cậu chốt lại hai tiếng rưỡi để hoàn thành mô hình tàu bay vũ trụ. Thế nhưng hôm nay lại là ngày xui xẻo.

– Nào Lâm, cất đồ chơi ấy vào và đi thôi! Chúng ta phải ra sân bay ngay bây giờ.

Mẹ cậu cảm rằm và ném cho cậu chiếc áo khoác màu xanh lơ.

– Tại sao con phải đi? Mẹ không thấy trời đang mưa sao? – Lâm nói nhưng tay và mắt vẫn không rời khỏi những mảnh ghép.

– Không ý kiến nữa! Bố đang đợi dưới nhà xe. Dì Hòa và Dượng Bryan rất muốn gặp tất cả chúng ta tại sân bay. Bộ con không nhớ em Joey sao? Dì Hòa nói rằng em ấy rất háo hức được gặp con. Cả Susan nữa.

Joey Drucker? Thằng nhóc người lai có khuôn mặt nhang nhác giống anh chàng diễn viên Owen Wilson phiên bản trẻ con, ngoại trừ đôi mắt màu nâu và cái cảm thụt lộ liễu thì cậu ta đúng là một thằng nhãi tinh ranh. Lâm thực sự không ưa gì Jo, dù rằng cậu ta là con của Dì Hòa và Dượng Bryan – hai người mà Lâm kính trọng chỉ sau bố mẹ. Mỗi lần nghĩ về thằng em con dì của mình, Lâm lại nhớ đến thời khắc ngu ngốc nhất cuộc đời. Lần trở về Việt Nam gần đây nhất, Jo cố tình cấu kết với mấy đứa hàng xóm trong khu Lâm ở, bày mưu tính kế để cậu đi lạc trong đồi thông cách nhà nửa dặm, những hai giờ đồng hồ lặn; may mà cuối cùng người lớn cũng tìm ra cậu dưới một tán cây, thân người mềm oặt. Lần đó Lâm bị một phen tái mặt, cậu còn nhớ là đã hoảng đến mức khóc thét lên.

Trái ngược với anh trai, bé Susan lại rất dễ thương, nhất là cái môi đỏ hồng hào của con bé lúc nào cũng cười chúm chím. Susan bám riết lấy Lâm hơn là bám ông anh trai. Tuy nhiên, cô bé vẫn chẳng thể giúp hàn gắn được chút gì sự bất hòa giữa cậu và Jo. Chẳng có gì cứu vãn được cả, cậu chắc chắn như thế.

Nhìn Dì Hòa rất giống mẹ cậu, nhưng Lâm nghĩ dì có vẻ nhanh mồm nhanh miệng hơn chút. Nghe đâu dì gặp Dượng Bryan ngay tại thành phố này, khi Dượng ấy đang là chuyên gia của một tổ chức phi chính phủ, được phái đến Việt Nam để đánh giá tình hình cũng như điều tra các thông tin liên quan đến bọn buôn bán động vật hoang dã gì đấy, mặc dù nghề chính của Dượng Bryan là giáo viên dạy môn Vật lý tại một trường đại học ở Mỹ.

Dượng Bryan rất điển trai và có hiểu biết sâu rộng về nhiều lĩnh vực. Dượng mê đắm Dì Hòa từ cái nhìn đầu tiên. Ngày đó dì làm trợ giảng của Trường Đại học Quốc tế ở Sài Gòn, nhân dịp hè dì một mình lên thành phố xứ cao nguyên này để nghỉ ngơi. Dì nói trôi chảy ba thứ tiếng Anh, Pháp và Ý. Còn Dượng Bryan ngoài ba ngôn ngữ đó ra, còn thông thạo thêm tiếng Việt, tiếng Quan Thoại, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Ả Rập. Sau một năm rưỡi yêu nhau nồng nàn, họ tổ chức đám cưới nhỏ bên hồ Itasca⁽²⁾ thơ mộng, lúc ấy Lâm cũng có mặt dự đám cưới cùng gia đình mình, với tư cách một hài nhi

mới chín tuần tuổi còn nằm trong bụng mẹ. Đúng thời điểm đó Dì Hòa cũng có bầu thẳng Jo, vì vậy hai đứa cùng tuổi.

Sau khi kết hôn, Dì Hòa được nhận vào làm việc tại trường của Dương Bryan, nhưng họ thường xuyên về Việt Nam, kể cả khi đã có Joey và Susan thì những chuyến bay về Việt Nam cũng không thừa đi là bao. Song lần cuối họ trở lại là cách đây bốn năm. Trong những lần về quê hương vợ trước đây, Dương Bryan hiếm khi ở cạnh vợ con, Dương bảo rằng có công việc quan trọng và nhiều lần lôi kéo bố Lâm đi cùng, lý do luôn luôn là do sự không thông thuộc đường sá.

Rồi một hôm, không hiểu căn nguyên ra sao mà Dì Hòa nổi cơn tam bành vì ghen. Trước sự việc ầm ĩ trong gia đình em mình, bố mẹ Lâm cũng chia ra thành hai phe. Bố bên Dương Bryan chăm chặp, mặc dầu ông chẳng có cơ sở hay bằng chứng nào để chứng minh người anh em đồng hao của mình vô tội cả. Trong khi đó, mẹ cậu ra sức ủng hộ sự nổi giận của em gái mình và liên tục quay qua tra hỏi chồng mình bằng cách của riêng bà. Đến khi cuộc chiến lên đến đỉnh điểm thì hai người đàn ông mới thú nhận sự thật, mà cũng không biết có phải là sự thật hay không, nhưng sau khi nghe xong thì hai người phụ nữ bình tĩnh lại, mọi chuyện thế là trôi qua.

Về việc đi đón gia đình Dì Hòa và Dương Bryan, dù có phản ứng thế nào thì Lâm vẫn hiểu rõ là không thể chống lại mệnh lệnh của mẹ được. Dầu vậy, cậu vẫn tỏ ra miễn cưỡng. Lâm không thể nào chào đón Jo với vẻ giữa cả hai chưa hề có chuyện xích mích gì được. Cậu gằn giọng nói với mẹ: “Con nói trước. Thăng Jo với con khác nhau. Nó thích côn trùng, sâu bọ, mấy con vật linh tinh. Con thì thích toán và Lego. Nó ở dơ, con ở sạch nên khó hợp nhau lắm”. Mẹ cậu nghiêm mặt trả lời: “Vậy thì sao? Người này học người kia một ít, bù trừ qua lại thì càng dễ chơi với nhau chứ”. Cậu chẳng nói chẳng rằng, chỉ khoanh tay trước ngực mắt nhìn cảnh vật qua khung kính ô tô khi xe đang lướt qua một ngọn đồi nhỏ.

Chuyến bay xuyên Thái Bình Dương của gia đình Dương Bryan hạ cánh ở Sài Gòn sau khi quá cảnh tại Singapore. Chỉ hai tiếng sau họ đã có mặt tại sân bay địa phương. Ngoài chi tiết bố cậu và Dương Bryan đã trao đổi chuyện gì đó rất bí mật và chớp nhoáng khi vừa gặp nhau, thì chuyến xe từ sân bay địa phương về nhà rất chi là nhốn nháo. Trong chiếc xe hiệu Ford cũ kỹ luôn tràn ngập tiếng cười, mặc dù bốn người gia đình Drucker thú nhận là họ thấy mệt rã rời vì ba chuyến bay liên tiếp.

Phần Lâm thì không nói năng gì, đầu óc cậu đang nghĩ đến mô hình của chiếc tàu bay vũ trụ. Trong khi đó Dương Bryan kể những câu chuyện vui cho không khí thêm tươi vui, còn Dì Hòa thì vẫn y tính – dì nói hết chuyện này sang chuyện khác, đặc biệt là chuyện dì đã nặng xị với người quản lý sân bay về việc thất lạc hành lý. Jo thì nay đã lớn phổng, cao chừng mét sáu, người gầy nhảnh và mặt bắt đầu lún phún rìa, những vết tàn nhang sinh sôi nảy nở trên khuôn mặt ma lạnh của nó. Chẳng bù cho Lâm, vẫn phải gọi là ốm đỏi và lún tịt, nói vậy thôi chứ cậu cũng đã cao hơn mét rưỡi rồi. Jo có chủ động bắt chuyện, nhưng Lâm chỉ trả lời cộc lốc và ra vẻ chẳng lấy gì làm hứng thú, kể cả với bé Susan cũng vậy.

Mẹ đã nhắc nhở Lâm vì thái độ đó, nhưng Dì Hòa thì nhẹ nhàng bảo đó là chuyện của tụi nhỏ, trong bụng dì nghĩ là Jo bắt nạt anh họ nó. Bố Lâm thì rất thích sự năng động của Jo, ông tỏ rõ điều đó qua biểu hiện và còn hứa sẽ dẫn cậu ta đi câu cá vào cuối tuần này – điều đó khiến cậu càng thêm căm ghét Jo.

– Cậu thù dai vậy? – Jo đóng cửa phòng sau khi hai đứa vào trong, vừa nói vừa ngáp rõ to.

Phải thừa nhận là tiếng Việt của Jo bây giờ là khá chuẩn, ít nhất thì Lâm không thấy khó chịu về mặt ngôn ngữ nữa. Dì Hòa khoe rằng, hai ngày cuối tuần cả nhà đều nói tiếng Việt, ngoại trừ trước lúc đi ngủ họ chúc nhau bằng thứ tiếng khác.

– Phải gọi tôi bằng anh. Hiếu chưa?

– Thôi nào, cứ bằng vai phải lứa trước đã. Cậu vẫn giận tớ à?

Lâm chẳng buồn đáp, lao vào ráp tiếp mô hình tàu vũ trụ. Jo cũng chẳng quan tâm thêm nữa, đi bật kênh *Discovery*, nhưng chán *River Monsters* và chờ xem một chương trình khoa học kỳ thú của đài địa phương. Hết chương trình, chẳng còn gì đáng xem, Jo quyết định đánh một giấc với hy vọng lấy lại thật nhiều sức lực khi thức dậy vào ngày mai. Nhưng Dì Hòa lại không để điều đó xảy ra, dì ấy lên tận phòng để kéo Jo ra khỏi giường và ném cho cậu bộ đồ ngủ, bắt con vào phòng tắm làm vệ sinh người ngọm trước. Hóa ra, Jo quên bằng mất là mình phải làm quen lại với mùi giò ở Việt Nam. Nhưng tắm xong, Jo cũng không thấy bớt buồn ngủ đi chút nào, bố Lâm đưa cho cậu tách cà phê – thật thích vì đây là loại cà phê đặc biệt của địa phương chứ không phải loại cà phê nhạt phèo mà mẹ Jo hay uống. Bố của Lâm tỏ vẻ thích thú vì

có thằng cháu cùng sở thích với mình.

Susan vẫn cứ quần lấy Lâm như hồi xưa, con bé liên tục khoe chiếc áo ngắn lùn cũn đã may cho Pooh – một con gấu nhồi bông – trước giờ lên máy bay. Còn Jo lại lôi cậu vào hầu hết những câu chuyện mà Jo đã trải qua ở trường cấp hai, duy chỉ điểm Toán vốn là nỗi xấu hổ của nhà Drucker thì Jo không đả động gì. Jo nói rằng cậu ta thích nhất những giờ học ngoại khóa môn Sinh vật, nên đăng ký hầu hết các buổi tham quan khu bảo tồn quốc gia, cắm trại, và luôn mơ được vuốt ve tất cả các con vật hoang dã.

Đúng là ngớ ngẩn, Lâm nghĩ thầm. Jo còn thổ lộ với Lâm là muốn một ngày nào đó sẽ trở thành một nhà thám hiểm môi trường, tất nhiên là phải chờ đến lúc tốt nghiệp trung học thì Jo mới chính thức tha hồ được tự do làm điều mình muốn. “Từ giờ đến lúc ấy là năm năm”, Jo than thở. Lâm chẳng mấy hứng thú, ngoại trừ việc Jo từng đến Legoland ở Florida, và cậu ta đã hứa sẽ dẫn Lâm đi đến đó sau khi biết được việc gia đình Lâm có thể sẽ sang Mỹ chơi vào năm sau.

– Tớ sẽ mua tặng cậu một vườn thú với thiết kế mới nhất.

– Tôi thích *Star Wars* hay những mô hình liên quan đến vũ trụ.

– Không vấn đề gì. Giờ thì tớ muốn hỏi một điều. Được chứ?

– Để sau đi. – Lâm bắt Jo phải im lặng và âm thầm theo đuổi những suy tính làm thế nào để có thể nài nỉ mẹ cho ghép tiếp bộ Lego.

Sau bữa ăn, Jo lại kéo Lâm lên phòng, nhanh nhẩu chìa ra tấm bản đồ thành phố, trên đó một vài vị trí đã được đánh dấu nguệch ngoạc bằng loại bút dạ màu xanh ngọc bích. Cậu ta chỉ tay vào con suối bên trên Thác Lớn.

– Từ nhà cậu đi bộ đến con suối này mất bao lâu?

– Cậu có ý đồ gì ở đó sao? Tôi chẳng ngu ngốc sẽ đi đến đó cùng cậu đâu.

Lâm định thẳng ruột nói rằng, kể từ cái ngày bị lạc trên đồi thông đến giờ, cậu không đi nổi năm trăm thước từ nhà đến khu vui chơi, chứ nói gì đến việc đi gần bảy dặm đường dốc quanh co và còn phải xuyên qua các bụi rậm góm ghiếc. Hơn nữa, thế này thật đúng kiểu gài bẫy của Jo.

– Cậu chỉ cần nói mất bao nhiêu phút đi bộ thôi.

– Một tuần! – Cậu nói khoác.

– Được rồi. Mai tớ sẽ đi cùng bố cậu, tất nhiên là bằng xe rồi.

– Cậu quên là mai bố tôi phải đi làm sao?

– À, vậy tớ sẽ đi một mình, đằng nào thì tớ cũng đã để dành sẵn tiền taxi.

– Sẽ chẳng có gã tài xế taxi nào chở một thằng nhóc Mỹ đi ra ngoại ô cả.

– Tại sao cậu lại làm mất danh tính ngành Du lịch nước mình chỉ vì một thằng nhóc người lai nhỉ? – Nói xong Jo lặng lẽ làm việc của mình.

Không hiểu sao những kế hoạch của Jo lại khiến Lâm tò mò tột độ. Cả ngày Jo cứ mãi tập trung vào một tấm bản đồ rất lạ, không phải loại bản đồ địa lý thành phố mà cậu xem lúc mới đến mà là tấm bản đồ rất cũ. Thỉnh thoảng Jo cũng xem lại mớ hành lý lộn xộn của mình rồi gật hay lắc đầu, vẻ như đang nhầm tính điều gì đó.

Lạ hơn là Jo đã mò đến tận nhà kho chỉ để tìm cái bể bơi mini bằng hơi – thứ mà trước đây hai đứa từng nghịch nước tung tóe vào mùa hè khi Jo và cậu mới chín tuổi. Jo muốn nhảy căng lên khi bể bơi hãy còn mới và chưa bị thủng một lỗ nào – cũng đã bốn năm rồi còn gì, có điều suốt thời gian đó cái bể nằm yên trong nhà kho mà không hề bị ai đụng đến, dù chỉ một lần.

Phần 2

5 Hai người đàn ông ghé ngôi nhà gỗ

Ôm di ảnh của người ba đã khuất, Miên cùng con Ali tiến sâu vào rừng mà không hề có ý định quay lại. Trong khi đó, tại căn nhà gỗ ở mé rừng, tâm trí bà Liên rối bời trước biên bản di dời. Hội đồng di dời đang chờ chữ ký của bà. Quyết định đã được ban hành, bà có rất ít sự lựa chọn.

Bà Liên suy đi nghĩ lại, vì tương lai hai mẹ con nên bà mới tỏ ra không hề do dự khi báo tin cho con trai biết, bà quên mất rằng Miên có thể làm nhiều điều hơn là ngồi yên giậm dỗi rồi ngoan ngoãn nghe lời mẹ. Nhưng chuyện thằng bé, bà sẽ phải suy tính kỹ lại xem phải làm gì để thuyết phục con, còn việc di dời thì bà không thấy có gì phải thay đổi cả. Bà đặt bút ký. Nhưng đúng lúc đó hai con vệt cổ hồng nhiều sự kêu lên cái điệp khúc muôn thuở của chúng: “Là lá la, Miên! Là lá la, Ali!”. Vị chủ nhà ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông đang từ xa bước tới, chứ không phải Miên và Ali quay về.

Đó là một cặp khá đối lập về ngoại hình. Một người có chiều cao chừng một mét tám với dáng vẻ đầy tự tin; người còn lại, so ra khập khiễng bởi chiều cao khiêm tốn và dáng đi hơi còng, mặc dù số tuổi của hai người có lẽ không chênh lệch là bao. Người đàn ông to cao vận một bộ đồ thể thao Adidas màu xám không mấy đắt tiền, tay đeo đồng hồ Casio mặt tráng lớp sapphire mỏng và quai thép không gỉ. Còn người đàn ông nhỏ bé lại ăn mặc có phần quá chảnh chu với chiếc áo sơ mi ủi phẳng lì, bên ngoài là chiếc áo vét không cài hết khuy nút, để lộ ra cái bụng hơi phệ. Ông ta xách cặp Bally rất mới và đi giày Hugo Boss – đôi giày không hề thích hợp với nơi đây – vì vậy mà bà Liên đoán người này đến từ chỗ làm.

Sau một lúc nhìn cho rõ mặt hai vị khách và cố gắng nhớ lại điều gì đó, bà Liên không khỏi sửng sốt. Trước đây họ là một nhóm có ba người, thường xuyên xuất hiện ở nhà bà, nhưng giờ chỉ còn lại hai và con số hai này đã chẳng còn tầm hơi trong nhiều năm nay. Điều này khiến bà phải phân vân trong việc lựa chọn thái độ đón tiếp. Liệu có thể xem họ là khách? Bạn cũ tâm giao hay đám người có ý đồ xấu? Nếu chồng bà còn sống, ông chỉ có một cách

đón tiếp họ mà thôi, đó là nhiệt tình nồng hậu như những thành viên trong gia đình.

Nhưng bà vẫn phải nhìn vào thực tế, giờ đây mọi việc đã khác, căn nhà gỗ này rồi sẽ trở thành dĩ vãng, chồng bà cũng đã khuất, và cái nhóm ba người này cũng chẳng còn làm nên kỳ tích gì nếu không có ông, chính sự biến mất của họ vào cái ngày người kia bỏ ngang là minh chứng rõ ràng nhất cho hình thức tan rã.

Vậy họ trở lại đây làm gì? Người đàn ông thấp bé hé một nụ cười hồi lỗi rồi bước đến bàn thờ trước sự bối rối của bà, song ông lại ngạc nhiên khi tấm di ảnh của người đã khuất không còn ở vị trí của nó. Người còn lại tỏ ra bình tĩnh và muốn tìm hiểu điều gì đang diễn ra, bởi vốn dĩ cuộc viếng thăm này của họ mang một sứ mạng khác. Ông không rườm rà, hết sức chậm rãi, chỉ hỏi những điều ông cần biết.

– Có phải con trai chị đã làm điều đó?

Cố nén lại sự bức tức, bà Liên tiếp chuyện họ, đầu sao đây là lần cuối rồi. Bà thừa nhận với họ rằng thằng bé cương quyết không muốn rời bỏ nơi đây.

– Nó đã mang di ảnh của ba nó vào rừng, nó chống lại ý muốn của tôi.

– Chị nói rõ hơn được không?

Bà Liên không ngại ngần gì, vì trước sau gì mẹ con bà cũng rời khỏi đây. Chắc chắn là như vậy.

– Căn nhà này bị sẽ di dời. Hai mẹ con tôi sẽ vào thành phố. Mà chắc các anh cũng biết là thành phố đang có một dự án lớn về du lịch đúng không? Nếu chồng tôi còn sống thì hẳn anh ấy sẽ cùng các anh trì hoãn điều này. Còn bây giờ thì đã không còn anh ấy nữa. Mẹ con tôi cần có một cuộc sống mới, một cuộc sống có tương lai hơn. Song tôi không thể ngờ được thằng bé lại có phản ứng như vậy.

Nghe xong, hai người khách không khỏi hoang mang với dự án du lịch của thành phố. Điều này đã được báo trước. Chính vì vậy họ mới đến đây. Nếu dự án được triển khai, mọi nỗ lực bảo vệ của họ sẽ trở thành công cốc. Họ đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, đăm đăm về phương xa. Khu rừng kia, chính nơi đó là niềm kiêu hãnh của họ. Nhưng có thể nó sẽ không còn nữa, trong nay mai. Cuộc viếng thăm đến đây cũng kết thúc.

6 Miên vào rừng

Một mình băng vào rừng sâu với con ngựa lùn Ali, Miên không còn cảm giác bức bối, cũng không thấy đơn độc nữa. Cậu muốn đấu tranh để giành một cuộc sống cho riêng mình, cho cả Ali và tự an ủi rằng người ba đã khuất của cậu hẳn cũng sẽ đồng thuận với đứa con mà ông hết mực yêu thương. Miên dắt Ali đi đến một túp lều nhỏ nằm giữa các tảng đá đen có hình thù kỳ lạ và hàng cây tùng hương thẳng tắp – túp lều mà cậu đã bí mật làm cách đây không lâu khi nghe tin con voi Giăng gặp nguy hiểm. Giờ thì Giăng đã tiến vào khu rừng khác an toàn hơn cùng với đàn của nó. Căn lều này cậu làm đồng thời để tưởng nhớ ba mình, trước đây ông cũng có một túp lều giống vậy nằm chếch phía dòng suối – nơi ông thường đón tiếp bạn bè cũng như để tiện làm việc qua đêm mà không làm ảnh hưởng đến gia đình.

Bước vào túp lều của chính mình, Miên nhận thấy có rất nhiều dấu vết của những “vị khách” để lại. Cậu cần bắt tay dọn dẹp túp lều trước khi chuyển thăm viếng tiếp theo. Đầu tiên là kê lại chiếc giường bằng nứa, cái kệ tre, đặt những lẵng hoa khô đúng chỗ, việc Miên cắm hoa cũng không có gì lạ vì cả ba mẹ cậu đều thích hoa. Cậu lau chùi bộ bàn ghế được đẽo từ một gốc thông già bị chết đặt ngay chính giữa lều. Và cuối cùng là kệ sách. Xong đâu đó, Miên lướt tay lên những cuốn sách của ba. May quá, chúng không đụng đến thứ này, Miên an tâm tự nhủ. Những cuốn sách, Miên chưa bao giờ đọc chúng, song với cậu, đó là tài sản quý giá.

Cậu sẽ bắt đầu bữa tối với một ít gạo, bắp ngô và quả đào lông. Trước khi cùng con Ali vào đây, Miên cũng đã nhanh tay với lấy một hũ muối, ít dưa cải và đường. Có thể ngày mai cậu sẽ cùng vài “người bạn đặc biệt” đi bắt cá ở các mạch suối trong rừng. Cậu đã tích trữ dầu hỏa từ trước để thắp sáng bằng chiếc đèn dầu hình hồ lô. Cuộc sống này dễ dàng với cậu hơn là sự hiện diện của radio, ti vi và ánh đèn neon, cậu cho rằng những thứ đó đều chỉ là đồ trang trí và chẳng có ích gì.

Những lúc như thế này Miên chỉ muốn được ở bên ba. Dù sao thì ông cũng đã mất khi cậu mới bảy tuổi, nhưng bấy nhiêu thời gian cũng đã khiến cậu ngưỡng mộ ba mình đến nhường nào. Ông hiền hậu, tài ba và là vị cứu tinh của những con thú rừng ngây ngô. Từ khi còn rất bé, cậu được chứng kiến ông đưa những con thú tội nghiệp bị trúng đạn hay bị thương rất nặng về

chăm sóc một cách cẩn thận. thỉnh thoảng ông cho cậu tiếp xúc với chúng, vuốt ve chúng. Ban đầu Miên cảm thấy sợ sợ và không dám lại gần, nhưng dần dần, nhờ được ba khích lệ, cậu cũng quen với sự gần gũi của chúng, cậu tập chơi đùa và đối xử với chúng không khác gì với những người bạn, dù đó là hươu, khỉ, là gấu hay báo. Tất nhiên hồi đó thì Miên chỉ được chơi đùa với những con bé mà thôi. Lớn hơn một chút, cậu đã có thể giúp ba trong việc nhúng gạc, xức thuốc, băng bó và tắm cho các con vật. Sau khi hồi phục, chúng xem ba Miên như một vị ân nhân và hoàn toàn không muốn rời xa ông. Nghe đâu, ba cậu đã cùng với hai người bạn chí cốt âm thầm lập ra một nhóm, hoạt động với quy tắc dựa trên sự đồng nhất của cả ba, lấy tôn chỉ là “Vạn vật sống, con người sống”.

Nhưng sau khi ông mất, Miên không biết nhóm này có còn hoạt động nữa không. Cậu vẫn nhớ mang máng lần cuối cùng gặp hai người còn lại là vào đúng cái ngày ba cậu ra đi. Trước đó, buổi chiều, trong một căn phòng kín đáo, ba người bàn bạc gì đó rất lâu, tuy nhiên buổi tranh luận hôm đó có vẻ chẳng đi đến đâu. Họ chỉ tranh luận chứ không cãi nhau, biểu hiện của họ hoàn toàn bình thường. Vậy mà sau cái ngày ba cậu chết, không một ai trong số hai người đó đến vĩnh biệt ông. Họ biệt tăm từ đó ấy. Không một dấu vết.

Việc cuối cùng ba Miên làm cho những con thú diễn ra vào ngày ông qua đời. Ông đã cứu con voi cái ba mươi tuổi mang thai tháng thứ hai mươi hai. Khi đang bị những tên thợ săn hiểm ác truy đuổi, con voi đạp phải cái bẫy to tướng do chính bọn chúng giăng ra và rú lên, âm thanh đầy đau đớn. Ba Miên nghe thấy và chạy đến, dù lúc này ông chỉ có một mình và đã phải vật lộn với cái bẫy dài sáu thước, rộng hai thước để cứu con voi cái – nó bị thương đã đành, lại rơi đúng vào lúc bào thai muốn chào sự sống. Khi đội kiểm lâm đến, cả con voi mẹ và ông đều bị thương rất nặng, còn con voi con đã ra đời khỏe mạnh với cái đuôi bị cụt. Đó chính là con Giăng, một con voi đầy tinh khôn. Ba Miên trút hơi thở cuối cùng trên đường đến bệnh viện. Ngày hôm đó là ngày ảm đạm nhất cuộc đời Miên, cũng từ đó những con thú hoang đã mất đi một con người sẵn sàng bảo vệ chúng mà bất chấp mạng sống của mình.

Miên đặt di ảnh ba lên ngăn trên cùng của chiếc kệ tre, nơi mà ngoài đồ dùng của ba cậu thì tuyệt nhiên không có thêm thứ gì khác nữa. Sau bữa ăn, cậu cho con Ali gặm cỏ và uống nước trước khi khu rừng chìm vào bóng đêm. Một cậu bé mười một tuổi, sống một mình trong rừng liệu có phải một chuyện rất đổi bình thường hay không? Hay đằng sau đó còn có một nguyên do gì đặc biệt hơn?

7 Suy nghĩ về đối phương

Chuẩn bị xong cho kế hoạch, Jo buồn ngủ đến lạ người. Cậu được đặc cách lên giường lúc năm giờ chiều và thức dậy lúc mười hai giờ trưa hôm sau. Nhưng không ai biết, hằng đêm Jo luôn mơ thấy giấc mơ kỳ lạ, trong giấc mơ đó, cậu lạc vào một thế giới của những con thú biết nói, nhưng chúng chỉ ở trong một vòng tròn trung tâm và không được tự do tung hoành trong khu rừng của mình. Khi Jo hỏi “Cớ làm sao mà các bạn không được tự do trong chính khu rừng của mình?”, thì con thú đầu đàn trả lời là đã có một thế lực bóng tối bao trùm lên khu rừng. Càng ngày thế lực đó càng phát triển và lan rộng, chúng thao túng rừng xanh, biến tất cả thành màu đen và không có sinh vật nào thoát ra khỏi những mảng màu đen ấy, đồng thời trung tâm khu rừng càng ngày càng bị thu hẹp, khiến cư dân rừng xanh ngày càng ít đi, có những loài đã biến mất mãi mãi. Giấc mơ cứ thế lặp đi lặp lại như một cuốn băng tự động phát trong trí não của Jo.

Về phần Lâm, cậu ta đã ghép xong con tàu vũ trụ vào lúc sáu giờ chiều rồi đi ăn cơm lúc bảy giờ, đến tám giờ cậu mở cuốn sách toán ra xem sau khi lên mạng xem các mẫu mới nhất của hãng Lego. Hai cặp vợ chồng thì vẫn nói cười rôm rả, họ có vẻ không bao giờ hết chuyện để nói, cho đến khi Dì Hòa ngáp ra nước mắt. Và khi chỉ còn lại hai người đàn ông ở phòng khách, họ bắt đầu thì thầm to nhỏ chuyện bí mật nào đó. Riêng Susan thì tỏ ra thất vọng với chuyến đi này. Cô bé hy vọng rất nhiều về hai người anh của mình, tin rằng Việt Nam sẽ là nơi tuyệt vời nhất quả đất nếu như cả ba người được chơi cùng nhau. Vậy mà bây giờ, trong cơn buồn ngủ đến trào nước mắt, Susan vẫn không hiểu nổi sự thờ ơ của hai ông anh. Con bé thủ thủ với mẹ rằng đàn ông ở tuổi đó đều lạnh lùng giống nhau, họ chẳng quan tâm con gái muốn gì. Người mẹ chỉ mỉm cười rồi đặt lên má con bé một nụ hôn đầy âu yếm. Và cuối cùng sự ấm ức đưa Susan vào giấc ngủ sâu đến tận trưa hôm sau, bên cạnh con gấu Pooh đang vện chiếc áo màu xanh lá.

Lâm không gặp rắc rối gì với bài tập toán nâng cao, kỳ nghỉ hè của cậu như vậy mới là tuyệt vời. Ở trường học, cậu có biệt danh là “Anh chàng nhỏ thó với cặp kính cận dày cui”, nhưng biệt danh cậu thích nhất vẫn là Lâm Py, chữ Py là từ viết tắt của nhà toán học Pythagoras. Cậu luôn là hình mẫu đối nghịch với đa số bạn học cùng lớp. Khi chúng dúm đầu vào những trò chơi

online thì cậu mê mẩn với gạch Lego, lúc chúng hí hửng với tờ tạp chí thời trang thì cậu đọc sách của Ngô Bảo Châu, khi chúng đua nhau mua máy nghe nhạc kỹ thuật số thì cậu moi hết số tiền tiết kiệm ra để sở hữu cho bằng được chiếc máy tính Casio FX-750 đầu tiên. Kể cả giấc mơ giữa cậu và chúng cũng hoàn toàn khác nhau. Cậu kiêu hãnh vì điều đó, tuy nhiên cậu không hề có ý định biểu lộ ra ngoài, nếu sa vào việc thể hiện bản thân thì cậu sẽ không còn được là bản thân mình nữa – Lâm hiểu rõ điều đó.

Nhưng sự hiện diện của Jo lại phần nào khiến Lâm băn khoăn. Cậu đã quan sát những việc Jo làm, và nghĩ: *Joey Drucker là người như thế nào?* Cậu không có câu trả lời cụ thể, nhưng chắc chắn cậu chàng người Mỹ sở hữu đôi mắt màu nâu giống cậu có điều gì đó khác biệt trong lần gặp gỡ này. Cậu chàng khác hẳn đám bạn đang cố chứng tỏ chúng là người lớn của Lâm. Mọi thứ về Jo cứ vẫn vơ trong đầu Lâm suốt đêm, khiến cậu chỉ ngủ được rất ít.

8 Cái nháy mắt sau cùng

Bố Lâm không đến cơ quan, thay vào đó ông có cuộc dạo chơi cùng Dượng Bryan suốt cả buổi sáng. Đây là điều khiến cậu hết sức ngạc nhiên. Kế hoạch đi tuổi của Jo cũng được cậu ta hoãn lại không phải vì việc dậy muộn, mà có vẻ như Jo không muốn đi một mình. Mong muốn của Jo là sẽ rủ bố Lâm đi cùng, nhưng tiếc là hai ông bố lại không chịu tách nhau ra. Thường thì người lớn vẫn có chuyện muốn bàn thảo riêng, cách xa những cái tai hay hóng hớt của đám trẻ nhỏ, nhưng liệu có cần phải dính sát vào nhau như thế hay không, khi mà Dì Hòa tuyên bố rằng chuyến trở về Việt Nam lần này là chỉ ưu tiên cho việc cả nhà quây quần bên nhau?

Buổi chiều, nắng tràn lướt qua các ngọn thông xanh sủi thành phố ấm hơn mức bình thường. Cây cối bừng lên sức sống. Hai bà mẹ vừa tĩa hoa hồng vừa bàn đến chuyến đi dã ngoại cho cả nhà. Trong lúc mọi người đang việc ai nấy làm thì con bé Susan từ trong nhà lao ra ôm chân Dượng Bryan, khi Dượng ấy đang chui vào chiếc Ford của bố cậu. Dượng Bryan và bố cậu ra sức thương lượng bằng nhiều cách, và cuối cùng con bé đòi về Mỹ nếu như cả Dượng Bryan cũng bỏ rơi nó. Jo khẳng định với Lâm rằng thường thì trong tình huống này, nếu không có gì cấp bách, Dượng Bryan sẽ đóng cửa xe lại và trở vào nhà với Susan. Ấy vậy mà lần này Dượng chỉ đóng cửa xe lại sau khi đưa cả Susan vào trong, lại còn lập tức phóng xe đi trước hai cặp mắt đã trở

lên vì ngõ ngàng của hai người phụ nữ. Jo và cậu thì nhìn nhau, cảm thấy thật khó hiểu.

– Cậu nghĩ là ba Bryan của tớ và bác Việt đi đâu? – Jo hỏi cậu.

– Không biết. Nhưng có vẻ họ định sẽ không bao giờ rời nhau, hình như họ có bí mật gì đó.

– Lần nào cũng vậy, đúng không? Cả những lần trước đây cũng vậy, ý tớ là cả khi bọn mình còn nhỏ.

Lâm không trả lời vì chính cậu thật sự cũng không mấy hiểu về chuyện này. Bố cậu và Dượng Bryan đang có những kế hoạch gì đó chứ không phải đơn thuần là chuyện họ cùng nhau đi gặp mặt bạn bè lâu năm. Khi trở về nhà sau chuyến đi có Susan đó, rõ ràng là cả hai người họ đều tỏ vẻ căng thẳng và luôn tìm cách tránh khỏi tai mắt của hai người vợ. Lâm còn bắt gặp hai ông bố chau mày bóp trán suy nghĩ về việc gì ghê lắm. Dượng Bryan có nhắc đến một số cái tên, trong đó có tên của vài người nước ngoài. Việc đó khiến cho Jo tiếp tục hỏi cậu xem liệu có phải họ đang có chuyện gì đó bí mật không?

Thắc mắc khôn nguồn, cuối cùng Jo và Lâm đành phải “cầu cứu” cô em gái. Sau bữa ăn, vừa vặn lúc Lâm cũng đang rảnh rang, hai ông anh vội vàng đưa con bé Susan lên phòng, cố gắng khai thác ngọn ngành. Tuy nhiên những gì con bé thuật lại cũng chỉ là lời trần thuật ngô nghê từ tâm trí non nớt của một đứa trẻ sáu tuổi. Duy chỉ có một chi tiết mà Susan liên tục lặp lại là đáng chú ý: “Nơi đó thật kỳ lạ, ông già có cái kính kỳ lạ lắm”. *Nơi đó là đâu? Ông già đó là ai?* Jo quay sang hỏi Lâm, rồi lại tự hỏi mình.

Giờ tính sao đây? Liệu Lâm có nên đi sâu hơn tìm hiểu câu chuyện này, hay cậu cứ mặc kệ như từ trước đến nay vẫn thế? Lâm biết Jo đang rất quan tâm, có điều đưa con trai ở cùng phòng này sau một hồi hết nhứ mà lại nhăn trán, giờ nó đã tạm gác việc này sang một bên để tiếp tục với kế hoạch riêng. *Dĩ nhiên rồi, đi đến một đất nước xa xôi, ắt người ta phải có những mục tiêu chứ*, Lâm quan sát Jo và nghĩ thầm. Rồi mạch suy nghĩ lại dẫn nó đến nỗi lo ngại mơ hồ: *Nhưng Jo cần có người cùng hội cùng thuyền, lỡ đâu...*

Với trí tuệ của mình, Lâm dư sức hiểu việc tham gia cùng Jo chẳng khác nào một sự đặt cược ngớ ngẩn. Chuyện xảy ra vẫn ám ảnh nó.

– Lâm này, tớ thành thật xin lỗi chuyện bốn năm về trước. Lúc đó cả hai

đưa chẳng ý thức được chúng mình là anh em. – Jo lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ đầy trần trở của Lâm.

– Tôi thì tôi thấy đến giờ cậu vẫn còn chưa ý thức được, nói gì đến chuyện hồi đó. Cậu đừng hòng rủ rê tôi tham gia vào những trò ngớ ngẩn. – Lâm đánh giọng đáp.

Xong, cậu rút từ trên kệ ra một cuốn sách Toán. Nhưng Jo vẫn nói tiếp:

– Tớ đảm bảo với cậu, đi cùng tớ thì cậu sẽ càng hiểu biết thêm nhiều điều thôi. Tớ có ba ngàn đô la tiết kiệm này, tớ hứa sẽ trích ra một phần tư vào năm sau để cậu có thể mua vài bộ Lego trong mơ để mang về Việt Nam.

– Chỉ để đến con tuổi thôi, phải không? – Lâm nâng cặp kính để nhìn cho rõ hơn khuôn mặt Jo hơn, chú ý xem cậu chàng đối diện đang thành thật đến cỡ nào.

– Còn hơn thế nữa. Cậu phải kể vai sát cánh với tớ suốt mùa hè này.

Jo nói với giọng hào hứng, kèm theo một cái nháy mắt đầy hóm hỉnh, vô tình lộ vẻ lanh lợi pha lẫn chút tinh quái. Thế đấy! Lâm bị khuấy phục rồi – xét cho cùng thì Jo đã nắm được thóp của Lâm mà – niềm đam mê với Lego. Thế là ngay trong tối hôm đó, Jo lôi cậu vào bàn thảo kế hoạch thực sự. Jo muốn ngay ngày mai hai đứa sẽ cùng nhau tham gia chuyến chèo xuống thám hiểm con suối mà chính cậu ta đã đánh dấu trên tấm bản đồ từ khi còn ở Mỹ.

– Vậy xuống đâu? – Lâm nghi ngờ hỏi.

– Cái bể bơi mini của bọn mình hồi nhỏ đó. Nó dùng làm xuống được.

– Hả???

Jo cười, bởi nhìn vẻ mặt của Lâm rất tếu.

– Tin tớ đi, nó dùng được mà.

Lâm không dám chắc, nhưng tạm thời cậu tin điều đó.

– Còn chuyến dã ngoại với cả nhà thì sao?

– Ừm, thì không đi cùng chứ sao.

– Bố mẹ sẽ lo đấy.

– Tớ từng bỏ nhà đi bụi gần một tháng. Cậu cũng phải học cách tự lập đi.

Lâm không nói gì. Về khoản này, có vẻ Joey Drucker đã đúng.

Jo cũng đã chuẩn bị sẵn áo phao cho cả hai người. Lâm còn được tận mắt thấy cả bốn cái mái chèo mà Jo bí mật làm từ lúc nào không hay, mỗi mái chèo là một khúc gỗ dài hình que tròn có đường kính 5 cm được đóng nối vào hai cái muôi gỗ loại to. Chúng trông xù xì, chẳng giống mái chèo là mấy, nhưng có vẻ rất chắc và sẽ hữu hiệu cho việc chèo con xuống nhỏ.

Jo muốn Lâm ghi nhớ rằng, mọi việc phải hoàn toàn bí mật, tránh để người lớn phát hiện. Tuy nhiên, Lâm còn đang mãi suy nghĩ về bảy trăm năm mươi đô la mà cậu sẽ được sử dụng ở Legoland. Jo định bổ sung thêm vào điều lệ, nhưng Lâm bảo không cần và khẳng định rằng cậu không phải kẻ ư lật lọng. “Joey Drucker và Lê Lâm sẽ có một chuyến thám hiểm thú vị!” – Jo thích thú lặp đi lặp lại câu nói đó đến mười chín lần, khi Lâm chẳng đặt được phải xông vào bịt mồm thằng em họ lại.

Bên ngoài cửa phòng ngủ của hai chàng trai, Susan đang kín đáo cười, lòng hết sức phấn khích. Con bé thì thầm với con gấu Pooh: “Chị em mình cũng phải lên kế hoạch, đúng không nào?”.

Phần 3

9 Cái chết của con gấu ngựa

Đã hơn một ngày Miên ở trong căn lều gỗ của mình, cậu ngủ một giấc từ đêm qua cho đến chiều. Cậu vào rừng lặng lẽ, im hơi lặng tiếng, không đánh động những người bạn của mình, nhưng dường như tất cả đều đã biết. Đoạn mở cửa ra, một bầu sóc giương tròn mắt nhìn cậu, bầu khỉ vỗ tay theo nhịp, bọn cú mèo phấn khích bu đến các cành cây, đám chồn lúi nhúi ở bậc cầu thang, hươu, nai vểnh vẹo đôi tai. Với vẻ mặt còn suy tư, Miên vẫy tay chào chúng rồi lặng lẽ rảo bước, hai bên là những tán cây du sam vươn ra mát rượi, hàng thông đỉnh tùng kéo dài thẳng tắp.

Mỗi bước chân, Miên lại có thêm một người bạn theo sau, rồi cứ thế đám bạn tăng dần lên. Với Miên, đó là sự chào đón nồng hậu và ấm áp. Những con sao la, hoẵng, chồn, chim cắt, đại bàng, cú mèo và những con thú gặm nhấm chậm chạp hay thậm chí là loài dúi rừng, chúng là những người bạn dễ mến và hiểu được nỗi cô đơn của cậu. Chúng im lặng khi cậu im lặng, chúng đứng yên khi cậu dừng lại, mắt chúng sáng lên khi môi cậu hé nụ cười. Hàng cây như rạp mình xuống thấp chào đón Miên, muông thú tụ lại bên cậu. Miên đang thấy những thứ mà ba cậu từng thấy, cậu cảm nhận được những gì mà ba cậu từng cảm nhận và cậu sẽ làm những gì mà ba cậu đã làm cho khu rừng này, cho những con vật hiền lành này, và cho cả chính bản thân cậu. Đây chính là cuộc sống của cậu.

Miên vui vẻ ngồi giữa vòng tròn những con vật bên khe suối nhỏ trong rừng, bắt đầu từ những con nhím có bộ lông xù xì gai góc cho đến đám chồn nhung ưa nịnh nọt, thỏ xám đáng yêu, và cuối cùng là vòng tròn những chú khỉ mặt đỏ nghịch ngợm. Đám khỉ mặt đỏ luôn muốn hoán đổi vòng tròn của chúng với những con sao la hiền lành bên trong, thấy vậy nên những con thỏ xám và đám chồn cũng muốn thế chỗ của lũ nhím để được ở gần người bạn đặc biệt của chúng, và chắc chắn sẽ có một cuộc đại tranh giành nếu như Miên không dọa bỏ đi bằng tiếng húýt sáo. Sau tiếng húýt sáo cảnh cáo, là một giai điệu du dương ngân lên. Miên có tài húýt sáo từ hồi còn nhỏ xíu, chính ba cậu là người đã phát hiện ra cậu có khả năng húýt sáo tuyệt vời như

vậy, tiếng sáo từ cậu có thể khiến lũ thú rừng thôi nghịch, chúng dường như bị mê đắm trong thứ âm thanh diệu kỳ ấy của cậu bé loài người. Và trong lúc cả không gian còn đang yên bình tĩnh lặng, một con gấu ngựa thành linh xuất hiện.

Miên nhận ra ngay con gấu mà ba cậu từng chữa trị vết thương cách đây năm năm vì trúng đạn của bọn thợ săn ngày nào, và giờ thì cậu vui mừng khi nhìn thấy nó. Miên chưa kịp lao đến chỗ con gấu, thì con vật đã ngã vật xuống nền đất cùng tiếng rên ư ử. Cậu bàng hoàng khi nhìn thấy máu từ vết thương ở cổ con thú trào ra như nước từ vòi. Sau năm năm, con gấu lại bị trúng đạn lần nữa. Con vật nhìn Miên với đôi mắt lơ đãng, cậu cố gắng cảm nhận điều gì đó từ con gấu như cách ba cậu thường làm. Nhận được tin nghiêm trọng này từ bấy khi truyền đi, những con mãnh thú đang ẩn mình như báo, hổ, gấu cũng đã có mặt. Cả bò tót, tê giác, voi cùng những con vật có thói quen ẩn mình cũng đã ra khỏi nơi ẩn nấp.

Một tay đặt lên vết thương của con gấu ngựa, tay còn lại Miên đặt lên chỗ ngực che chắn trái tim. Con gấu ngựa đang cố nói với Miên điều gì đó, cậu cảm nhận được trái tim con vật bằng sự sợ hãi, nỗi đau và cuộc tháo chạy. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng cậu, dấu hiệu sinh tồn đã không còn nơi thân xác con thú nữa.

– Mà sao vậy? Tỉnh dậy đi, Gấu!

Con vật vẫn nằm im bất động, đôi mắt nó mệt mỏi nhắm nghiền và không bao giờ mở ra nữa.

– Gấu ơi, tại sao lại im lặng vậy? Tỉnh dậy đi!!!!!!

Sau tiếng gọi không dứt của Miên, lũ chồn nhung quỵ xuống, bấy sóc vốn thích yên tĩnh cũng đã chui ra khỏi nơi ẩn náu, bấy khỉ mặt đỏ như bất động, sau đó là sự im lặng của những con vật còn lại. Con gấu ngựa to lớn đã mãi mãi ra đi, một trái tim can đảm của rừng xanh đã vĩnh viễn ngừng đập. Một chuỗi âm thanh gào rú bỗng dừng vang lên, như một nghi thức tiễn đưa của bấy thú, dù cùng đồng loại hay không, thì gấu cũng như báo và khỉ cũng như voi, chim cũng như sóc... Chúng đều găm lên với cái chết của bất kỳ con vật nào sinh ra và chết đi trong khu rừng này.

Cậu bé Miên biết ngày mai không phải là ngày tốt lành cho cánh rừng này, cái chết của chú gấu hiền lành là tín hiệu xấu từ kẻ thù. Đồng loại của cậu

sẽ bắt đầu cho cuộc tàn phá dữ dội, những cảnh tượng cậu không muốn rồi sẽ dần xảy đến. Một mình giữa chốn rừng xanh hoang vu, cậu phải làm tất cả để bảo vệ khu rừng này. “Vạn vật sống, con người sống”, cậu nhắm lại tôn chỉ của ba mà cậu đã khắc ghi trong lòng.

10 Những đứa trẻ trốn nhà

Lâm bị Jo dựng dậy lúc sáu rưỡi, giờ đó là thời gian lý tưởng nhất cho giấc ngủ của buổi sáng mùa hè. Nhưng Jo có lý do khi quyết hành động vào sáng sớm tinh mơ thế này.

– Vì lúc này mẹ tớ và mẹ cậu đang ở chợ, không thì cũng là đang miệt mài trên chiếc máy chạy bộ. – Jo nói.

Bố Lâm và Dượng Bryan cũng đã âm thầm rời khỏi nhà trên chiếc xe bảy chỗ. Chắc hẳn họ không đi uống cà phê hay gặp bạn bè, bởi cả hai cái lớp dự phòng của chiếc xe đã không còn ở vị trí của chúng trong ga ra nữa. Đó phải là một chuyến đi xa hoặc một chuyến cày bừa ở những địa hình hiểm trở.

– Họ thật là mờ ám. – Jo nhận định.

– Thế cậu không mờ ám chắc?

– Làm gì có, chỉ là chúng ta không thể cho họ biết việc chúng ta đang làm thôi.

– Vậy có khác gì nhau đâu?

– Thôi, cứ như thế này thì chúng ta sẽ kéo đến tận khi mặt trời lên cao mất.

Lâm gọi taxi sau khi Jo chắc chắn hai chiếc ba lô đã đầy ắp đồ dùng cần thiết cho một cuộc thám hiểm nho nhỏ, nhưng rồi Lâm lại cảm thấy không an tâm nên chất thêm một ba lô nhỏ đồ đạc linh tinh nữa. Chiếc xe taxi đỗ lại bên kia đường, hai chàng trai nhanh chóng có mặt ở hàng ghế thứ hai. Đúng lúc Lâm cảm thấy có điều gì bất thường thì Jo cũng hét lên kinh hãi: “Susan?”, lúc này con bé lớp ngóp “trồi lên” từ băng ghế phụ phía sau. Susan thò mặt ra, cười nham nhở với hàm răng sún gần phân nửa.

– Đi vào nhà ngay! – Jo giận dữ quát tháo con bé.

Susan ươn ngạnh.

– Em không vào đâu, em biết hai anh đi đâu rồi.

– Vào ngay! Không là anh mách mẹ đấy! – Jo tiếp tục đe dọa.

– Hai anh đang trốn ba mẹ cơ mà.

– Anh trốn đâu chứ? Em vào đi không thì sẽ biết tay anh.

Susan nhất quyết không là không.

– Em sẽ mách mẹ, anh sẽ bị đánh đòn Jo ạ. – Con bé nói giọng chắc nịch.

Đến đây thì Jo từ vẻ mặt giận dữ chuyển sang dịu dàng, tử tế. Cậu chẳng hề thích diễn kịch với con bé chút nào, tuy nhiên tình huống cấp bách này thì đành phải vậy thôi.

– Em gái Susan của anh, ngoan! Em nghe lời, anh sẽ mang về vài chú sóc chuột cho em.

Lâm làm bộ ho sặc sụa.

– Anh đừng nghĩ em là một đứa bé dễ xỏ mũi như vậy chứ Joey Drucker! Ở tuổi thì làm gì có sóc chuột?

– Ủ! Đúng rồi, tuổi chả có gì. – Jo mừng thầm.

– Đó là một nơi đầy những thảm cỏ xanh rờn, hoa thủy tiên vàng, tu líp, păng xê và chắc chắn sẽ có những trái dâu chín mọng nữa. Ôi, em sẽ ở đó với Pooh cả một tuần cùng gói Oreo này. Hai anh nghĩ sao?

Thế đấy, một đứa bé khó lòng mà bị xỏ mũi! Jo sống dở chết dở với tình huống dở khóc dở cười này. Cậu ta nhìn sang Lâm, còn Lâm thì nhìn ra ngoài, ở đó phản phất bóng dáng của hai người phụ nữ. Chết rồi, mẹ cậu và Dì Hòa đang lững thững về nhà.

– Chúng ta đi thôi, cho Susan đi cùng luôn! – Lâm lại là người cuống cả lên.

Hai người mẹ kinh ngạc phát hiện lũ nhóc đang trong chiếc xe, họ buông cả túi đồ mặc cho hoa quả, bánh trái lăn lóc giữa đường để đuổi theo bọn nhỏ.

Người tài xế taxi chần chừ đạp ga, đoạn nhìn sang Joey đầy vẻ nghi ngờ. Lúc này hai bà mẹ sắp tiến lại gần chiếc xe, Jo nhanh ý móc từ túi áo khoác ra một tờ hai trăm nghìn và một tờ năm đô la còn rất mới.

– Cháu cần đến tuổi câu cá và chắc chắn không có chuyện bỏ nhà đi bụi nào ở đây cả. Chú thấy không, bọn cháu đang rất háo hức!

– Nhưng... à ừ. Đeo dây an toàn vào đi mấy đứa!

Có vẻ như người tài xế taxi ý thức được số tiền mình đang có, ngân ấ tiền không phải là món hời lớn hay sao?

Hai bà mẹ bị bỏ lại phía sau cùng với sự bức tức chưa từng thấy, chắc hẳn họ sẽ không có ý định cho qua chuyện này dễ dàng. Lâm nghĩ mọi tình thế đang xảy ra thật không hề giống những gì cậu đã trải qua suốt mười ba năm sống với ước mơ của mình – nơi mà chỉ có Lego và những con số, nhưng dẫu sao cậu cảm thấy có chút ý nghĩa gì đó trong chuyện này. Joey Drucker quả là một con người ưa mạo hiểm, và thậm chí còn rất biết cách lèo lái mọi chuyện theo ý mình nữa. Bố cậu thường nói Jo là “hồ phụ sinh hồ tử”, nghĩa là Jo thông minh gan dạ như Dượng Bryan, nhưng xét về sự tùy tiện thì có lẽ Jo hơn Dượng Bryan vốn đĩnh đạc và nhẹ nhàng.

Khoảng cách hơn chín dặm (ngang mười sáu cây số) quả thực là một lộ trình không thấm vào đâu với chiếc Innova, nhưng có vẻ sự chú tâm của người tài xế taxi đến ba đứa nhóc hành khách đã làm chậm tiến trình. Ông ta liên tục nhìn vào gương chiếu hậu, và tâm điểm của sự theo dõi này là thằng nhóc người Mỹ mà ông chỉ biết đến với biệt hiệu là Jo.

– Ta đã thấy nhóc ở đâu đó?

Lâm cười méo xẹo, còn Jo chỉ đáp lại bằng một nụ cười dễ mến. Quả đúng là Joey Drucker đã từng xuất hiện trên truyền hình quốc tế, nhưng Jo nghĩ rằng “người tài xế thích đô la” đọc được tin trên Internet. Trong tấm ảnh chụp của bài báo, cậu ta là người đứng gần ống kính nhất; vả chăng, cậu có nét mặt hao hao Owen Wilson kia mà, hẳn là chính điều này mới khơi cảm giác ngờ ngợ nơi người tài xế. Jo còn nhớ sau sự kiện đó, bố Jo đã tặng một

chiếc la bàn cổ của người Trung Hoa kèm một câu nói: “Ta thật biết ơn bảy cá voi”, trong khi mẹ cậu ta thắng thường trừ hai tháng tiền quà vặt, và cho rằng đó là lý do môn Toán của cậu ta không có nổi một điểm khá trong suốt học kỳ, trong khi với sức của mình Jo dư sức làm còn tốt hơn cả mức khá.

– Có lẽ bác đã nhầm. – Jo lên tiếng, rồi nhắc. – Cháu nghĩ bác nên tăng tốc thì hơn.

Lâm nhìn thấy có điều gì đó bí ẩn trên nét mặt của Jo, có thể cậu ta đang tính toán một chuyện gì đó rất hệ trọng. Lâm có cảm giác bất ổn. Phải chăng Jo là người được chính phủ Mỹ phái đến để làm gián điệp hay không? Ý nghĩ run rủi thế nào mà ngay lúc này cậu nhận ra sai lầm khi đề cao bảy trăm năm mươi đô la. Và nếu mọi chuyện đến được tai Cơ quan Tình báo thì chắc chắn giấc mơ Cử nhân Toán học và trở thành người sở hữu bằng sáng chế của hãng Lego trong tương lai của cậu sẽ tan thành mây khói. Tiếp theo sẽ là lệnh bắt giam khẩn cấp có điền tên cậu. Rồi thì cậu sẽ ngồi tù mục xương, trong khi Joey Drucker thì đã cao chạy xa bay vì được CIA giải cứu.

Hoặc Jo sẽ trở thành một anh hùng của nước Mỹ khổng lồ, còn cậu sẽ trở thành phế nhân với cái đầu ngó ngẩn nước miếng chảy lòng thòng vì cơ thể không còn mấy ý thức nữa, hay tệ hơn là cậu sẽ bị thủ tiêu. Hoặc cậu sẽ ngăn cản chuyện đó xảy ra, và Jo tiêu tan giấc mơ làm siêu anh hùng.

– Dừng lạiiiiiiiiiiiii!!!!!! – Lâm la lên.

Người tài xế taxi hoảng hốt thắng gấp khiến chiếc xe trượt dài trên một đoạn đường.

– Gì nữa hả nhóc, có thấy là cả đám suýt tí nữa bỏ mạng không hả? Đúng là cái đồ chập mạch! – Ông ta cáu tiết.

– Cháu nghĩ là chúng ta đã đi gần đến nơi rồi.

Người tài xế nhìn chằm chằm vào tờ đô la Jo vừa đưa thêm. Chiếc xe nhanh chóng quật vào một con đường hẹp lao xạo tiếng đá sỏi dưới bánh xe, hai bên là hàng thông già thẳng tắp, và năm phút sau, ông ta thả ba đứa trẻ xuống đúng địa điểm mà Jo yêu cầu.

Càng bước đi, Lâm càng cảm thấy mối lo sợ dâng lên, trong khi con bé Susan cứ leo lẻo hỏi cậu tại sao không thấy hoa thủy tiên vàng. Riêng Jo thì lại rất nóng lòng vượt qua các bụi rậm để đến con suối nên thường đi trước

khoảng vài bước. Các bụi rậm này mọc trên nền đất rắn có đá cuội lổn nhổn trải dài hai bên bờ suối, để vượt qua đoạn đường này phải mất ít nhất mười lăm phút. Lâm dẹp bỏ sự sợ hãi và tìm cách tẩu thoát, thế nhưng khi vừa quay lưng thì cậu bị Jo chặn lại.

– Định chạy hả? – Bàn tay Jo bóp chặt vai cậu.

Thôi đúng rồi, thằng em họ của cậu đúng là người của CIA thật! Nghĩ đến đó, Lâm lao vào thụi cậu ta một cú nhưng Jo đã kịp tránh đòn và hạ gục cậu chỉ với một cái gạt chân. Lâm nằm đo ván trên bãi cỏ, quần áo lấm lem. Con bé Susan thấy vậy liền chạy đến đỡ cậu dậy. Jo cũng ngồi xuống vỗ vai người anh họ của mình, giọng cảnh cáo nhẹ nhàng.

– Để tớ nói cậu nghe. Tớ chỉ muốn bọn mình vui vẻ với nhau thôi. Đừng nghĩ vớ vẩn nữa.

– Nghĩ vớ vẩn cái gì? – Lâm vặc lại.

– Cậu suy tưởng nhiều quá, cứ làm như tớ đưa cậu đến đây để thủ tiêu cậu không bằng.

Cuối cùng Jo cũng đã thừa nhận mình là điệp viên, đồng nghĩa cậu đang đứng trước mối đe dọa lớn. Giờ thì cậu đã hiểu vì sao bố cậu luôn nói “hỗ phụ sinh hổ tử” mỗi lần nhắc đến Joey Drucker. Chẳng lẽ bố cậu cũng đang gặp tình huống tương tự với Dương Bryan? Đúng rồi, ông đang cố báo động cho cậu biết. Cậu thật ngốc nghếch khi không nhận ra sớm hơn. Gia đình cậu đang đối mặt với một gia đình siêu điệp viên của chính phủ Mỹ.

Lâm tiếp tục làm liều, cậu lấy hết sức bình sinh, lao hẳn cái cơ thể mỏng tang của mình vào Jo để hất đứa em họ ngã dúi ra phía sau, rồi nhân cơ hội mà chạy thoát. Nhưng thêm lần nữa, Jo hạ cậu thật dễ dàng.

– Đồ ngốc! Một mình cậu có về nhà được không?

Đến đây, Lâm bối rối thực sự. Đành vậy – quần áo găm đầy cỏ gai, Lâm miễn cưỡng đứng dậy và bước theo sau anh em nhà Drucker.

– Dù sao thì tôi vẫn không thích việc đang diễn ra. – Lâm làu bàu.

– Rồi cậu sẽ cảm thấy chuyện sắp tới sẽ thú vị đến chừng nào. Đi nhanh nào!

Khi mặt trời hửng lên như ngọn đèn sưởi khổng lồ, tiếng chim kiếm mồi nhao nhao trên những cành cây cao chót vót, mùi của thiên nhiên quyện vào làn gió mát, ba đứa trẻ băng qua những bụi rậm cao ngang cổ để đến gần với con suối. Lại một lần nữa tiếng sỏi lạo xạo dưới chân, một con suối kiêu hãnh hiện ra. Dòng nước trong vắt chảy qua các khe đá, nuôi dưỡng trong nó cả một hệ thủy sinh vật đa dạng. Luồn qua khe đá với lực chảy mạnh, dòng nước tạo ra những bọt nước bắn lên giống như những áng mây đang bay la đà mặt nước.

Dõi theo bầy cá tung tăng giữa dòng nước trong veo, Susan thích thú và muốn biến thành nàng tiên cá, nhưng cô bé không thổ lộ điều này cho ai vì xem đó là bí mật của riêng mình. *Bí mật của một cô công chúa nhỏ*, con bé nghĩ vậy. Ở gần đó, Joey Drucker đang chứng kiến một hiện tượng tuyệt vời, còn cô em gái nhỏ của cậu thì reo lên.

– Đẹp quá hai anh ơi!

– Đúng là tuyệt vời! – Jo nói.

Cả Lâm cũng phải đứng ngẩn ngơ. Cầu vồng hiện ra ngay trên dòng nước, cạnh đó là những cánh bướm hồng chao nghiêng. Nhưng chỉ một lúc, chiếc cầu vồng lẫn đàn bướm biến mất mà không để lại dấu vết gì. Ba đứa nhỏ nuối tiếc quay trở lại bên những chiếc ba lô.

Jo biết rằng xuôi theo dòng suối này về hướng Bắc thì sẽ đến phần đỉnh của con thác hùng vĩ nhất thành phố. Với độ cao hơn ba mươi mét và lượng nước trung bình đổ xuống là 700 m³/giây, nó được đặt tên Thác Lớn là vì lẽ đó. Ngay dưới ngọn thác là một con suối cũng rất đẹp, cách đó không xa về phía Tây là khu rừng rậm – chính là nơi mà cậu bé nhà Drucker muốn đến nhất. Nhưng có lẽ hôm nay đến đây là đủ rồi, nó vẫn còn cả một mùa hè phía trước mà.

– Nào, bắt đầu thôi!

– Còn Susan? Nó không có áo phao.

Jo biết Lâm đang cố tìm những lý do để trì hoãn kế hoạch, nhưng điều đó cũng cho Jo biết ông anh họ là một chàng trai cẩn thận. Có điều, Jo cũng là một người rất cẩn thận, với kinh nghiệm phiêu lưu không hề kém cỏi chút

nào.

– Tớ có mang theo áo phao dự phòng đây. – Jo đáp lại sự lo lắng của Lâm.

Jo đưa cho Susan chiếc áo phao cứu hộ hiệu O'Neill và cái mũ len màu đen kiểu của người Eskimo, tuy hơi rộng nhưng Susan khá ưng ý.

– Cậu khôn lanh đấy nhỉ? – Lâm bực bội.

– Tớ nghĩ cậu đã hiểu tớ rồi đấy, – Jo nhe răng cười, – Susan, em sẵn sàng chưa?

– Em nghĩ là rồi. – Susan chụm ngón cái và ngón trỏ thành vòng tròn, ra hiệu đã ok.

Lâm và Joey Drucker thối phình chiếc bể bơi mini, cho đến khi cái đồng cao su mềm ẻo đó nên hình nên dạng của một vật chứa có thể nổi bồng bềnh trên nước.

– Hối anh em! Ngay lúc này tụi mình đã có thể bắt đầu cho chuyến chèo xuống trên suối mang tên “Tiếng gọi từ đại ngàn”! – Jo hét lên, giọng sáng khoái.

– Sao lại là đại ngàn? – Lâm thắc mắc.

– À, thì “Chuyến chu du mùa hè”. – Jo đính chính.

– Yeah! Ba anh em tụi mình là những tay chèo cự phách. – Susan cũng reo lên hưởng ứng.

Nhìn con suối có vẻ xấu xí và yếu ớt vậy thôi, chứ nó đích thị là một chiến phẩm có một không hai, đó là nhận định của anh chàng người Việt Nam. Điều đó khiến cho hai anh em nhà Drucker, vốn đến từ vùng đất đã được nhà thám hiểm Juan Ponce de León⁽³⁾ chinh phục, cười khoái chí.

– Nhà toán học đã nói vậy thì còn chần chờ gì mà không xuất phát nhỉ? – Jo phụ họa.

Lâm không đáp mà gầm lên một tiếng.

Xuôi theo dòng chảy của con suối về phía hạ nguồn, chiếc suối tự tạo của Jo lênh đênh mang theo tâm hồn vô tư của ba đứa trẻ. Lâm cảm thấy một

sự mới lạ thích thú đang đường hoàng thức tỉnh trong con người cậu. Cách đây một ngày, cậu còn nghĩ thế giới của mình chỉ gói gọn trong các công thức toán học phức tạp, và các khối Lego. Điều đó vẫn sẽ hoàn toàn đúng nếu như không có thời khắc này, ngồi bên anh em nhà Drucker trên con xuồng cao su tự chế, dưới ánh mặt trời ấm áp và thư thái tự do chiêm ngưỡng cảnh đẹp tuyệt vời. Cậu đang ở giữa chốn thiên nhiên bạt ngàn. Tất cả chỉ cách nhà cậu chưa tới nửa giờ đi xe.

Susan được thể cầm mái chèo quẫy quẫy với vẻ thích thú, còn Jo thì chiếm chỗ nằm dài cùng cuốn sách mượn từ chuyến viếng thăm thư viện gần đây. Cuốn *The Jungle Book*. Giá như mình là Mowgli thì hay biết mấy, Jo thầm nghĩ.

Phần 4

11 Ba đưa trẻ con trên chiếc xuồng tự chế

Con xuồng ung dung trôi theo dòng nước êm đềm, nhưng cách đó không xa về hướng Bắc, tiếng thét dữ dội từ những vòi nước khổng lồ của con thác là minh chứng cho lực xoáy khủng khiếp của dòng nước trút xuống từ trên cao, và nếu như không thể cho con xuồng quay ngược trở lại thì cái đồng cao su mềm oặt, chấp vá này sẽ tan tành trong dòng xoáy hung hãn. Ngặt nỗi người duy nhất hiểu chuyện thì lại đang đắm chìm vào những trang sách, cho đến lúc con bé Susan nói: “Sao nước cuốn lũ cá đi hết rồi?”, và con thuyền bắt đầu lắc lư. Đứa con trai lớn của nhà Drucker tức khắc với lấy mái chèo và quấy mạnh về hướng ngược lại đồng thời nói to: “Lâm Lê, chèo đi chứ! Bọn mình phải cho con xuồng quay ngược trở lại!”. Trong phút giây chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, Lâm đã thấy rằng mình đang đối diện với nguy hiểm, lúc này con xuồng đã lắc mạnh theo hình dích dắc bởi dòng nước chảy xiết. Có lúc con xuồng mong manh bị hất tung khỏi mặt nước, Susan cảm giác cả ba bay lên không trung.

Cầm chặt mái chèo từ bấy đến giờ, Lâm nhận ra cậu gần như đã phó thác sinh mạng mình cho số phận. Jo cũng không khá hơn là mấy. Susan thì sợ hãi, tay ôm chặt Pooh và nhìn chăm chăm hai ông anh trai, tiếng hét của con bé hoàn toàn bị át đi trong tiếng gào hung hãn của dòng thác.

– Jo, anh phải đưa em về nhà!!!

Joey Drucker hứa với em gái, tay nắm cầm chặt mái chèo với quyết tâm đưa con xuồng quay trở lại.

– Susan, hãy bám vào anh này! Lâm, cậu ổn không?

Lâm cố gắng trả lời nhưng giọng cậu đã bị tiếng nước gầm gừ của dòng nước át đi.

Rõ ràng Lâm và Jo không phải là những thợ chèo thuyền chuyên nghiệp có kinh nghiệm dày dặn như trong các cuộc đua mạo hiểm, cũng không phải là

lực sĩ thời Trung cổ, chúng chỉ có sức lực của những đứa trẻ thành thị cộng thêm sự nóng vội được tác động từ ý chí sinh tồn. Số mệnh của con xuống càng lúc càng bị đe dọa, dòng nước càng lúc càng xoáy và lực hút về phía trước tăng lên bội phần.

Chính xác là thác nước chỉ còn cách chỗ bọn trẻ đứng ba mươi mét, và cái phương tiện mỏng manh cầm cố dần bị hút vào tâm của dòng xoáy, phía trên ngọn thác. Lúc này đây, câu nói được hét lên liên hồi “Bọn mình phải quay lại!” đã không thể át được thứ âm thanh gầm thét từ con thác. Dưới những bọt nước trắng xóa, nỗi sợ hãi bao trùm lên bọn trẻ. Trong lúc hoảng loạn nhất, thằng nhỏ nhà Drucker vẫn có thể chủ động ôm hai đứa kia, tay còn lại nắm chặt thành xuống. Cả ba không còn lựa chọn nào nhắm chặt mắt và cầu nguyện, khi mà mái chèo trở thành vật nổi lênh bênh trên bề mặt rồi biến mất trong dòng nước trắng xóa.

Chiếc xuống lao xuống dòng thác như một vật thể trong tiến trình bị hủy hoại, và có lẽ tên tuổi của ba sinh mạng tràn đầy sức sống sẽ trở thành điều đáng để bàn luận trên các mặt báo. Thằng bé Joey Drucker chỉ còn có thể nghĩ được như thế trong khoảnh khắc chìm vào dòng nước. Có thể ở nơi nào đó, tiếng thét của ba đứa trẻ còn được nghe thấy, nhưng chẳng ai có thể phân biệt được nếu chúng hòa vào tiếng thét của dòng thác. Sẽ là một trải nghiệm đáng nhớ nếu như chúng sống sót, nhưng với một xác suất vô cùng nhỏ bé, nhỏ như một con vi trùng.

12 Bắt đầu cuộc chiến bảo vệ rừng xanh

Ngay sau khi chôn cất chú gấu ngựa, cậu bé Miên gần như mất cả một ngày để báo động cho toàn khu rừng biết về mối đe dọa đang đến rất gần. Từ lời trần trối của con gấu, cậu tập hợp tất cả những con vật có nguy cơ bị giết hại tiếp theo, gồm tám con báo hoa mai trong đó có Đức Vua – con báo thông minh, sắc bén và có khả năng phán đoán tuyệt vời. Con báo già ít khi nghe theo lời Miên trừ khi nó cảm nhận được mối nguy hiểm thật sự. Đức Vua có cậu con trai là Hoàng Tử cũng rất thông minh và linh hoạt. Sự xuất hiện của cha con Đức Vua trước túp lều của cậu là động lực để những con vật còn lại tìm đến. Cuối cùng là mười con gấu ngựa, mười hai con hổ Đông Dương trong đó có hai con non, ba đực và bảy cái, một đàn voi với mười lăm con, ngoài ra còn có rất nhiều trăn rắn cùng mười một con bò tót, ba mươi hai con đại bàng, sáu

mười lăm con cú mèo, mười cá thể tê giác trưởng thành, trong số bảy tê giác này có một con tê giác cái rất có tiếng nói trong khu rừng: Mây Xám – câu chuyện về Mây Xám thì phải nói là rất dài, tưởng như không bao giờ kể hết được. Mây Xám được đích thân báo Đức Vua đưa về đây, *ngài* đã dẫn dắt nó trở thành một chiến binh khi khu rừng cần đến.

Mặc dù những con vật được bọn thợ săn liệt vào danh sách tiêu diệt chưa được điểm danh hết, nhưng bên cậu lúc này có trên một vạn cá thể cả chim lẫn thú, dù có khả năng tự vệ hay không. Hẳn con số này sẽ còn tăng thêm trong vài ngày tới. Có một số khác chắc chắn đã lùi vào những khu vực sâu hơn của cánh rừng, từ đó chúng nhanh chóng di chuyển sang khu rừng khác sau khi nhận được báo động của cậu qua con đại bàng mà ba cậu đặt tên là Mũ Sắt, hay còn gọi là Musat. Musat thuộc giống đại bàng đen lạnh lùng nhưng quả cảm, sở hữu thân hình to đột biến và sức mạnh phi thường. Trên đầu của con vật to lớn bất thường này gồ lên một lớp sừng rất cứng, bao phủ, đó cũng là lý do nó có tên là Mũ Sắt.

Cậu bé Miên không có nhiều kế hoạch phòng thủ, nhưng cậu được sinh ra để lãnh đạo những con vật trong cuộc chiến bảo vệ rừng, dù chưa một lần xảy ra tình huống nào như hiện tại. Sau vài giờ cùng Ali và Hoàng Tử đi do thám tình hình, Miên giờ đã biết chắc rằng: gã thợ săn nguy hiểm năm nào đã trở lại, chính phát súng của gã đã giết chết con gấu ngựa, điều mà cách đây năm năm gã không làm được. Hiện tại toán thợ săn do gã cầm đầu đang cách chỗ cậu khoảng tám dặm về hướng Đông Bắc, tình hình cho thấy bọn chúng đang khá sốt ruột vì đã ba ngày rồi mà chưa có chiến lợi phẩm nào thêm – đó là tin tốt lành nhất mà cậu nhận được trong sự kiện tồi tệ này, nhưng mối lo thì vẫn chưa thể nào nguôi được.

Sau khi kín đáo xem lại tấm bản đồ cổ vẽ lãnh địa phía Bắc khu rừng, Miên ra lệnh cho bọn chim và đám khỉ non di tản về phía Nam, chỉ để lại những cá thể có khả năng *phối hợp chiến đấu* – Miên rất coi trọng năng lực này vì tuy cậu có thể đọc được suy nghĩ của loài vật nhưng vẫn có một số con bất dung nạp. Mà nếu thiếu hụt sự liên hệ này, loài vật sẽ dễ bị mất phương hướng, thường chiến đấu theo bản năng khi gặp nguy hiểm – điều đó chỉ có lợi cho bọn thợ săn thôi. Vì vậy, cho dù có là mãnh thú hay to khỏe đến đâu, nhưng nếu không phù hợp cậu vẫn sẽ cho chúng cùng đám sóc, lợn rừng, chồn, nhím sao la và chim chưa hoàn toàn trưởng thành đi về hướng Nam nốt.

Để chắc chắn cho sự an nguy của chúng, Lâm bố trí thêm mười con có

khả năng dẫn đường tốt, trong đó có Hoàng Tử. Quyết định này của cậu bị Đức Vua và đồng loại của nó phản đối. Lũ báo cho rằng một khi khu rừng này bị tấn công thì chỉ có hợp sức lại chứ không ly biệt, ngay lập tức chúng nhận được sự ủng hộ của những con hổ, tê giác, vượn và gấu có kinh nghiệm. Lũ voi, trăn, bò tót không tỏ rõ thái độ nhưng dường như chúng không muốn bị tách ra. Cậu lấy ý kiến của tất cả con vật có khả năng nhảy bôn nhất, cuối cùng hơn nửa số chúng phản đối, số còn lại chia ra một bên là đồng lòng, và bên còn lại không ý kiến gì cho việc tán thành hay không.

Với tình hình này, Miên quyết định để Hoàng Tử thuyết phục cha nó, cho phép việc đưa trước một đám thú đi di tản. Đức Vua ném ánh mắt sáng quắc nhìn con trai mình, cùng tiếng gầm gừ rồi quay lưng đi, con báo nhỏ hiểu chưa bao giờ cha nó đồng ý việc gì một cách vui vẻ kể từ khi mẹ nó – con báo hoa mai cái mạnh mẽ nhất – qua đời. Sau khi kiểm soát được số lượng, phân chia từng giống loài và nhận được lời khuyên của Đức Vua và Mây Xám là không nên vội vàng, Miên vẫn lên kế hoạch cho việc tác chiến. Cậu phân vân giữa việc tấn công thẳng vào toán thợ săn đang ở phía Bắc hay là bày binh bố trận chờ bọn họ. Sau cùng, cậu quyết định chờ, bởi vì đó là việc ba cậu sẽ làm nếu ông còn sống.

Cậu chọn ra những con khỉ mặt đỏ, giao cho chúng nhiệm vụ do thám tình hình trên các ngọn cây cao nhất. Loài khỉ cũng được chọn làm những chiến binh trên không, phối hợp với đại bàng đen và cú mèo khi có hiệu lệnh chiến đấu. Những con bò tót, voi, tê giác và gấu sẽ phục kích từ hai bên, để phòng bọn thợ săn tiến vào, những con thú này sẽ được huấn luyện để tấn công bất ngờ kẻ thù từ cự ly an toàn. Những con vật nhỏ bé thường chịu trách nhiệm làm mờ mắt bọn chúng vào mấy cái bẫy mà Miên tạo ra bằng các hố hay bẫy dây. Thành lũy cuối cùng là Đức Vua bên đồng loại của nó, đám hổ Đông Dương nhanh nhẹn cùng người bạn đặc biệt của chúng – cậu bé Miên trên tay lúc nào cũng cầm tấm bản đồ có một không hai.

13 Tìm đến ngọn đồi U Âm

Cách vị trí Miên đang ở khoảng sáu dặm về phía Đông là ngôi nhà quen thuộc của mẹ con cậu, nơi nghe rõ tiếng thác đổ như giai điệu của một bản nhạc. Và hôm nay, hai người đàn ông đó lại tìm đến. Vao và Mao lại có dịp hóng hớt sau một ngày buồn thiu. Lần này họ đến với một đồng giấy tờ mới

có, cũ cũng có. Người chủ nhà đơn phương tiếp những vị khách với vẻ chán nản, tuy nhiên bà Liên khá vững tâm và cam đoan với họ rằng bà sẽ không để họ có thể gây xáo trộn tới cuộc sống mẹ con bà, và người phụ nữ cũng nhắc nhở họ đừng quên đây chỉ là cuộc viếng thăm, không hơn không kém. Nhưng chủ đích lớn nhất của họ vẫn là lời khuyên bà không nên ký vào biên bản di dời.

– Hai anh quên chuyện vợ vẫn đó đi!

– Chị không thể vì quyền lợi của mình mà đẩy khu rừng vào những mối đe dọa hủy diệt được. – Người đàn ông thấp bé tên Lê Việt nóng lòng nói.

Ngay lập tức ông nhận lại những lời hăm dọa.

– Quyền lợi của mình? Anh nghĩ rằng anh có thể nói câu đó chỉ vì anh là bạn cũ của chồng tôi hay sao? Vậy các anh đã ở đâu khi chồng tôi cận kề cái chết?

Trong lúc Lê Việt húng hắng ho, Bryan vẫn lên tiếng. Ông cố gắng xoa dịu người đàn bà góa bụa bằng chất giọng trơ trọi của mình. Bryan không muốn chuyển trở lại Việt Nam lần này của mình phải gặp nhiều rắc rối hơn dự kiến, và dẫu có như vậy thì ông cũng cần phải giải quyết một cách dứt khoát. Một cách dứt khoát! Bryan trình bày rõ hơn cho bà Liên hiểu về sự hủy hoại toàn bộ có thể xảy ra với khu rừng.

– Chỉ cần một phần mười diện tích bị hủy hoại thì cả khu rừng sẽ biến mất, nhưng điều khó khăn ở đây là chúng tôi chưa thể đưa ra bằng chứng thuyết phục.

– Tôi không hiểu các anh đang nói gì cả. Chuyện chồng tôi suốt ngày vò tai vò đầu với các con vật đã là giới hạn cuối cùng của tôi. Anh nghĩ tôi có thể tin được chuyện khu rừng hàng cây số vuông sẽ biến mất ư?

– Tôi biết chuyện này khó tin, nhưng hy vọng chị tin chúng tôi.

– Tin để mà làm gì?

– Để sau này không ai trong chúng ta phải ân hận. Tôi tin chồng chị đã chết trong sự thanh thản vì anh ấy đã làm những điều nên làm, đó là cứu lấy thú rừng và cả khu rừng.

– Tại sao các anh bắt người ta phải tin là con người không nên và không được phép thay đổi tự nhiên vậy?

– Vì con người cố gắng làm điều đó bằng cách hủy hoại. Giờ đã đến lúc chúng ta không được để những tham vọng lấn át hành động vì lẽ phải nữa.

– Lý tưởng quá nhỉ?

– Gần như thế, đúng hơn là nghĩa vụ, bởi vì nó còn cứu lấy cả loài người chúng ta nữa, chị ạ.

Trong phút chốc, bà Liên lưỡng lự. Bà nhìn thấy ở đôi mắt người đàn ông ngoại quốc một điều gì đó rất quen thuộc. Từ chiếc ba lô hiệu Nike, ông cẩn trọng lấy ra một tấm bản đồ bằng da thú cũ kỹ được gói ghém cẩn thận trong một chiếc túi làm bằng vải nỉ.

– Chị đã nhìn thấy vật tương tự như vậy rồi chứ?

Bà Liên gật đầu xác nhận.

– Nó có liên quan gì sao?

Lúc này ông Việt cũng rút ra một tấm tương tự. Bà chăm chú nhìn chúng hồi lâu.

– Đây là những tấm bản đồ cổ, một tấm vẽ phía Đông cánh rừng, một tấm vẽ phía Tây, và chồng chị giữ tấm vẽ phía Bắc. Trong thời gian chúng tôi làm việc với nhau, cả ba đều muốn tìm ra tấm bản đồ thứ tư, tuy nhiên điều đó dường như là vô vọng.

– Tôi không hiểu các anh đang nói đến điều gì?

– Chị thấy những ký tự được khắc trên đó chứ? Nó là chữ viết của người Việt cổ, nhưng chúng tôi hiện chưa biết đích xác là loại chữ gì, thuộc thời nào. Khi ghép bốn tấm lại với nhau, sẽ có một văn bản hoàn chỉnh về những khám phá liên quan đến điều mà chúng tôi đang nghiên cứu.

Bà Liên toan lật tấm bản đồ thì bị Giáo sư Bryan ngăn lại.

– Đừng đụng vào, nó là một tấm bản đồ kỳ bí.

– Kỳ bí?

– Phải nói thế nào nhỉ? Ẩn chứa trong những mảnh da thú này là một nguồn năng lượng, có thể khi ai đó chạm vào, nguồn năng lượng ấy sẽ phát ra. Nhưng đích xác hơn thì đó là linh hồn của những con thú bị bức hại đến chết. Chúng tôi tin rằng chúng chết dưới bàn tay con người chứ không phải cái chết tự nhiên.

– Tôi không hiểu mình đang nghe phải những gì từ các anh nữa, nhưng nếu là chồng tôi, chắc chắn anh ấy sẽ giúp các anh.

Hai người đàn ông mỉm cười trước khi hỏi về tấm bản đồ thứ ba.

– Tôi đã không còn thấy nó từ ngày chồng tôi chết. – Bà Liên trả lời chắc nịch.

– Có thể nào con trai chị đang giữ nó không?

– Tôi nghĩ là không. Vì anh ấy chết quá đột ngột, không kịp trao lại thứ gì cho thằng nhỏ cả.

Đó là câu trả lời mà Bryan và Lê Việt không muốn nghe, nhưng họ vẫn đang chờ đợi một cuộc hẹn có liên quan đến vụ việc này. Cả hai hy vọng cuộc hẹn sẽ không chỉ vớt vát chút gì đó cho sự mất mát, mà còn phải là một mất xích làm sáng tỏ mọi việc hơn: tấm bản đồ hướng Nam.

Bước ra từ ngôi nhà gỗ bên mạn rừng giáp với con suối phía dưới chân Thác Lớn, Bryan cùng người anh đồng hao mang theo những suy tính, làm sao có thể gây ảnh hưởng lên chính quyền thành phố về việc di dời và cả cái dự án du lịch kia. Những giờ còn lại của buổi sáng, cả hai ghé thăm các bậc lão làng để nhờ họ giúp đỡ. Tại đây các vị lão làng rất tin vào câu chuyện của hai người, song họ cũng chẳng giúp được gì hơn cho Bryan và Lê Việt cả. Một trong số đó nói: “Có một người có thể giúp được hai anh, nhưng tiếc là lão già ấy không tiếp ai ngoài lũ khỉ”, “Lũ mèo quái gở nữa chứ?”, một người khác xen vào giọng trầm đục.

– Ai vậy? Có thể cho chúng tôi biết được không? – Bryan cất lời.

– Một lão già khó ưa nhưng uyên bác. Lão giống như một tu sĩ. – Vị lão làng ban nãy trả lời. – Lão ta có người cha làm cai quản đồn điền cho người Pháp, bản thân lão cũng từng được qua Tây học. Sau đó lão ta về nước và làm thầy giáo dạy chữ, từ đó lão bắt đầu tìm tòi về các hệ chữ cổ của người Việt,

nhưng vì quá say đắm các con chữ nên lão sớm bị “nhập”. Giờ thì lão chỉ ở một mình và quanh năm đèn sách với cái bóng của mình, chẳng giúp ích gì được cho ai, nhưng không thể phủ nhận là lão già ấy có trí tuệ uyên bác cực kỳ.

– Lão ấy ở đâu ạ?

– Ở mạn Bắc khu rừng. Đã nói là lão ta không tiếp ai cả. Ngôi nhà của lão già ấy to lớn nhưng quanh năm không có lấy một văn khách. Chỉ trừ mấy con khỉ lấu cá cùng lũ mèo bậm trợn thôi.

– Có khó tìm không?

– Không khó, chỉ cần men theo những con đường mòn, về phía Bắc, nơi có những rừng thông và tùng bách mọc xen vào nhau như những hàng người trong chiến tranh, cuối con đường mòn có một con dốc cheo leo dẫn lên ngọn đồi, người ta gọi đó là ngọn đồi U Ám. Trên ngọn đồi có tận sáu ngôi nhà, nhưng chỉ có một căn nhà có người ở. Đó là nhà của lão ta.

– Năm ngôi nhà còn lại của ai? – Lê Việt tò mò hỏi.

– Của lão ta chứ ai? Lão ta từng là người rất giàu có mà. Lão xây chúng rồi để vậy chứ không tiếp đón ai.

Trịnh trọng chào các vị lão làng, hai người đàn ông chạy xe lên phía Bắc. Họ phải mất một giờ đồng hồ mới tìm thấy con đường mòn. So với các con đường dẫn vào khu nhà gỗ bên mạn rừng thì con đường này khó đi hơn rất nhiều, nhưng may mà chưa vào mùa mưa nên chiếc xe chỉ cần khỏe và tay lái của Bryan vẫn còn chắc là có thể băng qua được các đoạn đường lổm chổm đá cuội và những bụi rậm mọc chen chúc. Đi trên đoạn đường này, Lê Việt hầu như chỉ cúi gầm mặt chứ không dám nhìn ra ngoài, vì hai bên là vực thẳm kinh hoàng, song con dốc dẫn lên khu đồi mới đáng gọi tiến thoái lưỡng nan, hai người đàn ông không còn cách nào khác ngoài cuốc bộ lên đồi. Bryan lâu nay vẫn rèn luyện sức khỏe và thi thoảng có tham gia vào các hoạt động của những tổ chức thiên nhiên, còn Lê Việt lại khác, ông đã mất đi độ dẻo dai từ khi nhóm ba người của họ không còn hoạt động nữa, vì vậy chặng đồi dốc đứng như thác này, với ông là việc khó hơn cả đãi vàng. Nhưng nhờ vào sức lực của Bryan – người luôn chìa tay ra để kéo Lê Việt vượt qua những mỏm đá trời ra khỏi lòng đất, cuối cùng cả hai cũng đã đứng trước sáu ngôi nhà trông như những tòa lâu đài trên ngọn đồi U Ám, nơi quanh năm sương mù bao phủ.

Nhưng chưa kịp diện kiến chủ ngọn đồi thì bỗng khỉ chừng hơn hai mươi con ủa ra từ tứ phía, con nào con nấy to như loài vượn chúa trong các bộ phim của Hollywood. Những con khỉ lao thẳng vào hai người đàn ông mà không kiêng nể gì. Trong lúc cả người lẫn khỉ vật nhau giữa đám cỏ nhỏ nổi thì một lão già từ trong nhà bước ra với chiếc gậy trong tay, trên vai ông có một con chuột bạch. Sự xuất hiện lẫn dung mạo của ông lão vẫn chưa là gì so với cảnh năm cánh cửa ở những ngôi nhà còn lại đồng loạt mở toang cùng với cánh cửa nơi ông lão đứng thấp thoáng. Hệt như có một phép lạ nào đó tồn tại trên ngọn đồi này, trong những căn nhà vắng vẻ đến kỳ quái. Nhưng thực tế, trong mỗi ngôi nhà đều có một con mèo cai quản. Ngoài việc cai quản, chúng còn có nhiệm vụ phản xạ lại động tĩnh của chủ nhân, vốn đã thành vô điều kiện. Khi chủ nhân của chúng mở cánh cửa ở ngôi nhà chính, thì từ trong những ngôi nhà còn lại, chúng cũng đồng loạt mở cửa. Quả nhiên các con vật của lão già ẩn dật này rất tài tình. Chúng rất thông minh, lanh lợi. Kể cả những con khỉ cũng vậy, khi thấy lão già xuất hiện, chúng tụ về một chỗ và vỗ tay đôm đốp như ra hiệu lệnh hết sức nghiêm trang, hệt như chốn công đường thời vua chúa.

– Thưa ông, ông có phải là chủ nhân của ngọn đồi? – Bryan hỏi.

Ông già không nói gì và Bryan tiếp tục hỏi thêm vài câu, đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng lẫn vẻ khó chịu.

– Hãy giúp chúng tôi, khu rừng dưới kia đang bị đe dọa! – Bryan cầu khẩn.

Ông già nhướn cặp mắt ẩn sau cặp kính dày cộm lên nhìn chăm chăm hai người lạ mặt với vẻ dò xét, nhưng thoát chốc, ông lại bỏ vào trong như chưa hề thấy nghe câu nói đó.

14 Không được chào đón

Bryan và Lê Việt cũng đi theo ông già vào trong ngôi nhà bí ẩn, mặc cho bọn khỉ luôn giám sát rất sát sao từ phía sau, thỉnh thoảng chúng còn muốn nhảy lên người họ. Ông già không thết đãi và cũng không xua đuổi, để mặc họ chiêm ngưỡng nơi đây. Ngôi nhà của ông lão như một viện bảo tàng với những đồ vật hết sức kỳ dị, giống như trong các bộ phim viễn tưởng về một thế giới khác ngoài thế giới con người đang sinh sống. Người đàn ông Mỹ chú

ý đến hai bức tượng Thần Rắn và Thần Cóc không hề được tạc theo nguyên bản phổ biến nhưng vẫn mang được cái thần thái uy nghi và huyền bí, cạnh đó là những tấm khảm cổ có bối cảnh sinh hoạt của người Thượng, mà theo sự hiểu biết của Bryan thì bức khảm này không phải được làm trong lãnh thổ Việt Nam. Nhìn nét khắc, ông biết nó chịu ảnh hưởng bởi nền điêu khắc phương Tây thời kỳ Phục Hưng, nhưng chất liệu lại là gỗ sồi ở vùng hàn đới Bắc Mỹ. Trên bức tường quét vôi màu xám xuất hiện những chiếc đồng hồ lồng chim rất kỳ dị mà khi dán mắt vào chiếc hộp, Bryan phát hiện các con chim gỗ có đôi mắt to hơn bình thường và hình dạng khá giống các con vật biết bay thời tiền sử. Độc đáo còn nằm ở chỗ những chiếc đồng hồ đều tỏa ra mùi hương tự nhiên, có thể gỗ đã được tẩm hương thơm của loài cây hương thảo. Giữa gian phòng khách là các bộ phận gỗ để có đến ba trăm năm tuổi, trên các phần gỗ này bày những bộ chén sứ phương Đông rất quý. Lê Việt chỉ cho Bryan thấy bộ sứ cực kỳ hiếm thời Lê-Trịnh, có thể nó được làm ở Phù Tang nhưng cũng có thể là trong nội địa. Biết rằng chưa thể chuyện trò được với chủ nhân của chúng ngay rồi, Bryan và Lê Việt bèn mặc sức nhìn ngó chúng và thẩm bái phúc sự tinh thông của chủ căn nhà, dường như trong mọi ngóc ngách của biệt thự đâu đâu cũng là đồ cổ, đồ quý có một không hai. Đôi lúc Bryan và Lê Việt bị đám khỉ ngăn chặn khi sờ vào đồ vật, vì hầu hết đồ đạc trong phòng của ông già đều do những con vật cai quản: mèo và khỉ giống như những quản gia chính thức; các con chồn, kỳ đà và chó làm nhiệm vụ khác cũng không kém quan trọng.

Lê Việt đã giật mình khi thấy hai con chồn phối hợp pha trà, những con kỳ đà sắp xếp lại chồng sách mà chủ nhân của chúng đã bỏ bừa trên bàn, trong khi chú chó béc-giê tìm cách vắt giẻ lau. Mọi thứ hoàn toàn ngăn nắp dưới tiếng kêu giám sát khó chịu của lũ mèo đứng trên các bậc cầu thang.

Khi lão già bước vào căn phòng của mình – nơi thực sự chứa đựng những khám phá về chữ Việt cổ, Bryan và Lê Việt ngay lập tức bước theo, nhưng cả ba vừa vào trong thì cánh cửa phòng tự động đóng lại. Lọt vào trong căn phòng làm việc của ông lão, hai vị khách không mời ngỡ ngàng trước vẻ thâm cung của nó. Căn phòng hiện ra dưới ánh sáng nhân tạo của những chùm đèn khổng lồ trên trần nhà. Bryan đoán rằng đó là chùm đèn sailor cổ của Pháp. Bàn ghế và kệ sách nối nhau, đồ đạc sắp xếp một cách lộn xộn, các bản thảo cũ kỹ nằm tràn lan khắp trên bàn lẫn dưới sàn nhà. Ngay bàn lão già vừa ngồi xuống có một bức tranh mô tả cuộc sống của người Việt cổ cùng những ký tự rất lạ lùng. Với lượng kiến thức ít ỏi, hai người không thể khẳng định được bức tranh ấy khắc chữ gì, chỉ có thể đoán rằng ông già đã miệt mài với nó từ năm

này sang năm khác.

Chúng kiến niềm say mê bất tận về những ký tự cổ xưa của lão tu sĩ, Bryan đánh bạo đặt hai tấm bản đồ ra trước mặt lão mà không nói gì. Nhìn thấy hai mảnh da thú phác họa hình vẽ bản đồ cùng với những ký tự hết sức kỳ bí nhưng cũng rất quen thuộc, ông lão không khỏi ngạc nhiên. Ông đẩy những vật dụng của mình sang một bên, không buồn để ý đến chủ nhân của hai tấm bản đồ mà chỉ mãi nhìn chăm chăm vào chúng.

– Thưa ông, đó là tấm bản đồ da thú cần được giải mã vì kết quả sẽ có liên hệ mật thiết đến vận mệnh khu rừng dưới kia. Liệu ông có đọc được không? – Bryan cất lời và cẩn trọng lấy ra hai tấm bản đồ.

Lão già lập dị không đáp lại, chỉ “e hèm” vài tiếng khản đục, ánh mắt nhìn tấm bản đồ với vẻ tập trung rất cao nhưng không chạm vào. Một lúc sau, bỗng nhiên ông lao đến chiếc bàn giấy gần những bức tranh thủy mặc, rồi lấy từ đó ra một tờ giấy dó loại lớn và cây bút chì. Vừa nhìn vào tấm bản đồ, ông vừa nguệch ngoạc trên đó những ký tự, nhưng miệng không hé lấy một lời.

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, ông ra hiệu trả lại hai tấm bản đồ cho Bryan. Vị giáo sư toan nài nỉ, nhưng ông già xua tay, đồng thời cánh cửa phòng tự động mở ra, lũ khỉ to lớn xông vào và lôi hai người đi.

Trong lúc bị kéo đi, Bryan hét lớn:

– Xin ông hãy ráng giúp chúng tôi! Khu rừng đang cần ông giúp!

Nhưng căn phòng trở lại một màu tối sẫm. Hai người bị ném ra khỏi ngôi nhà, đứng sững người giữa màn sương dày đặc. Để thoát khỏi cái lạnh, họ phải nhanh chóng trở về con đường mòn.

Sau đó hai người đàn ông trở lại thành phố, gặp gỡ các nhà khoa học để xin sự ủng hộ. Tuy nhiên Bryan và Lê Việt đành phải dừng lại ở ngưỡng cửa của nhà chức trách. Họ hiểu rằng có quá nhiều bức tường được dựng lên tại những nơi này.

– Họ cũng có lý khi nói chúng ta là những người vô công rồi nghề đấy nhỉ?
– Bryan nói.

– Làm sao mà trách được họ? Ngay cả chúng ta đôi lúc cũng phải tự hỏi

mình đang làm gì cơ mà.

Bryan gật đầu, sau đó ông đập vào vai anh mình.

– Nhưng dù thế nào, chúng ta vẫn tin vào bản thân. Phải thế không?

Lê Việt mỉm cười. Sau đó họ trở về ngôi nhà có hàng rào của những cây thường xuân, thế nhưng những gì xảy ra ở nhà còn khủng khiếp hơn cả việc họ đã làm suốt cả ngày trời. Sự biến mất của bọn trẻ cùng những chiếc ba lô là nguyên nhân. Còn nguyên nhân vì sao bọn trẻ lại biến mất, ngay cả sau khi đã thăm vấn tay tài xế taxi, thì vẫn chưa có kết luận. Công an mở một cuộc tìm kiếm diễn ra quanh khu vực con suối. Hai người đàn ông không thể bình luận gì, họ chỉ còn biết ngồi chờ tin tức từ phía những người “có thói quen” gửi đến thông tin nhệch thờ nhất; nhưng chờ đợi là việc quá sức căng thẳng với những người đàn ông đã quen hành động, họ lại leo lên xe tiến ra bờ suối, bỏ lại hai bà vợ với ngổn ngang sợ hãi, bức bối. Vậy nên, cả Bryan và Lê Việt đều vô tình quên luôn cuộc hẹn chiều nay.

Hai người đàn ông chỉ biết lặng người trước khung cảnh bao la đã bị phủ trùm một màu ảm đạm. Tiếng róc rách của con suối trở thành thứ âm thanh kỳ bí và đáng sợ. Sau khi chạy khắp nơi gọi tên những đứa trẻ trong vô vọng, Bryan Drucker khẽ cúi người xuống, hai tay chống gối và mắt nhìn ra xa theo dòng nước. Ông nghĩ đến tính hiếu kỳ của đứa con trai của mình với thiên nhiên, ông đã lãng quên điều đó. Đáng lẽ ra ông phải biết Joey Drucke là một thằng bé không dễ gì từ bỏ những mục tiêu của mình. Có thể thằng bé đã lên mọi kế hoạch cho chuyến đi này, và quá dễ dàng để nó hành động khi các kế hoạch đó không bị phát hiện. Đến lúc này hai người anh em đồng hao bắt buộc phải nghĩ đến chuyện tìm chúng ở con suối dưới kia. Con suối trải dài từ chân thác đến trước ngôi nhà của người góa phụ – nơi mà họ vừa mới rời khỏi vài giờ đồng hồ trước đó.

Phần 5

15 Thoát chết

Sau khi rơi từ độ cao hai mươi một mét xuống và “hạ cánh” ở chân ngọn thác, ba đứa trẻ nhất thời quên mình vẫn còn sống. Joey Drucker – cậu bé từng được tặng thưởng hồi năm ngoái trong cuộc chiến chống săn bắt cá voi – không thể tin rằng mình có thể thoát chết. Sau khi ngoi lên khỏi mặt nước, cậu gần như vỡ òa khi thấy cô em thương yêu và người anh họ của mình cũng đang ở tình trạng tương tự. Điều tiếp theo cậu phải làm là đưa mọi người vào bờ, về việc này thì cậu không thể nhờ cậy ai được khi mà Lâm cũng đã kiệt sức và còn chưa thoát khỏi cơn sốc. Bằng tất cả sức lực, Jo cố gắng vừa bơi vừa kéo cả Lâm và Susan vào bờ trong cự ly một trăm năm mươi mét. Và rồi sự nỗ lực của cậu cũng đã có được kết quả, trong vòng mười lăm phút, cậu đã kéo cả hai vào bờ, trước khi vật ra trên mặt đất. Susan sợ rằng anh nó sẽ chết vì kiệt sức nên đã chạy đến bên Jo ngay khi vừa ngồi dậy được, con bé không dám khóc mà chỉ cố gắng lấy tay xoa xoa thái dương Jo và áp tai lên ngực anh mình. Con bé tỏ ra mạnh mẽ và lý trí đúng lúc. Nhờ có ánh nắng mặt trời và không khí dễ chịu, Jo dần dà lấy lại được nhịp thở vốn có. Lúc này, giữa bao nhiêu điều cần phải nhớ thì cậu lại nhớ đến tấm bản đồ trong chiếc ba lô, cậu sợ tấm bản đồ da thú ấy bị mất hoặc lem nhem nước.

– Nó là thứ gì mà cậu cứ cầm khur khur vậy? – Lâm bực tức hỏi.

– Một thứ có linh hồn.

– Cậu tào lao quá! Chỉ là một chiếc giẻ thôi mà!

Vừa dứt lời, Lâm lao đến giật tấm bản đồ trong tay Jo. Cảm thấy tấm bản đồ không được coi trọng, Jo cũng giật lại nó. Lâm cố gắng giằng lấy theo bản năng mà không biết mình có làm sai hay không. Trong lúc hai cậu bé giằng qua giằng lại tấm bản đồ cổ về phía mình thì đột nhiên, một nguồn năng lượng phát ra khiến cho cả hai ngã bật và tấm bản đồ rơi xuống đất. Con bé Susan bắt đầu sợ hãi khi nhìn thấy linh hồn của những con thú trời dậy từ tấm bản đồ, nhưng chúng không thoát ra được ngoài việc cố gắng kêu gào.

– Hãy đốt nó đi! – Lâm gào lên.

– Không được, đừng đụng vào nó! – Jo nói và lao đến tấm bản đồ, nhưng một lần nữa cậu bị hất tung ra.

Jo không bỏ cuộc, cậu lại gần tấm bản đồ và nói: “Hãy yên tâm, ta sẽ giúp bọn mi, đừng nổi giận, hãy ngủ đi!”, nhưng âm thanh gào rống vẫn phát ra từ các linh hồn dã thú. Một lúc sau, Jo cố gắng chạm tay vào tấm bản đồ, khi được vuốt ve, các linh hồn trở nên yên lặng hơn và nhập trở lại vào trong.

– Làm sao cậu có được thứ này? – Lâm hỏi khi đã bình tĩnh lại, nhưng lúc này cậu giữ khoảng cách với Jo.

Giờ thì tấm bản đồ đã trở về nguyên vẹn trên tay Jo, và Jo cũng chẳng có lý do gì để trả lời câu hỏi của Lâm vì câu chuyện phức tạp hơn một mô hình hai ngàn mảnh ghép rất nhiều. Jo đứng lên, cậu phải đưa người anh họ và cô em gái về nhà, nhất là khi sự hoảng sợ đã làm cho cả hai mất đi rất nhiều sức lực. Nhưng cậu chắc rằng mình sẽ vẫn quay trở lại đây, bởi Jo ý thức được sự liên quan giữa nơi mình đang đứng và cái đích cuối cùng mà cậu muốn tìm hiểu trên mảnh đất này.

– Máy giờ rồi Lâm Lê?

– Mười ba giờ hai mươi lăm. – Lâm trả lời, giọng khó chịu.

– Ôi không!

– Chuyện gì?

– Tớ có một cuộc hẹn nhưng không thể nào kịp rồi.

– Cậu có hẹn ư? Với ai?

– Một người mà tớ chưa từng gặp mặt.

– Vậy thì cậu nên quên đi, ông chàng mơ tưởng ạ. Giờ hãy động não để tìm đường về nhà.

Jo cất tấm bản đồ cẩn thận vào một cách cẩn thận, tất nhiên Lâm sẽ chẳng đòi hỏi về nó nữa. Để về nhà, Jo phải đưa cậu anh họ và Susan đi men theo bờ suối về hướng Bắc, nơi đó có thể tìm thấy con đường mòn dẫn ra một

ngôi làng nhỏ của người bản địa thiểu số. Có Susan đi cùng là một bất lợi lớn, con bé liên tục kêu mỗi chân và nhất quyết không chịu ăn chiếc bánh sandwich cuối cùng nếu không có nước sốt, thậm chí còn ương ngạnh liệt hộp sữa mà Lâm đưa vào danh sách những món uống dở nhất con bé từng thử.

Hoàng hôn buông xuống, Susan bắt đầu đói lả, đúng lúc này khả năng xác định phương hướng của Jo cũng không còn chính xác nữa. Cậu không biết mình đang đưa mọi người vào rừng trước khi nhận ra sự nổi nhau ngày một dày đặc hơn của những thân cây thông dầu, được nối liền với những cụm tùng hương, du sam, thông lá dẹt chen chúc nhau như một mê cung dưới ánh mặt trời rũ rượi khi một ngày gần kết thúc. Có cả tiếng những loài chim ăn đêm sột soạt trên cành cây trước khi kêu lên những âm thanh kỳ quái. Là hiệp sĩ của những chú cá voi ở Florida, Joey Drucker không dễ gì nhụt chí. Cậu để con bé Susan ngồi với Lâm dưới một gốc cây cổ thụ có những cuộn rễ to mang hình thù kỳ quái trồi lên khỏi mặt đất, để đi kiếm trái cây rừng.

– Được bao nhiêu cơ hội?– Đột nhiên Lâm đứng dậy, hỏi.

– Chúng ta phải thử.

– Cậu đã từng đi rừng rồi chứ?

– Rồi. Tin tớ đi!

– Với ai?

– Với bạn!

– Có thật là chỉ với bạn thôi không? Hay là cả huấn luyện viên, thầy giáo?

– Thôi nào Lâm, để tớ đi kiếm thức ăn chứ!

– Cậu đang dẫn cả bọn vào chỗ chết đấy! Biết không hả đồ ngốc?

– Tớ biết, tớ đã đưa mọi người vào chỗ nguy hiểm, nhưng cậu phải để tớ sửa lỗi chứ.

– Jo nắm lấy tay Lâm và thì thầm – Hãy tin tớ, được chưa nào?

Cuối cùng Lâm cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Ngồi xuống cạnh Susan, Lâm ước mình đang ở nhà và làm tất cả những gì

mẹ cậu sai bảo. Ngay từ đầu, đáng lẽ cậu đừng nên quá tham lam, chính món tiền bảy trăm năm mươi đô la của thằng em họ đã làm cậu mờ mắt. *Tục ngữ có câu “tham thì thâm” quả không sai, cậu lắm bầm.*

16 Hiểm nguy trong rừng

Kiểm ăn không phải là việc dễ dàng, Jo ý thức được điều này, thế nhưng cậu không nghĩ nó có thể khó đến thế này. Sau nửa giờ đi sâu vào rừng, Jo vẫn chưa thấy cây nào cho ra quả ăn được, nhưng rồi kết quả của sự kiên trì đã được đáp đền. Sau khi băng qua con rạch nhỏ giữa các khe đá, một cây dâu rừng trĩu quả hiện ra mờ ảo dưới ánh trăng. Chiếc đèn pin hiệu TrustFire được bật sáng tối đa, rọi lên những quả dâu rừng chín mọng lúc lỉu trên đầu của Jo. Sau một lúc trèo lên thân cây và lách một vết xước dài ở cẳng chân, cậu đã hái được bộn quả, nhưng khi vừa leo xuống khỏi cành cây cuối cùng, trong thoáng chốc Jo cảm giác như khu rừng đang lắc lư. Giống như một cơn địa chấn nhẹ vừa xảy ra vậy. Cậu lấy làm khó hiểu. Liệu có phải mình bị đói nên gặp ảo giác hay không?

Lâm và Susan bị đánh thức bởi những tiếng động kỳ lạ. Trong khung cảnh tranh tối tranh sáng của khu rừng, Lâm kéo tay Susan nép vào một thân cây to. Lâm không kịp bịt miệng cô bé lại thì đã ngỡ ngàng chứng kiến cảnh bầy thú rừng đi ngang qua chỗ mình, và tiếng la bất ngờ của Susan đã gây sự chú ý. Cả bầy thú dừng lại. Một con báo hoa mai còn rất trẻ, ra dáng thủ lĩnh tiến lại chỗ hai đứa trẻ - phải, đó chính là Hoàng Tử. Với thân hình dũng mãnh cùng đôi mắt sáng quắc và hàm răng nanh sắc nhọn của mình, con báo có thể ngẫu nhiên bất kỳ vật gì trước mặt. Chỉ sau một tiếng gầm của nó, những con thú còn lại đồng loạt tiến lên.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống Lâm. Cậu nhìn thấy rõ từng con một trong bầy thú, có thể tưởng tượng chỉ cần đúng một giây sau, cậu và Susan sẽ không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Con bé Susan muốn khóc toáng lên khi con thú càng lúc càng lại gần, nhưng bỗng nhiên con bé lại bình tĩnh nhìn vào con báo, còn Lâm lắm bầm: “Hãy tha cho tụi tao, tụi tao không làm gì bọn mày cả”, nhưng con báo phớt lờ lời cầu xin của cậu, vẫn không ngừng tiến đến.

Đúng lúc Joey Drucker trở lại. Jo đủ khả năng nhận thức cảnh tượng này mà không hoảng loạn. Cậu tiến lại, trên tay còn nắm chặt chùm dâu rừng chín

mộng, đôi mắt nó không rời khỏi tia nhìn sắc lẹm của Hoàng Tử. Con báo bắt đầu gầm gừ đe dọa, những con còn lại cũng vậy. Rõ ràng chúng chuyển hướng sang Jo với ý thức sẵn sàng tấn công, nhưng sau đó chúng bỗng do dự trước thiện chí của Jo. Dựa vào kỹ năng đặc biệt của mình, Jo truyền thông điệp đến bầy thú, rằng cậu không cố ý gây hấn gì với chúng cả, cậu chỉ cố gắng thuyết phục chúng tin rằng ba đưa luôn đứng về phía chúng, ít nhất là lúc này sẽ sẵn sàng nghe theo bất cứ điều gì từ chúng, miễn đó không phải là một trận chiến. Con báo dậm chân bước qua và quan sát Jo kỹ lưỡng, im lặng cảm nhận, sau cùng con báo ra hiệu cho bầy thú thôi đe dọa ba đứa trẻ. Trước khi bỏ đi, Hoàng Tử gửi đến Jo một thông điệp, song thông điệp đó quá phức tạp, cậu chỉ hiểu được con báo đang đưa bầy thú chạy khỏi điều gì đó và nó có vẻ rất thận trọng.

Jo không thể không bận tâm về những điều mà cậu nhận được từ con báo hoa mai, càng kỳ lạ hơn là tại sao đám thú rừng bao gồm rất nhiều chủng loài khác nhau, có thể giết hại nhau để sinh tồn lại tập hợp thành một đàn khổng lồ mà không có bất kỳ cuộc xung đột nào?

– Nếu cương quyết không dùng kèm dâu rừng với sandwich hay sữa thì cầm chắc bị đau bụng đấy. – Jo quay lại với Susan và Lâm.

Susan không biết Jo đang ám chỉ mình, nhưng cô bé cảm thấy không thể ngừng ăn món này được. Con bé vẫn chần chừ với hộp sữa Vinamilk và miếng bánh sandwich.

– Em có thể ăn kèm được mà, Susan.

– Ăn kèm sẽ ngon lắm. – Lâm nháy mắt. Susan ngoan ngoãn cầm lấy bánh và sữa.

Jo cảm thấy an tâm về khoản tiếp thực, điều đó cũng giúp cậu tự tin cho việc trấn an Lâm và em gái Susan về việc đốt lửa lên và ngủ lại trong rừng đêm nay.

Lần đầu tiên ngủ ở một nơi gọi là rừng, Lâm tự hỏi liệu có nơi đâu nguy hiểm hơn nơi đây nữa hay không. Dưới ánh trăng huyền ảo, những thân cây rắn chắc cao vút vươn ra những tán cành rậm rạp mọc san sát nhau trở nên bí ẩn đối với cậu. Và liệu trong bóng tối, rừng có bao giờ làm cậu biến mất khỏi thế gian hay không? Lâm không có một khái niệm chính xác nào về rừng. Trong tiềm thức của cậu, khu rừng chỉ là một nơi tăm tối, một khi ai đó đã lạc

vào thì khó lòng trở ra. Lúc nhỏ cậu đã xem đi xem lại bộ phim hoạt hình *Tarzan* và định ninh đến tận bây giờ, chỉ có những người hiểu được rừng thì mới sống sót, bằng không con người đều sẽ chết rục đầu đó trong rừng. Cậu còn nhớ ai đó từng nói, chỉ có con của rừng mới có thể được rừng nuôi dưỡng. Lâm không nghĩ rằng mình được sinh ra từ rừng, cậu tự cam đoan rằng những con thú lúc này không bao giờ chịu nhìn nhận cậu như một cá thể trong bầy đàn của chúng. Lúc này cậu thoát chết là nhờ may mắn, là vì Joey Drucker nắm được chút bùa ngải gì đó nên lũ mãnh thú đó mới bỏ đi. Không có gì để phải nằm tại khu rừng này đêm nay, thế nên cậu đứng dậy và đeo ba lô, định tiếp tục tìm thấy con đường mòn thông ra thị trấn.

Nhưng cậu vừa đi được vài bước cùng cái đèn pin của mình thì anh em nhà Drucker đuổi theo. Trong lúc mắt nhắm mắt mở, Jo vẫn đủ tỉnh táo để khuyên can Lâm.

– Giờ mà cậu còn đòi tớ tin cậu ư? – Lâm cau lên – Chúng ta đang ở trong rừng sâu và suýt nữa là bị một con báo xơi tái.

– Tớ hiểu cậu đang nghĩ gì, nhưng chúng ta chỉ cần chờ qua đêm nay thôi.

– Đêm nay? Có khi đêm nay là đêm cuối của chúng ta đấy, nếu cứ ở trong rừng để chờ làm mồi cho đám thú kia. Susan, em hãy đi với anh!

Nhưng Susan không muốn đi thêm một bước nào nữa nếu nó không được ngủ tiếp.

– Cậu làm gì vậy? Con bé cần được nghỉ ngơi, tất cả chúng ta cần phải lấy sức. – Jo đánh giọng nhắc nhở.

Không nghe, Lâm kéo tay Susan, mặc cho Jo giải thích về những nguy hiểm rình rập.

Sự dùng dằng giữa những đứa trẻ chỉ có thể kết thúc bằng một dấu hiệu nào đó từ bên ngoài. Xé toạc màn đêm bằng ánh đèn pha, những chiếc xe máy nối đuôi nhau băng qua hàng cây rậm rạp, tối tăm. Joey Drucker hiểu ngay sự xuất hiện của những con người trên đoàn xe ấy là rất bất thường. Mặc cho địa hình hiểm trở và mạng sống của mình bị đe dọa, chúng vẫn điều khiển những cỗ máy vẫn gầm rú lao về phía trước. Khi lũ người nông cuồng vừa ngang qua, Jo kịp kéo cả ba nép vào một thân cây to lớn, đủ để chúng không nhìn thấy.

Bất ngờ có vật gì đó rơi xuống từ một trong những chiếc túi của bọn chúng, có vẻ tiếng động cơ quá lớn đã át đi âm thanh tiếp đất của nó. Jo nhặt vật lạ lên, sau khi đoàn xe mất hút sau những rặng cây, cậu chĩa đèn pin xem thử. Trong tay cậu chỉ là một khúc củi khô đã chết, Lâm giật lấy và định ném nó đi thì bằng tất cả sức lực, Jo giành lại và tiếp tục xem xét.

– Chắc chắn bọn họ là lâm tặc! – Jo kết luận.

– Ai cơ?

– Bọn người đó.

Joey Drucker biết trên tay cậu đang cầm một báu vật vô cùng giá trị mà khu rừng này sản sinh ra. Và chính thứ này là nguyên nhân tạo ra bao cuộc tranh giành tàn bạo.

17 Tìm kiếm bên bờ suối

Lần thứ hai trong ngày, những người đàn ông trở lại ngôi nhà bên mạn rừng. Không làm gì được hơn, họ mang đến cho bà Liên về mặt bờ phờ, nặng trĩu, những đường rãnh chạy dài sau đuôi mắt họ kéo theo một đám mây u ám. Bầu trời đã nhá nhem, phía chân trời chỉ còn lại vầng hào quang nhỏ xíu đang nhường chỗ cho các vì sao xanh lục, dòng suối đón lấy ánh sáng huyền ảo trong sự e lệ và dịu dàng. Rõ ràng nơi đây còn đẹp hơn cả thiên đường, nhưng không ai có thể ngờ một tai nạn dữ dội đã xảy ra, có thể dòng nước êm đềm phía trước đã nuốt chửng ba đứa trẻ, hai của nhà Drucker và một của nhà họ Lê. Bryan ghen ngào kể cho bà Liên nghe về những phân tích của họ, về chiếc bể bơi bằng hơi, những chiếc ba lô và lời khai của người lái xe taxi. Giống như bao người phụ nữ khác, bà Liên đã cố gắng không bật khóc khi nghe tin, nhưng trên khuôn mặt bà vẫn ngấn dài những giọt nước chảy ra từ khóe mắt.

– Tôi không nghĩ vậy. – Bà Liên cất lời.

– Gần như chắc chắn rồi. – Lê Việt ngậm ngùi nói.

– Nhưng chúng ta phải có niềm tin!

Sau một lúc bình tĩnh trở lại, bà Liên khuyên họ nên báo công an về những giả định của mình. Thật sự hai người đàn ông cũng rất muốn chính quyền mở một cuộc tìm kiếm diện rộng chứ không phải chỉ quanh quẩn chỗ con suối trên kia, nhưng ngược lại, họ không muốn chính quyền thêm bận tâm về sự có mặt của họ ở đây trước khi có thể đưa ra các bằng chứng về khu rừng.

– Chúng ta phải lặn xuống đó! – Bryan nói.

– Các anh hiểu rõ điều mình đang làm chứ?

– Chúng tôi rất thực tế.

Lê Việt nói xong và lấy hai bộ đồ lặn ở trong xe ra. Ông cùng người em đồng hao mặc chúng với một tâm trạng náo nức, nhưng bản năng vẫn luôn hối thúc họ. Trước khi nhảy xuống, Bryan làm dấu Thánh, còn Lê Việt nhìn người phụ nữ đầy vẻ biết ơn. Cả hai cùng mỉm cười.

Sau hai giờ tìm kiếm bằng cách lặn đến chỗ chân thác, sau đó là hai bờ và rìa con suối, cuối cùng họ cũng tìm thấy được xác của chiếc bể bơi trồi lên một tảng đá ở bờ bên kia, còn tung tích của những đứa trẻ vẫn im lìm như bầu trời đen kịt. Khi họ trở lại bờ, người phụ nữ run rẩy hỏi:

– Có tìm thấy gì không?

– Chúng tôi vẫn chưa lặn đến những nơi sâu nhất. – Bryan trả lời với tiếng thở đứt quãng, còn Lê Việt thậm chí không đứng nổi. – Nhưng đã tìm thấy manh mối.

Bà Liên lấy ra ít bánh làm từ bột gạo và nước cốt dâu. Cả ba ngồi bên đồng lửa được đốt lên bằng gỗ thông. Vài miếng bánh và những câu chuyện cũ được kể lại không nhằm xoa dịu những suy nghĩ tiêu cực nhen nhóm, bà Liên thú nhận bà vẫn luôn coi trọng Bryan và Lê Việt, cũng chưa bao giờ coi nhẹ lý tưởng của chồng bà và hai người. Song thời thế đã thay đổi, con trai bà cần một môi trường đảm bảo hơn cho việc học, tương lai của nó hẳn sẽ phải dành cho riêng nó.

– Chúng tôi hiểu. – Bryan nói khi gác lại những lo lắng, buồn bã.

– Không, tôi đã áp đặt nó. Lẽ ra tôi nên để nó quyết định tương lai mình. Ít nhất lúc này tôi nên để nó thoải mái tinh thần. Bốn năm, chưa đủ để nó vui hơn.

– Thằng bé hẳn là có trái tim can đảm.

– Nó giống hệt bố nó. Nó có điều gì đó rất đặc biệt.

– Điều đặc biệt ở đây là gì?

– Tôi cũng không biết. Nó luôn luôn bí mật với tôi.

– Có phải về những con thú? – Lê Việt đặt câu hỏi.

– Tôi không thấy nó đưa đám thú rừng về nhà, nhưng việc nó ở trong rừng nhiều ngày không phải là chuyện lạ.

– Thằng Jo cũng là một đứa thích giao du với động vật hoang dã. – Bryan cười và ngược nhìn bầu trời đầy những ngôi sao. Ông có cảm tưởng những ngôi sao ấy đang rụng xuống dòng suối.

– Còn thằng nhóc nhà tôi không tiếp xúc với động vật, ngoại trừ hồi còn rất bé, nó khóc cả tuần vì con tắc kè ngụ trên cành cây trước nhà chết do tuổi già. – Lê Việt nói.

– Tôi đang có mong muốn ngày nào đó chúng gặp nhau.

– Có thể lắm chứ! – Bryan hơ hai bàn tay trên ngọn lửa.

– Tuy nhiên chúng vẫn đang gặp chút rắc rối. – Lê Việt cố gắng giúp mình thấy khá hơn.

– Bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo?

Sau khi bàn bạc, hai ông bố mặc lại đồ lặn và đeo bình dưỡng khí. Họ phải lặn đến những nơi còn bỏ sót, những vị trí sâu nhất mà lần trước họ chưa lặn xuống được. Trước khi chìm vào dòng nước, lời nguyện cầu của họ là sẽ không nhìn thấy những điều mà họ đang tìm kiếm. Còn lại một mình trên bờ, bà Liên không nghĩ rằng mình đang sở hữu bộ óc phong phú của một người phụ nữ, và cũng suýt quên luôn bà đang bước xuống suối như một người mộng du, nếu như hai con vệt cổ hồng không thỉnh thoảng bay đến bên bà. Sau nửa giờ lặn sục rất kỹ, họ cũng không phát hiện thêm vật gì kể cả con gấu Pooh của con bé Susan. Lúc này hai ông bố của ba đứa trẻ đang đứng trước những cảm xúc rối rắm nhất trong cuộc đời họ. Trái tim họ nghĩ rằng

những đứa con của họ sẽ trở về nhà với thân thể cùng tâm hồn khỏe mạnh nhất như chưa từng trải qua một ngày đen tối nào cả, nhưng lý trí và vốn sống lại thuyết phục họ đừng nên hy vọng quá nhiều.

18 Hai bà mẹ nhờ giúp đỡ

Tại căn biệt thự gần trung tâm thành phố.

Khi túng quẫn nhất, người ta vẫn có thể tìm kiếm những hy vọng cuối cùng bằng bản năng. Người vợ của Giáo sư Bryan Drucker cùng chị gái của bà âm thầm tìm đến trụ sở công an một lần nữa. Nhờ tình yêu thương vô hạn của người mẹ, họ đã gián tiếp mở một cuộc tìm kiếm trên diện rộng. Cuộc tìm kiếm xuất phát từ nơi tìm thấy chiếc bể bơi mini, mở rộng ra các khu vực xung quanh kể cả khu rừng cạnh đó. Cơ hội rất mong manh, đó là điều mà bất cứ người trong cuộc nào cũng có thể hiểu được, nhưng chấp nhận nó như thế nào mới là chuyện khác.

Đối diện với tin tức đó, hai người đàn ông đồng thời cảm thấy hổ thẹn. Việc tìm ra manh mối để giúp ngăn chặn sự hủy hoại đối với khu rừng càng lúc càng đi vào ngõ cụt, và vai trò trụ cột trong gia đình của họ đang ở tình trạng lơ lửng. Chính quyền chắc chắn sẽ không giúp đỡ việc làm của họ, bởi bản thân nhà chức trách cũng chỉ muốn thành phố phát triển hơn, hơn nữa chẳng có căn cứ nào giúp họ tin vào những khuyến cáo từ hai người đàn ông luôn cầm trên tay những tấm bản đồ bám đầy bụi mốc cùng những thứ ký hiệu lạ hoắc, trong khi công an thành phố cũng rất kiên trì trong việc tìm kiếm những đứa trẻ mất tích.

Một lần nữa người đàn ông đến từ Florida – nơi mà cả thế giới biết đến như một vùng đất nắng – cảm thấy lo lắng hơn bao giờ hết. Nhà sinh vật học Lê Việt cũng sẽ phải xuôi theo số mệnh. Đối với ông mà nói, tình yêu của ông dành cho rừng chưa bao giờ nguội lạnh, thế nhưng ông và cộng sự của mình có thể sẽ chẳng có được gì, nếu không nói là mất cả chì lẫn chài.

19 Bị truy sát

Cầm trên tay khúc trầm hương mà bọn lâm tặc vừa đánh rơi, Joey Drucker

tin rằng khu rừng này quả là một mảnh đất màu mỡ cho những kẻ trót mang tham vọng làm giàu mù quáng. Chúng sẽ tàn phá bất kỳ thứ gì để có được khúc gỗ mục này. Đúng như vậy. Joey, Susan Drucker và Lê Lâm phải chạy thật nhanh về phía Bắc, đồng thời tránh ngoảnh đầu lại dẫu chỉ là tích tắc khi mà đoàn xe máy lúc này đã đổi hướng về phía chúng. Những kẻ khai thác trầm trái phép sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì của chúng ở khu rừng sau khi thực hiện xong hành vi ăn trộm, và dù người phát hiện ra chúng chỉ là những đứa trẻ thì dấu vết bọn trẻ để lại cũng phải biến mất luôn. Từ bốn năm trở lại đây, cánh rừng chưa hề chứng kiến bất cứ cuộc rượt đuổi khủng khiếp nào cả. Nhưng giờ thì điều đó đã trở lại, đúng ra là vừa mới bắt đầu.

Đối với Lâm – chàng trai đam mê ghép hình – thì đây là cuộc trốn chạy không tưởng, cậu sẽ chẳng bao giờ tin rằng mình đang bị bọn lâm tặc khét tiếng tàn bạo truy sát chỉ bởi một khúc gỗ trên tay người em họ đến từ Florida. Tuy nhiên, trong lòng cậu vẫn đang dâng lên nỗi căm phẫn. Lâm biết, dù có phải làm gì đi nữa, cậu cũng phải xứng đáng là người anh của Joey và Susan Drucker. Lâm không muốn Jo nghĩ về cậu như một kẻ nhút nhát, và sự đồng cam cộng khổ vào lúc này là cơ hội để cậu khẳng định điều đó.

Nếu so sánh với cuộc di binh thần tốc của quân Tây Sơn năm nào thì tình huống trốn chạy của bọn trẻ đêm nay chẳng là gì, nhưng chỉ dựa trên tinh thần chiến đấu để so sánh thì sẽ khó có nhà phân tích nào đưa ra được một đánh giá về sự khập khiễng, bởi vì hình ảnh hai cậu nhóc vừa học xong lớp Bảy, một cô bé gái đang thay những chiếc răng sữa cuối cùng trước khi vào lớp Một, đang cố sức chạy thật nhanh trước sự truy đuổi đám lâm tặc hung hãn nhất của cánh rừng này, đích thị là quá sức gay cấn.

Susan chưa ý thức được hết chuyện gì đang xảy ra, nhưng con bé đã trở nên gan dạ hơn và có những suy luận của riêng mình. Thường thì người lớn tốt bụng sẽ chẳng bao giờ đuổi theo đám trẻ mặt còn búng ra sữa và mới thoát chết sau cuộc thập tử nhất sinh ở ngọn thác cao vút. Nếu là người tốt, họ sẽ phải dừng xe lại trước khi nhẹ nhàng đi đến bên lũ trẻ trước khi trù mển chìa ra cái bánh pizza thơm nức. Trong lúc miên man nghĩ ngợi, Susan vô tình vấp chân vào đoạn rễ của cây thông dầu, ngã bật ra và hét lên thất thanh. Cả Lâm và Jo phải dừng lại đỡ Susan lên, nhưng con bé tỏ ra rất đau.

– Em đau lắm. – Susan rên rỉ.

Đám lâm tặc đã gí sát dít chúng. Jo không còn cách nào khác là tiếp tục chạy.

– Em cố lên, Susan! Lâm Lê, giúp đặt con bé lên lưng tớ với!

Lâm bồng Susan lên lưng Jo, song con bé bị đau ngay đùi, thật sự không thể nào chịu nổi ngay khi Jo chỉ vừa chạy được một đoạn ngắn qua những tán thông.

– Dừng lại thôi Jo, con bé đau lắm! – Lâm hét lên, trong khi Jo vẫn cầm đầu chạy quên cả tiếng la của cô em gái.

Jo biết không có lý do nào để trì hoãn cuộc tháo chạy, bởi trong tình cảnh này, dừng lại nghĩa là chết sớm hơn.

– Tội mình không còn cách nào khác đâu! – Jo vẫn chạy.

– Dừng lại và trả cái khúc gỗ ấy cho bọn chúng, biết đâu bọn chúng sẽ tha cho! Cậu không thể tiếp tục như thế được! – Lâm nuôi hy vọng vào lòng từ bi hy xả của đám người chuyên tàn phá sự sống của sinh vật tự nhiên.

– Bọn chúng sẽ giết tội mình đấy! Thứ trong tay tớ không phải là khúc gỗ mà là trầm hương!

– Là gì cũng mặc kệ, quan trọng là con bé sắp ngất vì đau rồi đấy! Jo ạ, thử xem, biết đâu chúng sẽ tha cho bọn mình!

Jo dừng lại. Vết thương ở đùi của Susan đang sưng to vì máu bầm, mặc dù không đến nỗi quá tệ nhưng con bé còn quá nhỏ để có thể chịu đựng những cơn đau cấp tính. Bọn lâm tắc dừng xe lại, có tất cả sáu tên. Jo đặt con bé xuống, đứng lên trước, đẩy Lâm và Susan ra sau. Lâm đỡ con bé ngồi vào lòng mình.

– Các ông muốn thứ này? – Jo lấy khúc trầm hương ra.

Bọn lâm tắc hung hãn bước đến. Một tay trong số chúng rút một con dao sắc lẹm từ thắt lưng ra.

– Tại sao tội mày chạy?

– Vì chúng tôi sợ. – Jo lên tiếng.

– Gì đây? Một thằng mắt xanh mũi lõ ư? – Hẳn tiến sát lại, chĩa mũi dao vào mặt Jo rồi giật khúc trầm hương trên tay cậu ta – À, mắt mày không xanh

nhỉ? Mày có biết bọn tao là ai không thằng Tây lai?

– Không biết. – Jo lắc đầu rồi quay sang nhìn Susan và Lâm, hai đứa cũng lắc đầu theo.

– Đồ khỉ khô, mày tưởng bọn tao ngu hả thằng nhóc? Mày cầm cái này và chạy thực mạng mà nói là không biết hả? – Hấn đập đập con dao vào lòng bàn tay – Được rồi, bọn con nít Tây chúng mày khôn lỏi lắm...

– Các ông muốn giết tôi sao? – Jo gồng người, cố gắng để mình không run lên. – Vậy giết đi... Nhưng... Nhưng... phải... phải thả anh họ và em tôi đi!

Tên lâm tặc được dịp cười phá lên, những tên còn lại cười theo như một đám đông giết.

– Xem nào, tao nghĩ là đem bán tụi mày cũng được không ít tiền đâu con.

Hấn vừa dứt lời, những tay còn lại liền lao vào bọn trẻ. Jo chưa kịp phản ứng thì bất ngờ một con chim khổng lồ đã xuất hiện. Trước khi đáp xuống, con vật dùng đôi cánh khổng lồ của mình quật mạnh vào đám lâm tặc, từng tên một, làm bọn chúng nháo nhào ngã vật ra, ánh mắt sáng quắc của con chim nhìn Jo vẻ gấp gáp. Lập tức Jo bồng Susan ngồi lên lưng con đại bàng. Mặc cho con bé sợ hãi, con đại bàng vẫn cất cánh bay lên. Cả hai cùng mất hút trong rừng sâu, sau những tán cây rậm rạp. Trong lúc bọn lâm tặc chưa kịp trấn tĩnh, Jo giành lại khúc trầm hương.

– Tụi mình chạy tiếp! – Jo hối thúc.

Ngay sau đó, bọn lâm tặc ước rằng chúng có cánh để đuổi theo hai đứa nhóc ranh mãnh này.

Sau khi tạm thời cắt đuôi được lâm tặc, Jo thuyết phục Lâm chạy sâu vào trong rừng – nơi cách đây không lâu chúng luôn cẩn thận để tránh lạc vào. Bấy giờ hai đứa phát hiện tấm bản đồ hiện đại đã bị rơi lại phía sau trong lúc chạy, không còn cách nào khác là phải lật tấm bản đồ da thú cổ xưa ra, dù việc này sẽ khiến Lâm bị ám ảnh nhưng đây là nước đi cuối.

– Không sao, tôi ổn mà. – Lâm nói nhưng cậu vẫn không dám nhìn vào tấm bản đồ da thú.

– Vậy phiền cậu nha.

Nhìn tấm bản đồ vẽ phần phía Nam, Jo đếm chiều tính toán, nhưng cuối cùng Jo chỉ có thể đi theo cảm tính vì những đường vẽ đã mờ, kèm theo những ký tự lạ chẳng chịt rất khó nhìn. Tuy nhiên cậu ta không còn cách nào khác là để Lâm phải tin rằng đường về nhà không còn xa nữa. Lâm xác nhận điều đó khi trời cũng đã lờ mờ sáng, cậu hỏi:

- Con đại bàng đó sẽ đưa Susan về nhà chứ?
- Ừ nó bảo rằng sẽ đưa con bé về nhà.

Thật sự thì Jo cũng không chắc mình đã hiểu hết những gì con đại bàng nói hay không, song cậu hy vọng điều mình vừa nói với Lâm là đúng, hoặc ít nhất, có thể thuyết phục được cả hai trong lúc này.

20 Susan cưới đại bàng khổng lồ

Đôi mắt Susan đang mở to hết cỡ để nhìn cho rõ thế giới mới đang hiện ra, cái thế giới mà con bé từng thấy trong mơ. Thế giới giữa người và thú. Giữa tình bạn và lòng tốt. Con đại bàng to quá khổ được xem là một người bạn tuyệt vời, tuy nhiên nó vẫn chưa thể soán ngôi Pooh trong lòng cô bé được. Pooh ít nói nhưng vẫn là người bạn tuyệt vời nhất, thế nhưng con đại bàng vẫn có sự hấp dẫn riêng. Một con đại bàng hào hiệp! Ngay sau đó con bé lại bắt đầu phân vân không biết có nên cho đại bàng một cơ hội đứng ngang hàng với gấu Pooh không.

Dẫu không thể đối thoại được với nhau nhưng Susan tin rằng đôi cánh này sẽ chỉ đưa mình đến nơi an toàn. Ôi! Đôi cánh mềm mại và mạnh mẽ đang chao liệng giữa bầu trời của khu rừng xanh hùng vĩ, bầu trời thật đẹp dưới ánh dương rực rỡ và phủ lên những tán cây xanh một sức sống kỳ vĩ. Susan sẽ sống với những ngày tuyệt vời ở nơi đây. Con bé đang nghĩ dở đến đó thì con đại bàng đáp xuống một nơi rất đẹp sau khi đã lượn quanh một vòng trên không.

Sự xuất hiện của Susan làm những cư dân của cánh rừng phải ngạc nhiên, đặc biệt là cậu bé đang vật lộn với những sợi dây thừng và đồng lá khô đắng kia, bên cạnh một túp lều gỗ có bậc cầu thang thâm thấp. Susan lặng người nhìn cậu và những con vật đang ngược nhìn Susan cùng con đại bàng. Ôi! Thật

tuyệt vời! Susan muốn thốt lên.

21 Cuộc gặp gỡ kỳ lạ

Miên hoàn toàn bị bất ngờ khi con đại bàng Musat hạ cánh cùng một đứa con gái tóc vàng ngây ngô. Trên tay con bé cầm một chú gấu bông màu vàng, con bé chẳng tỏ vẻ gì là không sợ hãi, cũng chẳng phản ứng gì cho đến khi Miên đến rầy la con đại bàng đen.

- Musat! Sao mà đưa con bé này về đây chứ?
- Này anh ơi, nó đã cứu sống em đấy.
- Tao không hỏi mà, con bé kia!
- Nhưng em có thể trả lời thay bạn ấy. Vì bạn ấy đã cứu mạng em.

Miên gườm gườm nhìn Susan.

- Mà đi chỗ khác chơi, để tao nói chuyện với Musat!

Susan buồn bã bước đi, nhưng ngay lập tức con bé đã có thể đứng giữa bầy thú rừng mà không hề sợ hãi.

Musat giải thích lý do vì sao nó mang Susan về đây, nhưng Miên không mấy may, cậu cho rằng con bé chỉ gây thêm rắc rối mà thôi. Tuy nhiên cái cách mà con bé nói chuyện với những cư dân của khu rừng đã tạo cho cậu một sự hiếu kỳ, bởi bạn bè con người của cậu, đến sờ vào tai con Ali cũng đã không dám, nói gì đến chuyện đứng trước một con vật hoang dã? Đằng này con bé đặc biệt yêu quý những người bạn của cậu, tình cảm của nó đều dành cho tất cả. Susan đặc biệt thích cái vòi và tai của lũ voi, mân mê cái lưng của hổ, vuốt ve cái đầu của báo, khỉ, thích đặt tay lên mình bò tót và khát khao được đám cú mèo hay đại bàng cho trèo lên lưng để bay vào không trung một lần nữa. Dẫu vậy đôi mắt con bé có chút gì đó đờm buồn.

- Mà bị sao mà con Musat đưa về đây? – Miên đứng bên con bé.
- Đi lạc, em bị đau chân. – Susan thổ lộ.

- Nhà máy ở đâu?
- Ở Florida, bên bờ biển.
- Nơi đó là ở đâu?
- Hình như là Hoa Kỳ.

Cậu hoàn toàn rồi rằm, nhưng dẫu sao thì cậu cũng đã cất công lại gần hỏi cô bé.

- Trước khi máy bị lạc thì máy đã ở đâu?
- Ở nhà của anh Lâm Lê.

Miên không hỏi thêm nữa, bởi cậu biết những đứa trẻ sống ở thành phố đều ngờ nghệch, nhờ vậy mà cậu thấy mình hơn hẳn bọn chúng. Khi Miên tiếp tục bắt tay với công việc của mình, cũng là lúc Hoàng Tử hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Miên đã an tâm với kế hoạch di tản bấy thú. Nhận được sự ủng hộ sơ qua của Mây Xám, cậu vạch ra kế hoạch phòng thủ bằng cách giăng bẫy trong bán kính vòng tròn bốn cây số bằng những cái hố sâu chứa đầy bùn nhão và những sợi dây thừng xoắn kẽm gai chạy từ gốc cây này sang gốc cây kia. Những con khỉ mặt đỏ cũng đã được bố trí cùng đôi mắt tinh tường trên ngọn cây cao chót vót. Bầy cú mèo và đám đại bàng cũng sẽ vừa bay vừa đậu để thám thính tình hình, đôi khi chúng còn thay phiên nhau túc trực. Những con thú đánh biên đang rèn luyện sức lực và khả năng tấn công đối phương, trong vài ngày tới chúng sẽ phải đạt được mục tiêu di chuyển nhanh gấp đôi thường ngày. Mây Xám đề nghị Miên nhanh chóng ra bài tập phối hợp, theo gợi ý của con tê giác cái này thì cần chọn ra một con voi và một con gấu cùng tập luyện, sau đó hai loài này tổng dợt với nhau thành thạo như với chính đồng loại của mình. Từ đó các loài khác cũng sẽ làm như vậy.

Miên phỏng đoán đám thợ săn đang án binh bất động không phải vì bọn chúng biết cậu và đám thú đang ở đây mà vì bọn chúng chờ những con vật sa vào bẫy của chúng. Biết “bứt dây động rừng” nên bọn chúng rất thận trọng với các toán kiểm lâm. Kiểm lâm của khu rừng này là một tập thể vững vàng, giàu kinh nghiệm và khó bị đánh bại, thế nhưng sau sự kiện kêu gọi đầu tư du lịch ở khu vực mạn rừng, đã có rất nhiều kẻ buôn lậu gỗ, buôn bán động vật hoang dã đang âm thầm lên kế hoạch đưa người vào chuẩn bị cho những vụ

cần quét nhỏ lẻ trước khi làm đợt tấn công dồn dập. Những gì quý hiếm nhất của khu rừng sẽ nằm trong tay chúng. Điều này đã được một số nhà hoạt động môi trường cảnh báo, chính quyền đáp lại điều đó bằng cách cam kết sẽ gia tăng tối đa nguồn nhân lực để bảo vệ rừng, thế nhưng đến lúc này vẫn chưa có ai biết rằng đã có vài nhóm đã chực sẵn trong rừng với các thủ đoạn hết sức tinh vi để cướp đi sản vật quý giá nhất từ nó, ngoại trừ cậu bé Miên cùng ba đứa trẻ mất tích. Đó cũng chính là điều thôi thúc Miên bám trụ cùng với muông thú.

Trước đó cậu cũng đã kịp khuyến khích bầy thú tiếp tục do thám tình hình cả bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc nhưng không được đi quá xa đại bản doanh nhằm tránh bị bọn thợ săn mai phục. Cậu tin tưởng khả năng của Musat và Hoàng Tử, hai con vật này tuy còn non trẻ nhưng đầy bản lĩnh và đủ trí thông minh để có thể trở thành những chiến binh mưu trí nhất của khu rừng trong tương lai. Và cậu cũng ước rằng con voi Giăng đang ở đây, cùng kẻ vai sát cánh bên cậu, cùng cậu chiến đấu với tất cả đám người đang muốn hủy hoại khu rừng. Tuy nhiên trước khi đi, Hoàng Tử đã gặp riêng cậu khi nó phát hiện có một con bé đang đứng bên cạnh con Ali. Hoàng Tử kể cho Miên chuyện mà nó gặp đêm qua có liên quan đến con bé đó. Nghe xong đầu đuôi, Miên bảo đảm với con báo là cậu sẽ có cách lo chuyện này.

Phần 6

22 Cuộc rượt đuổi và trí nhớ của Jo

Bình minh đang lên dần. Đi được một đoạn nữa vào sâu trung tâm khu rừng, Joey Drucker không nghĩ mình đã hoàn toàn cắt được đuôi bọn lâm tặc khi mà cậu vẫn còn nghe rõ mồn một âm thanh của những khối động cơ trong xe Minsk cổ quái ở đằng sau.

– Bọn chúng đang thu ngắn khoảng cách. Chừng vài trăm mét nữa thôi. – Jo nói, đôi chân đã mỏi nhừ.

– Giờ phải làm sao? – Lâm vừa hỏi vừa cố sức chạy như một con nai.

– Đừng bỏ cuộc! Chạy tiếp!

– Bỏ cuộc? Không đời nào! – Lâm hét to rồi phóng lên phía trước.

Jo đuổi theo và vồ vào vai người anh họ. Cả hai cố gắng gia tăng khoảng cách với đám lâm tặc bằng cách chạy vào những đoạn có nhiều rễ cây trồi lên mặt đất, nhưng cuộc rượt đuổi vẫn không hề dừng lại. Đôi chân của hai đứa trẻ hoạt động như chính những con thú đang bị săn đuổi, chúng chạy với tất cả sức lực và bản năng sinh tồn của mình.

***

Mùa hè năm lớp Sáu, tức là cách đây đúng một năm, nhờ vào sự đặc cách, cậu bé Joey Drucker đã vào Thư viện Đại học Tiểu bang Florida, ở đó cậu mượn cuốn sách của Kipling, lạ lùng ở chỗ là Jo phát hiện ra một mảnh da thú được kẹp bên trong cuốn sách. Cầm tấm da thú cũ kỹ ấy lên, Jo có một cảm giác rất huyền bí hơn ý nghĩ ban đầu rằng đó chỉ là một tấm da thú đơn thuần với những họa tiết giống như một tấm bản đồ chen chúc những ký tự cổ xưa na ná chữ cổ của người Ả Rập. Thế rồi Jo mang tấm bản đồ về nhà, lên mạng tìm hiểu thêm nhưng lại không cho ra kết quả gì, cho đến một hôm cậu vô tình phát hiện thêm bí mật. Cậu ta quyết tâm đi tìm lời giải cho tấm bản đồ kỳ lạ này, tấm bản đồ không chỉ có linh hồn, có quá khứ, mà còn là

manh mối cho điều gì đó nữa, Jo tin chắc như vậy. Để làm việc đó, Jo quyết định đi đến một số tiểu bang phía Bắc bằng khoản tiền thưởng sau sự kiện giải cứu một con cá voi hoa tiêu bị mắc cạn ở bờ biển Florida. Những nơi Joey Drucker đến, không có nơi nào mà một học sinh lớp Sáu sinh ra ở Florida lại có thể đến đó một mình. Đó là Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên Hoa Kỳ, Thư viện Cộng đồng New York, trường Đại học Harvard ở Massachusetts và một số thư viện khác, những nơi này Jo đã phải rất vất vả mới có thể vào được bên trong. Jo dành tổng cộng hai mươi hai ngày cho chuyến “du ngoạn” chỉ bằng cách ngồi lì bên những cuốn sách mà cậu tìm ra từ mọi góc ngách, cùng với món bánh kẹp và một chai Coca to tướng, ngày cũng như đêm, đến nỗi những người thủ thư đã phải than phiền.

Sau đó Jo tìm đến các trung tâm chăm sóc động vật hoang dã. Ở những nơi này, nhờ vào chiến tích của mình, cậu được các nhân viên chào đón như người nhà. Tận dụng sự ưu ái đó, Jo đã sao chép lại những ký tự từ tấm bản đồ và dùng mạng wifi gửi ảnh chụp bản đồ kèm theo thư ngỏ đầy lời lẽ tôn nghiêm nhất cho một số Giáo sư Địa lý, Khảo cổ và Sinh học mà cậu tìm được địa chỉ thư điện tử trong cuốn sổ tay của bố mình. Cậu đã chọn một cái tên giả, và để thuyết phục hơn, cậu tự nhận mình là sinh viên để nhờ họ giải mã. Sau hơn ba tuần bỏ nhà đi bụi (theo cái cách mà mẹ cậu nói trong lúc tức giận) thì cậu thu được không ít thông tin cho tấm bản đồ bí ẩn này. Những gì cậu cảm giác đã hoàn toàn đúng, tấm bản đồ thuộc về một vùng đất ở Đông Nam Á cùng với những câu chuyện thiên nhiên kỳ bí. Cậu hết sức vui mừng với kết quả, và càng vui mừng hơn khi biết rằng phu nhân của Giáo sư Bryan Drucker đáng kính đã đặt vé máy bay cho gia đình đến đó vào mùa hè năm sau, nghĩa là trong danh sách hành khách của chuyến bay đó có tên cậu – Joey Drucker. Không gì tuyệt vời hơn, đó cũng chính là động lực giúp cậu tự tin tìm hiểu thêm về những gì còn lại tại những khu rừng nhiệt đới Đông Nam Á. Để thỏa mãn lòng mình, cậu cho rằng chuyến bay trở lại Việt Nam của gia đình giống như là một sự *tán dương mỹ mãn* nhất cho những cố gắng của bản thân.

Tuy nhiên sau khi phân tích toàn diện thì Jo thấy rằng kết quả có được sẽ rất ít, vì bản thân cậu không phải là người có nhiều kinh nghiệm thám hiểm hay am hiểu về vùng đất này. Nhất là cánh rừng bí ẩn ấy. Nhận thấy thực tế đó, cậu quyết định bỏ ra một ít trong quỹ tiết kiệm của mình để có thêm người đồng hành – điều mà cậu nghĩ sẽ ít nhiều cải thiện được tính khả quan. Và rồi có một việc đặc biệt nữa đã xảy ra ngoài mong đợi. Trước giờ cậu lên máy bay cùng gia đình, hộp thư điện tử của cậu nhận được thư từ một người ở bên kia Thái Bình Dương gửi đến. Người này không công bố danh tính của

mình ngoài quốc tịch. Sở dĩ ông ta biết được cậu là nhờ mối quan hệ nào đó ở Mỹ tiết lộ cho ông về chuyện tấm bản đồ. Sau khi chắc chắn cậu là người cần tìm, ông ta đề nghị được gặp cậu tại bất kỳ đâu cậu muốn. Lời khẳng định đó được chắc chắn bởi số tiền ông ta chuyển cho cậu là ba ngàn đô la thông qua một tài khoản trên mạng và ông ta hứa hẹn sẽ đưa thêm khi gặp được cậu cùng tấm bản đồ còn nguyên vẹn.

Nhưng những gì mà Jo ấn tượng trong cuộc trao đổi này nằm ở chỗ, ông ta đang có trong tay hai tấm da thú giống hệt tấm bản đồ mà cậu đang giữ. Tuy nhiên đó chưa phải là tất cả phần hay nhất của câu chuyện. Cậu làm người đàn ông đó phải bất ngờ khi chọn địa điểm gặp mặt ngay tại thành phố của ông ta, tại quán cà phê gần khu biệt thự mà cậu sẽ sớm đặt chân đến. Cậu biết rõ khu nhà đó, nhưng sự bí ẩn của người đàn ông này cùng câu chuyện về tấm bản đồ khiến cậu nóng lòng hơn cả. Cậu thích thú khi nghĩ đến cảnh người đàn ông đó sẽ phải giật nảy khi biết người mình đặt trọn niềm tin là một thằng nhóc học lớp Bảy nói sành sỏi tiếng mẹ đẻ của ông ta. Cậu phản hồi ông ta bằng một dòng ngắn gọn: “Tôi sẽ đồng ý những yêu cầu của ông, nhưng ông nên cho tôi tham gia việc này”. Ngay sau đó ông ta trả lời cũng rất ngắn gọn: “Chúng ta hãy thử đặt niềm tin vào nhau. Hẹn gặp lại”.

23 Cuộc giải cứu của bảy voi thông minh

Chạy thêm được một quãng trong tình cảnh đã trở nên nguy hiểm hơn, Jo biết mình đã tiêu hao quá nhiều năng lượng, riêng Lâm thì gần đến dốc kiệt sức. Hai chân của chúng đã sưng tấy, túi phổi hoạt động gần như cạn kiệt và khó mà cung cấp đủ ôxy cho cơ thể. Tương tự, dạ dày chúng cũng đang ở trong tình trạng trống rỗng. Trong lúc không còn gì để mất, Jo quyết tâm bỏ lại hai chiếc ba lô đồ dùng cho nhẹ gánh. Thật may mắn và không ngờ, chính những chiếc ba lô lại trở thành chướng ngại vật đối với bọn lâm tặc. Đồ đạc lỉnh kỉnh trong ba lô lăn ra ngoài, nằm rải khắp đường và vô tình chắn ngang bánh xe khiến cả đám lâm tặc ngã nhào khỏi xe. Khoảng cách được nới thêm lần nữa. Tuy nhiên cú ngã đó chỉ như một thời khắc không may mà thôi. Cả bọn nhanh chóng đứng dậy, lao tới mà không cần đến xe.

– Bắt bằng được chúng cho tao! – Một tên ra lệnh khi bọn trộm trầm hương đã gần tóm được hai đứa nhỏ.

– Giờ phải làm sao đây? – Lâm chạy trong tình trạng thở còn không ra hơi.

– Phải có cách nào chứ Jo?

– Cứ chạy đi đã! Tớ thử cái này xem sao.

Trong thời khắc sinh tồn nghẹt thở, Joey Drucker dùng đến vận may cuối cùng của mình: dùng đến tín hiệu cầu cứu sơ khai nhất – cách mà cậu chưa bao giờ thử song giờ thì đành phải hy vọng thôi. Nhắm mắt lại, xua hết những suy nghĩ rối rắm ra khỏi đầu và đưa hai ngón tay trở lên miệng, cậu hít một hơi dài vào mũi, sau đó thở mạnh ra miệng, hơi thở xuyên qua hai môi trước khi lướt qua ngón tay tạo thành một âm thanh tuyệt diệu. Âm thanh đó lan truyền trong không trung thăm thẳm của khu rừng trước sự hung hăng của bọn lâm tặc. Bản thân Jo cũng lo sợ rằng điều đó chỉ là hão huyền. Nhưng cũng chính thời khắc đó, một hiện tượng đột nhiên xảy ra.

Bọn lâm tặc há hốc mồm khi chứng kiến một bầy voi rừng lao đến. Những kẻ mang dã tâm bất chính cố chống cự bằng gậy gộc và tất cả những gì chúng có trong tay, tuy nhiên thứ chúng cần là khẩu súng nòng dài đã bất ngờ bị một cái vòi tước mất khi còn chưa kịp rút ra. Trận chiến không cân sức tưởng chừng sẽ kết thúc nhanh, thì bất thành lình, tên cầm đầu tóm được Lâm và nhắm ngay lưỡi dao vào cậu.

– Bảo lũ to xác tránh ra đi! Nếu không tao giết thẳng nhóc này! – Tên lâm tặc bậm trợn uy hiếp đối phương.

Lâm run lên trong tay hấn, nhưng cậu vẫn đủ can đảm để không xao động.

– Coi chừng bị mắc mưu hấn!

Jo dang hai cánh tay ra hiệu lũ voi dừng kích động. Dường như chúng đều răm rắp nghe theo Jo, chỉ có một con voi đặc biệt nhất trong đám bị cụt đuôi bỗng dưng biến mất từ lúc nào. Song, bọn lâm tặc từ đầu chí cuối không nhận ra bầy voi có bao nhiêu con.

– Được rồi, ông thả bạn tôi ra đi! – Jo thương lượng.

– Mà đưa tao khúc trầm hương nữa chứ, thẳng nhóc!

– Thì ông cứ thả người đi đã! – Jo cố kéo dài vụ thương lượng.

– Mà có đưa không hả? – Hấn ta tròng mắt, lăm lăm lưỡi dao sát cổ con tin đến độ da cổ Lâm bị xước một đường, và chỉ cần một động tác nữa là con

dao sẽ làm Lâm tiêu đời.

– Ông cứ bình tĩnh bỏ dao xuống đi! – Jo nói, đồng thời đưa mắt nhìn qua vai tên lâm tặc, trông thấy con voi cụt đuôi đang lặng lẽ tiến lại từ phía sau kẻ thù ác.

– Giờ tao hỏi lần cuối: Mày có đưa khúc trầm hương đó lại đây không thì bảo?

– Không! Không đời nào! – Jo hét to.

– A! Thằng này... – Toan mạnh động, đột nhiên hắn ta rú lên khiếp đảm.

Toán lâm tặc kinh hãi khi thấy con voi cụt đuôi túm lấy tay gã đồng bọn bằng cái vòi của mình. Đau không chịu nổi, hắn buông dao và kêu lên inh ỏi, sau đó năm tên lâm tặc còn lại cũng tự động bảo nhau đầu hàng. Diễn biến tiếp theo cũng không có gì phức tạp, thằng nhóc người Mỹ và anh của cậu ta chỉ việc trói lũ ác nhân lại, bởi cậu ta biết rằng nếu để bọn chúng lột khỏi tầm tay thì chẳng khác nào “thả hổ về rừng”.

Qua ải hiểm nguy, Lâm thở phào nhẹ nhõm và nhìn lên cao, ánh nắng chan hòa khắp khu rừng, tiếng chim lành lót nghe tựa như dàn đồng ca thiên nhiên. Hương thơm núi rừng xộc vào khứu giác cậu, không khí trong lành tràn qua những rặng cây, ve vuốt làn da cậu cho quên đi sự ê ẩm. Cậu bước đến bên chú voi cụt đuôi, anh chàng này là sự ấn tượng nhất với Lâm kể từ khi cậu rời khỏi nhà.

– Nó thông minh lắm! – Jo nói và nhảy lên lưng con voi khác, nhường chú ta cho cậu.

– Đúng, có vẻ nó lắm chiêu.

– Một anh chàng tinh quái ấy chứ! Cậu có thể nói chuyện với nó.

Lâm bắt đầu đặt tay lên mình nó và vuốt nhẹ làn da thô ráp của chú voi. Để đáp lại tình cảm của Lâm, chú ta quăn lấy người cậu bằng cái vòi mềm mại. Nó không biết chân cậu sưng tấy, nhưng nó để cậu ngồi lên lưng suốt quãng đường còn lại, quãng đường dẫn đến một nơi đang chờ đợi nó và bầy đàn của nó. Dù sao đi nữa, Lâm cảm thấy mình đã an toàn, ít nhất sau một đêm trải qua trong rừng, cậu đã không còn sợ rừng nữa.

Ngồi trên lưng một chú voi giữa cánh rừng đại ngàn của vùng đất Đông Nam Á, chẳng khác mấy giấc mơ của cậu bé đến từ Mỹ, như vậy cũng đủ cho Joey Drucker có lý do để tự tin nghĩ đến tương lai của mình, song cậu vẫn không quên mình đang còn rất nhiều điều phải làm trước khi mọi việc chìm vào quên lãng. Qua câu chuyện mà anh chàng bốn chân khổng lồ kể, Jo biết rằng lúc nó chào đời cũng là lúc mẹ nó chết bên chiếc bẫy của bọn thợ săn, nhưng vận may chào đời của nó lại được đôi tay của một con người ban cho. Điều Jo không hiểu ở chỗ, cũng chính vì sự ra đời của nó nên người đó đã vĩnh viễn rời xa cánh rừng này. Mặc dù con voi không biết cách diễn đạt cái chết của một người là như thế nào, nhưng Jo cảm nhận được nỗi thương tiếc của nó dành cho người cứu tinh xấu số ấy.

– Nó nói gì với cậu sao?

– Tứ hỏi nó vài chuyện

– Cậu biết được gì?

– Nó sẽ đưa bọn mình đến một nơi. – Và Jo không kể cho Lâm về việc con voi sinh ra, vì chính cậu cũng đang tự thắc mắc vì sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Thấy Jo có được khả năng tiếp xúc với các con thú nên Lâm cũng muốn thử, thế nhưng suốt mấy dặm đường đã qua, cậu chỉ có thể biết được chú voi con cùng đàn của nó vừa trở về từ một cánh rừng khác sau khi nghe ngóng được điều gì đó từ những con chim. Tiếng huýt sáo của Jo vang lên với ý nghĩa như một tín hiệu tiếp theo, kết quả đó cũng đủ làm cho cậu ngây ngất. Dẫu sao thì, so với những chuyện đã qua, đây là một cột mốc nữa đáng để cậu ghi nhớ. Sự háo hức dâng tràn và lúc này cậu yêu rừng quá đỗi. Cậu không còn muốn vội vàng chạy khỏi rừng nữa. Dù gì mùa hè năm nay cũng mới bắt đầu mà thôi.

24 Tự trách mình

Chờ đợi tin tức cả một đêm trong phòng khách khiến cho tinh thần Bryan Drucker sa sút hơn bao giờ hết, nhưng cũng không thể so sánh được với nỗi khổ của hai người phụ nữ trong căn biệt thự. Mặc cho những cơn gió hất mạnh không ngớt, họ đứng gần như thâu đêm ở cửa sổ, ngóng ra ngoài, vì lẽ

đó mà họ sẵn sàng xăng giọng với bất kỳ ai có ý định đến gần.

Trong khi đó, Lê Việt vẫn ưu tư ở một góc sofa, qua ánh sáng chiếu trực diện lên mái đầu ông, có thể thấy vầng trán hằn những vết nhăn của tuổi trung niên. Tiến sĩ tự nhủ bản thân vào lúc này không nên nghĩ ngợi gì ngoài việc nghĩ cách tìm con, nhưng ông vẫn phân tâm trong giây phút cô đơn sợ hãi nhất. Điều Lê Việt đang nghĩ đến là việc mất liên lạc đột ngột với chàng sinh viên người Mỹ, người này đang sở hữu vật mà ông và Bryan cùng tìm kiếm, cả ba lẽ ra đã có cuộc gặp lịch sử vào đúng hai giờ chiều hôm qua. Tuy nhiên lúc này ông và Bryan nên tin rằng đó là một trò lừa bịp của một thằng nhóc nào đó. Một điều khiến ông tự trách mình nữa, đó là ông đã chia sẻ cho kẻ bí ẩn về sự sống còn của khu rừng, điều mà đáng lẽ ra ông không nên nói nếu chưa biết đích xác người đó là ai. Rồi lại thêm họa vô đơn chí, Lê Việt phải đối diện với việc mất đi đứa con và hai đứa cháu. Tất cả mọi việc đang diễn ra hết như đoàn tàu trật ray lao nhanh về một vùng sỏi cát và có thể đâm sầm vào hẻm núi trập trùng nào đó trước khi mất dấu khỏi cuộc hành trình sứ mệnh. Những tai họa đang kéo đến này sẽ hủy hoại mọi thứ, và đó rất có thể chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, Lê Việt nghĩ.

25 Cuộc trò chuyện đầu tiên giữa Susan và Miên

Sau khi nhận được sự trợ giúp xông xáo của lũ voi, những cái hố liền được lấp đầy bùn, sau đó phủ lên một lớp lá vàng ngụy trang, sẽ chẳng ai biết đó là cạm bẫy dành cho những kẻ xâm lấn rừng sâu.

Cậu bé Miên phải cảm ơn những cái vòi dẻo dai và cả thân hình đồ sộ của chúng trong việc hút và vận chuyển bùn từ một vũng bùn cách đó khá xa. Susan không hiểu nơi đây đang diễn ra chuyện gì, nhưng con bé biết phải cảm ơn lũ voi bằng cách nào. Con bé giật dao trên tay Miên rồi chạy tới chỗ đám sắn, tìm cách xới chúng lên, để rồi nhận ra lũ voi có thể dùng đến cái vòi của mình nhổ đám củ ấy, thế là Miên được thể giễu con bé cho đến lúc nó đỏ bừng mặt và giận dữ. Thấy Susan ngồi buồn khá lâu, lũ sóc lân la lại gần, sau đó là bọn chồn ranh ma, rồi tiếp đó là đám thú tinh nghịch hay làm trò. Chúng kéo Susan đến khe suối. Lũ chim hót vang giai điệu của riêng chúng, một giai điệu khiến cô bé phải cười khúc khích, tiếng cười của con bé thu hút cả đám khỉ, voi, hổ báo...

Không nhận thêm mệnh lệnh nào từ cậu bé Miên, đám thú rừng xúm lại

bên cô bé loài người và lấy đó làm cơ hội thả lỏng gân cốt. Susan phấn chấn tinh thần hơn hẳn, tiếng cười trong trẻo của Susan hấp dẫn bọn thú rừng. Susan còn nghĩ ra các trò chơi với chúng, cốt để chúng có thể thư giãn trước khi trở lại với nhiệm vụ. Đứng từ xa, Miên quan sát mọi cử chỉ của Susan, lâu lâu xen vào mấy câu như có lệ, rồi cậu thoáng mỉm cười.

Chơi đùa xong với những người bạn mới, Susan trở lại bên túp lều gỗ, hái vài nhánh hoa rừng cài lên mái tóc vàng của mình. Con bé chẳng hé một lời với anh bạn mới cho đến khi Miên đưa cho con bé một cái nanh gấu. Đường như lúc đó, con giận cũng chẳng còn nữa.

– Nó là cái gì vậy anh?

– Của một chú gấu đã hy sinh.

– Chú gấu ấy chết rồi ư?

– Ừ, bị thợ săn bắn chết. Cầm lấy đi, nó sẽ bảo vệ mày.

Susan cầm cái nanh gấu mà rơm rớm nước mắt. Con bé không nghĩ rằng một chú gấu to khỏe có thể chết vì một viên đạn nhỏ xíu của các bác thợ săn.

– Sáng nay mày đi cùng hai người nữa hả?

– Sao anh biết được? – Susan giật mình nhớ ra Jo và Lâm đang mò mẫm giữa rừng xanh trong cuộc chạy trốn với đám người xấu kia.

– Con Hoàng Tử nói cho tao biết.

– Có Hoàng Tử nữa sao?

– Ừ. Nhưng nó chỉ là con báo thôi. Đêm qua nó nói đã gặp mày cùng hai người nữa ở phía Nam. Có một người hiểu được tiếng nó và có thể khiến nó nghe hiểu.

– A ! Là con báo định ăn thịt bọn em ư?

Miên bất bình vì câu hỏi đó của con bé.

– Không! Đừng bao giờ nghĩ chúng sẽ ăn thịt mày. Chúng chỉ cố hiểu xem bọn mày có phải kẻ thù hay không. Trả lời tao đi, hai người còn lại ở đâu?

– Em không biết, có thể hai anh ấy bị những người đó bắt rồi. Em phải đi cứu hai anh ấy!

Susan vội lấy con Pooh đặt trên tảng đá, lòng chắc chắn mình sẽ đi nhưng không biết đi đâu.

– Khoan đã, có một đàn voi. Tao nghĩ đi cùng với chúng là...

Phần 7

26 Nỗi khổ tâm

Tiến sĩ Lê Việt chẳng còn mấy kiên nhẫn để có thể ngồi như một pho tượng, tự ném tâm trí rối rắm của mình vào sự đày ải hơn nữa. Ông không nên ghì chân một chỗ trên chiếc sofa vô tri, chỉ để chờ đợi cái gọi là phép màu. Ông đã bốn mươi sáu tuổi, dáng đi của ông không còn thẳng nữa, tóc pha hai màu rồi, đôi môi cũng đã thâm và sự chịu đựng thì giảm sút. Thời gian tước đi của nhà nghiên cứu sinh vật rất nhiều thứ, trong đó có cả sự lạc quan. Ông sợ rằng những mất mát sẽ giết chết ông trước khi tuổi tác và bệnh tật bào mòn thân thể.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, vị tiến sĩ bỏ đi trước phản ứng chậm chạp của hai người phụ nữ, thế nhưng người anh em đồng hao của ông không có vẻ gì là như vậy. Bryan biết rằng cộng sự thân thiết nhất của mình đang lâm vào những khủng hoảng tạm thời, tuy nhiên ông cần phải can thiệp trước khi những khủng hoảng đó đưa anh của ông đi đến những quyết định sai lầm như chuyện đã xảy ra bốn năm trước. Phải là như thế.

– Anh hãy bình tĩnh! – Đôi mắt màu xanh lục của Bryan nhìn Lê Việt một cách cảm thông nhưng đủ để phát một tín hiệu có ích.

Người chủ nhà đứng sững, định giữ lập trường, nhưng ánh mắt đó của Bryan khiến ông thấy mình nhỏ bé. Không cần Bryan đỡ, ông ngồi phịch xuống, văng trán nhả lại, những nếp nhăn có thêm cơ hội sinh sôi sau đuôi mắt. Từ trong suy nghĩ mệt mỏi, một quá khứ hiện ra, giúp ông tạm rời xa hiện tại.

***

Cuộc gặp mặt kín diễn ra tại căn lều dã chiến của một kỹ sư nông nghiệp, một con người dong dỏng cao và vẻ mặt hiền từ, sống một cuộc sống giản dị cùng vợ và con trai. Căn lều nằm chếch về phía mạn rừng, khá gần ngôi nhà gỗ của gia đình anh. Anh thảo luận với hai người bạn của mình. Cả ba con

người từ trước đến nay đều có những phối hợp ăn ý, nhưng lúc này họ đang cố gắng tháo gỡ một vướng mắc mới. Người kỹ sư nông nghiệp phát hiện ra mối đe dọa với khu rừng. Đã có vài toán lâm tặc cùng nhóm thợ săn được anh phát hiện xung quanh, tuy nhiên phạm vi hoạt động của bọn chúng còn khiêm tốn. Sở dĩ chúng còn e ngại là vì trong rừng có những bóng ma hết sức ghê rợn liên tục nhắm vào bọn lâm tặc. Nhưng, điều đáng lo ngại ở đây chính là những bóng ma đó sớm muộn sẽ bị vô số kẻ liều lĩnh và lý trí nhất trong chúng mắc kẹt – chúng sẽ bất chấp tất cả, kể cả thánh thần thực sự, để thỏa mãn dục vọng.

Trong buổi thảo luận, nhà nghiên cứu sinh vật đưa ra một ý kiến gây suy nghĩ, anh ta đề nghị hai người còn lại nên nghĩ đến việc để lộ thân phận mình, nghĩa là tiết lộ lý lịch thật sự của những bóng ma cho chính quyền biết để họ có kế hoạch ngăn chặn những kẻ đang rắp tâm phá hoại khu rừng. Người kỹ sư nông nghiệp và người còn lại cùng ý kiến rằng, cần có thời gian trước khi đi đến quyết định cho phương án này. Nhưng thật không may, vào ngày hôm đó người nêu ra phương án đã không tỉnh táo... chỉ vì anh ta được chúc tụng từ đồng nghiệp trong buổi nhận bằng tiến sĩ. Vài ly rượu đã làm một con người vốn kỹ lưỡng trở nên mất khôn.

Chỉ một chút sơ sẩy, cái tin tuyệt mật ấy đã đến được tai tên thợ săn khét tiếng nhất khu rừng. Hắn ta là nỗi khiếp sợ của khu rừng này, một kẻ nói là làm. Ngay đêm đó hắn ra lệnh cho đám tay chân truy sát những *bóng ma*, đồng thời đặt tất cả các bẫy thú vào sâu trong rừng một cách cấp tốc. Không lâu sau đó một bi kịch đã xảy ra khi mà Bryan Drucker và Lê Việt thoát khỏi cuộc truy đuổi thì cộng sự của họ đã không chịu khuất phục để cứu hai con voi bị dính bẫy: một con voi mẹ sắp cho ra đời một con voi con. Người kỹ sư nông nghiệp trút hơi thở cuối cùng trên đường đi bệnh viện, và bên cạnh anh lúc đó là vợ và cậu con trai bảy tuổi...

Chưa dừng lại ở đó, bọn thợ săn mở mọi tai mắt, chúng ráo riết tìm kiếm hai người còn lại khiến cả hai không thể đặt chân vào cánh rừng nữa. Không còn nỗi ân hận nào hơn, Bryan và Lê Việt chỉ có thể âm thầm kêu gọi tài trợ địa phương trong các chương trình bảo vệ rừng, do đó bọn thợ săn và lâm tặc vẫn chưa thể tiến sâu vào rừng. Thế nhưng, giờ đây tình hình đã khác...

27 Không bỏ cuộc

Có vẻ việc hồi tưởng lại chuyện cũ là điều đã xảy ra cùng một lúc trong tâm hồn của hai người đàn ông, ngay thời điểm họ đang phải đối diện với những nguy cơ đón nhận nỗi mất mát đau thương nhất trong cuộc đời mình.

Nỗi dần vật và cảm giác bất lực kéo dài trong sự im lặng đã khiến cho hai người đàn ông già đi đến vài tuổi chỉ trong vòng nửa ngày, quá trình lão hóa chỉ có thể dừng lại khi họ nhận được một tin báo từ trụ sở công an. Tin tức họ nghe được thật sự là tia hy vọng rõ ràng nhất. Cách con suối không xa, trên lối vào lãnh thổ khu rừng, tổ điều tra phát hiện ra ba chiếc xe gắn máy cùng hai chiếc ba lô, theo xác nhận thì hai chiếc ba lô đúng là của bọn trẻ. Đặc biệt hơn bởi cách đó nửa cây số về phía Bắc, các điều tra viên còn phát hiện ra dấu giày của nhiều người với dấu chân voi cùng một hai bãi phân voi, theo kiểm tra thì đây là bầy voi rừng đang sinh sống ở khu rừng kế bên. Dựa trên phân tích thì bãi phân voi mà họ phát hiện chỉ mới có cách đây chưa đầy hai giờ đồng hồ và họ đang lần theo dấu chân của bầy voi để bổ sung thêm hồ sơ tìm kiếm.

Tuy nhiên không lâu sau, công an cho biết chắc chắn đã có xô xát xảy ra. Rất có thể bọn trẻ đang bị một toán lâm tặc truy bắt khi chúng phát hiện ra bọn nhỏ có thể gây nguy hại đến việc phạm tội của mình. Có thể bầy voi được bọn chúng thuần dưỡng với mục đích vận chuyển gỗ lậu. Ngoài ra dấu giày của cô bé Susan đã biến mất khá sớm, nghĩa là con bé chỉ đồng hành với hai người anh của nó trong một cự ly ngắn và đã biến mất trước lúc xảy ra vụ xô xát cuối cùng – đây là một chi tiết vô cùng bất thường đối với những nhà điều tra kinh nghiệm nhất, tuy nhiên họ chưa đưa ra giả thuyết nào. Tin tức chỉ vồn vện có vậy.

Trong khi đó, kèm theo một chút phần chấn, bố của cô bé Susan lại nghĩ khác. Bryan có điều kiện riêng để tin rằng giả thuyết không tưởng nhất có thể đã xảy ra, kể cả việc hai chàng trai nhỏ bé và đám lâm tặc đã mất dấu cùng bầy voi là một sự thuyết phục khác trong cùng một sự việc. Ông đã từng ở trong khu rừng đó, đã là một trong những bóng ma của cánh rừng, vì vậy ông hiểu rõ những giả thuyết *ma quỷ* mà nhiều người không muốn đưa vào tập hồ sơ tìm kiếm *những đứa trẻ mất tích* là gì. Rời khỏi những khuôn mặt thiếu não, Bryan tìm một góc yên tĩnh nhất trong khu vườn nhỏ, bên ngoài cánh cửa, ngồi xuống chiếc ghế đá nơi có những luống hoa loa kèn và cát tường đan xen thành một tấm thảm sọc trắng – tím, để cân nhắc lần nữa các ghi chép của mình bốn năm về trước. Trong cuốn album nhỏ lưu giữ đầy đủ các bức ảnh mà ông và cộng sự của mình thu thập, có một vài điều đặc biệt. Người cộng

sự đã qua đời của ông từng chứng tỏ cho hai thành viên còn lại biết khả năng tuyệt diệu của mình, và khả năng ấy theo ông nói là nó tự nhiên mà có, từ thời ông còn đang đi học ở trường dành cho học sinh nội trú. Ông cũng bộc bạch rằng đã nhìn thấy khả năng đó từ cậu con trai còn rất bé của mình, nhưng dĩ nhiên là ông không muốn thằng bé phát triển khả năng đó quá sớm. Thế thì không có lý do gì mà Bryan không hy vọng Jo – con trai ông – có thể cũng có khả năng đó? Hoặc rất có thể ba đứa trẻ mất tích đều có khả năng đó? Đây là một suy đoán không phải không có căn cứ, bởi, xác suất di truyền là rất cao.

Lúc hai người phụ nữ rót cuộc đã chịu đựng đến món bánh cuốn cùng cốc sữa nóng cho bữa sáng rồi tự dìu nhau lên phòng nghỉ, cũng là lúc Bryan đem những suy nghĩ này bày tỏ với Lê Việt.

– Vậy thì chúng ta đi thôi! – Lê Việt hồi thúc.

Và địa điểm đầu tiên mà họ chọn sau khi rời khỏi nhà là quán cà phê có các bức tường quét vôi màu nâu cùng những tấm kính to trong suốt. Ngồi xuống chiếc bàn bằng gỗ lim có niên đại hơn nửa thế kỷ, Bryan có thể thấy rõ mọi chuyển động ngoài kia. Lê Việt luôn để hộp thư điện tử ở chế độ sẵn sàng trên máy tính xách tay. Họ kêu hai tách cà phê pha phin để kéo dài thời gian trước khi quá sốt ruột.

– Chúng ta không có gì mới cả. – Người anh nói.

– Một sinh viên Mỹ ư? Lạ nhỉ? – Bryan nhú mày.

– Cậu ta mô tả không lệch một chi tiết nào.

– Cậu ta hẹn chúng ta ở đây sao?

– Phải.

– Có chắc là người Mỹ không?

– Cậu ta nói giọng Mỹ, tài khoản của cậu ta được đăng ký ở ngân hàng tại Mỹ. Anh đã giao dịch với tài khoản đó thành công.

– Ngoài tấm bản đồ và cuộc hẹn, cậu ta có nói thêm gì không?

– Không.

Tuy nhiên sau một giờ chờ đợi, họ lại quay về nhà, song chỉ mới quay về được một lúc thì họ cùng nhau đến trụ sở công an và sau đó là Chi cục Kiểm lâm, dĩ nhiên tại Chi cục Kiểm lâm, người ta chỉ tiếp Lê Việt. Bryan chẳng có phận sự gì ở đây ngoài việc ông chỉ là một vị khách du lịch nên ông phải ngồi ở hành lang hơn nửa tiếng. Ba mươi lăm phút sau, người đàn ông còn lại bước ra với vẻ mặt đầy lo lắng. Bryan lắng nghe Lê Việt nói khi cả hai đã ra xe.

Người điều hành Chi cục đã tiếp Lê Việt với thái độ cởi mở và tỏ vẻ cảm thông cho các tin tức về những đứa trẻ. Phía kiểm lâm cũng đã có lệnh phối hợp với công an để tìm bọn nhỏ. Sau đó ông ta đưa ra các bằng chứng về những tổ chức mua bán động vật và lâm tặc đang không chỉ dòm ngó khu rừng mà bọn chúng đã đưa người vào rừng thành công, dĩ nhiên là thời điểm này chúng chưa thể tiến sâu hơn quá hai dặm, tính từ chỗ tập kết, nhưng có lẽ chúng đã có một số chiến lợi phẩm từ thông dầu và một số cây quý mà kiểm lâm không thể kiểm soát hết. Theo con số thống kê tạm thời, số lượng những kẻ đứng ngoài vòng pháp luật này xuất hiện khá đông, phải nói là đông nhất từ trước đến nay. Bọn chúng đã đưa một số phương tiện vào rừng để chuẩn bị các buổi càn quét. Điều đáng nói ở đây là bọn chúng không hề lên phương án tranh giành với nhau mà đã có hình thức móc nối, việc này quả đã làm đau đầu bộ phận kiểm lâm. Người đàn ông mang trọng trách lớn nhất của Chi cục cũng bày tỏ lo lắng khi mà chính quyền thành phố cùng các sở ngành khác vẫn không có động thái trì hoãn dự án mời đầu tư khai thác du lịch ở mạn rừng. Nếu điều này xảy ra, kẻ thù của rừng xanh sẽ mừng hết biết. Chúng sẽ tận dụng việc này để trà trộn vào các công trường, tuần sản phẩm rừng ra ngoài mà không bị kiểm lâm phát hiện. Tuy nhiên người đàn ông thượng cấp lại lạc quan tin rằng thành phố sẽ chi thêm ngân sách đáng kể cho cơ quan ông, nhờ đó có thể tăng khả năng kiểm soát khu rừng, và ông đang chờ động thái đó để tăng đội quân của mình lên.

Quả thật, tình hình đến giờ đã ngày càng có nhiều khó khăn hơn, nhưng dù sao Bryan và người cộng sự duy nhất của mình cũng đã lường trước rồi. Sau bốn năm họ trở lại với con số không, và đến bây giờ con số ấy vẫn chưa nhích lên lấy một đơn vị. Ở vị trí này, cả hai đang bị đẩy vào thế thụ động. Nếu họ muốn chính quyền thành phố tin vào nguy cơ diệt vong của khu rừng, thì họ phải có bằng chứng cụ thể cho điều mình dẫn dắt, song rõ ràng bằng chứng mà họ có chỉ là lời nói suông cùng những quyết tâm vô nghĩa ngày xưa. Thậm chí đôi lúc họ còn không chắc quá khứ có từng xảy ra hay không. Để có được lời khẳng định chắc chắn, họ phải sở hữu bốn tấm bản trước khi đưa cho một nhà khảo cổ người Thụy Sĩ đọc lại đoạn mã bằng ký tự cổ xưa. Lần

này, cả hai cũng nghĩ đến ông già ẩn dật trên ngọn đồi U Âm nhưng họ không còn thời gian để quay lại thuyết phục ông lão lần nữa.

– Ông lão ấy có vẻ gì đó rất cao siêu. – Bryan nói.

– Trước đó anh chưa từng nghe về lão. Anh cũng cảm nhận giống em. Song ông lão cũng đã chịu thua với mấy ký hiệu nhập nhằng đó rồi. – Lê Việt hất tiếng thở dài.

– Chưa thể kết luận được, bởi ông ta không hé lời nào. Ông lão cũng đã sao chép lại những ký tự và thậm chí vẽ lại bản đồ trên tấm giấy dó nà.

– Giá như chúng ta có đủ bốn tấm bản đồ.

Nhưng hai tấm bản đồ còn lại đã hoàn toàn mất tăm. Một tấm do người đồng sự xưa kia mang theo mình đã biến mất cùng ngày ông chết; tấm còn lại nằm ở đâu đó trên hành tinh này chứ không chỉ đơn thuần là trò bịp bợm của một kẻ lừa đảo trên mạng. Chỉ với hai tấm bản đồ, nhà khảo cổ học đến từ châu Âu lẫn vị tu sĩ bí ẩn đã chịu thua, song Bryan hy vọng nhà khoa học Thụy Sĩ sẽ không bỏ cuộc nửa chừng, trước khi ông và Lê Việt tìm ra hai tấm bản đồ cuối. Hay ít nhất là một tấm cũng được.

28 Tiếp tục tìm manh mối

Quay lại với việc mất tích của ba đứa trẻ, rõ ràng công an đã cho thấy họ không chỉ có mỗi việc tìm kiếm bọn trẻ đi lạc không. Ngay sau khi có các bằng chứng thu thập được tại hiện trường, họ đã phát động một cuộc điều tra rộng hơn cho nghi án một vụ bắt cóc đã diễn ra trong khu rừng, đồng thời thông báo rất tận tình rằng hiện chưa có dấu hiệu gì là điều tồi tệ nhất đã xảy ra. Có thể ba đứa trẻ vẫn chưa bị đe dọa đến tính mạng, nhưng vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm, và dĩ nhiên là họ tin rằng bọn bắt cóc sẽ không thả bọn trẻ về trong yên lặng trước khi có cuộc truy quét mạnh từ phía cảnh sát và kiểm lâm – việc này họ đã bàn tính rất kỹ trước khi truyền đạt lại với hai người cha ruột của ba đứa trẻ. Hành động cứng rắn này của công an có thể gặt hái được kết quả rất tốt, hoặc là điều hoàn toàn ngược lại. Mặc dầu vậy, Bryan Drucker vẫn tin vào những dự cảm của mình, còn Lê Việt không có lý do gì mà không thể hiện sự lạc quan. Việc còn lại của ngày hôm nay là họ nên trở về nhà với hai người phụ nữ.

Hai bà mẹ có vẻ đã vượt qua được cảm giác sợ hãi ban đầu, lý trí của họ đang dần làm chủ trở lại. Giờ là lúc họ động viên nhau chờ đợi. Bryan kể cho họ nghe về tin tức mà ông và Lê Việt vừa thu thập ở những nơi đã ghé qua.

– Việc mọi người cần làm bây giờ là tỉnh táo và giữ sức khỏe. – Bryan nói.

– Chỉ mong sao bọn trẻ trở về sớm. – Vợ ông thầm thì rồi ngả đầu vào vai chồng.

– Em đừng lo, bọn nhỏ chỉ là đang trải qua một chuyến du ngoạn mà thôi.

Nói xong, đôi mắt Bryan nhìn xa xăm về đâu đó.

29 Kia là “cậu bé rừng xanh”

Sau những gì cảm nhận được, Lâm ung dung ngồi trên lưng chú voi con cụt đuôi và tự do nghĩ đến cuộc dạo chơi lâu hơn, nhưng rồi ước muốn đó đã bị xen ngang bằng một hình ảnh lạ lùng. Trước mặt cậu giờ đây là một cảnh tượng vô cùng kỳ thú: voi, khỉ, chồn, cáo, hươu, sóc, bò tót, tê giác, báo và hổ và... Nhiều quá, cậu không thể đếm hết có bao nhiêu loài vật và bao nhiêu con ở đó. Càng kỳ lạ hơn cả là chúng vô cùng gần gũi với nhau, không tranh giành, không gây chiến, không tấn công nhau theo lẽ tự nhiên. Và bên trên hết, cảnh đám thú lạ kỳ đó có một bóng dáng rất quen thuộc.

Con bé Susan vui sướng chạy ào đến trước mặt cậu và Jo, Jo nhảy xuống ôm chầm lấy nó như thể hai anh em đã lạc mất nhau mấy mươi năm, giờ mới được hạnh ngộ. Quả là khó tin quá đấy! Lâm cảm thấy như cậu đang lạc vào một trang sách nào đó kiểu như *Cậu bé rừng xanh*, nơi người và thú là bạn của nhau. Sự thật là cậu đang tin và vui sướng vì điều đó. Sau phút biểu lộ niềm phấn khích với cô em gái bé bỏng, Jo đưa ánh mắt ngạc nhiên về phía cậu bé bản địa đang tiến tới cùng với bấy thú của mình. Jo tin rằng cậu bé ấy chính là người điều khiển mọi việc đang diễn ra ở đây, nơi mà cậu đang đứng cùng với sự phấn chấn tốt đỉnh. Con bé Susan có vẻ rất thích cậu ta khi kéo tay anh trai mình đi về hướng thủ lĩnh của đám thú rừng.

Phần 8

30 Đoàn tụ và hội ngộ

Miên tỏ ra bình thản trước sự xuất hiện đột ngột của Jo và Lâm, nhưng nét mặt cậu dường như không che giấu được vẻ sửng sốt khi thấy chú voi con cụt đuôi đi theo họ. Gặp con vật to xác, cậu lao đến ôm lấy chú như một đứa trẻ ôm lấy ba mình, song cậu không dễ ôm anh bạn này như ngày nào nữa. Người bạn to lớn của cậu giờ đây đã nặng ba tấn chứ không còn là chú voi hai tạ năm nào, tuy nhiên cái đuôi của chú vẫn cứ cụt lủn, chẳng dài thêm được chút nào, dù chỉ là nửa phân. Chú voi nhận ra Miên ngay từ đầu, âu yếm cậu như một người thân thích, cậu xứng đáng là người chú tin cậy nhất Trái Đất vì cậu là con trai của ân nhân đã cứu sống chú năm xưa. Dù chú không còn hình dung được ông, nhưng trong tích tắc đầu đời khi được sinh ra, chú vẫn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay ông và cảm giác đó vẫn hiện hữu đến ngày hôm nay. Giăng chính là cái tên mà ba Miên đặt cho chú voi, có nghĩa là “giăng co”. Chú đã cùng ba cậu giăng co giữa sự sống và cái chết, và cuối cùng con voi đã chiến thắng.

Giăng nói với Miên giờ đây nó muốn quay về với cả đàn để cùng cậu bảo vệ khu rừng, vì rừng là nơi đã sinh ra và nuôi dưỡng nó trở thành một chú voi dũng cảm. Cậu bé Miên ôm lấy cái vòi của Giăng và thì thầm: “Ở đây nguy hiểm lắm, mày chưa nên trở về, bọn tao vẫn còn lo liệu được mà”. Lúc này con voi muốn được Miên âu yếm hơn là lo lắng cho, còn cậu thì không có lý do nào để từ chối niềm mong muốn thiết tha được nũng nịu của đứa trẻ to xác này cả.

Khi chú voi đã thỏa mãn, Miên chia sẻ câu chuyện về mối liên hệ mất thiết giữa cậu và Giăng với những con vật đang chứng kiến cuộc tái hợp này. Giăng luôn luôn là thành viên không thể thiếu của khu rừng, chú luôn được chào đón thăm thiết mỗi lần trở về. Báo, hổ, khỉ, chồn... tất tần tật từng người một đang đến cạ vào đầu vào chú như một nghi lễ.

Dần hiểu điều đang diễn ra, Jo biết phần nào câu chuyện của quá khứ. Đó là một câu chuyện dài và cảm động. Với sự cố gắng của mình, Lâm cảm nhận

được tình cảm đặc biệt giữa cậu bé bản địa và chú voi nghĩa hiệp. Sáu tên lâm tặc đang bị siết chặt trên lưng những con voi lớn cũng không giấu được sự sửng sốt khi chứng kiến nghi lễ của bầy thú rừng và thằng nhỏ giống người rừng. Khi đối diện với Miên, lũ người nham hiểm này không còn cách nào khác là chấp nhận bị trói. Bọn chúng sẽ phải hài hùng với những trò đùa của đám khỉ ma lạnh – một đám khỉ hay có trò cù lét và véo tai – cái trò khiến Susan tự động phá lên cười không biết bao lần.

Trong lúc khám phá câu chuyện của cư dân ở đây, Jo tình cờ biết Đức Vua và Mây Xám như hai thủ lĩnh của rừng xanh, tuy nhiên chúng đều là những chiến binh trầm lặng, không thích phô trương sức mạnh của mình. Đức Vua là một con báo có nhiều kinh nghiệm, nó đặc biệt chú ý đến việc huấn luyện đám thú trẻ. Còn Mây Xám là con tê giác cái với vẻ ngoài chậm chạp nhưng rất thông minh và am hiểu, Mây Xám như một “quân sư” của Đức Vua. Tuy vậy, từ những gì mà Jo cảm nhận được ở con tê giác này, thì Mây Xám cũng có một câu chuyện nội tâm khó giải bày, nó luôn luôn che giấu quá khứ, hoặc tìm cách tránh né tiếp xúc với con người, dù đó là cậu bé có phong cách rừng xanh kia. Trước khi Đức Vua một mình “thân chinh” do thám tình hình ở hướng Bắc, Mây Xám đã triệu tập tất cả các con thú lại và ra lệnh tập luyện bài tập mới. Bài tập này do chính Đức Vua đúc kết sau nhiều năm kinh nghiệm nắm bắt tâm lý bọn thợ săn.

Trở lại với những đứa trẻ, sau khi được Miên chỉ dẫn cách đắp lá thuốc lên các vết bầm tím ở chân khiến máu bầm tan đi, cơn đau của ba đứa nhỏ giảm hẳn. Niềm sướng khoái tiếp theo của Jo, Lâm và Susan là được bơi giữa con suối nhỏ trong rừng, bốn bề cây xanh, không gian rộn tiếng chim hót. Lâm nói với Jo rằng nước suối ở đây chắc chắn tuyệt vời hơn hai con suối nổi với thác. Susan thì nghĩ nước suối nào cũng như nhau, chẳng qua hai con suối ở ngoài kia thì quá tệ khi suýt làm con bé chìm ngấm thôi. Nói xong, Susan tiếp tục chuyện trò với bầy thiên nga và đàn cá đang bơi tung tăng quanh mình.

Dù sao thì Jo thấy mọi việc diễn ra theo hướng đầy bất ngờ và thú vị, nhưng cậu nhớ ra mình còn bỏ sót vài điều liên quan đến khu rừng này. Rõ ràng là muộn màng mà! “*Hẹn cậu tại quán cà phê gần khu nhà villa, số 02*”. Cậu mở vội di động ra với ý định gửi thư để hẹn lại cuộc gặp nhưng vô ích, điện thoại cậu đã không thể kết nối được với 3G. Thôi thì Jo đành phải chấp nhận thôi, vì có thể còn bọn chuyện rắc rối vẫn đang chờ đợi cậu, ở ngay phía trước.

31 Chúng tôi đang chuẩn bị cho cuộc chiến

Miên đối đãi tận tình với những người bạn mới, chỉ có điều vẻ lạnh lùng của cậu làm đám trẻ thành phố cảm thấy hơi ngại ngùng. Cậu đã luộc bắp ngô, khoai, trộn muối vừng và pha mật ong cho mọi người dùng bữa tạm thời. Cậu hứa chiều sẽ đi bắt ít cá và một số loài côn trùng để chiêu đãi bữa tối thịnh soạn hơn, tuy nhiên cả ba người kia đều không muốn đợi đến những con cá đáng yêu, còn bọn côn trùng hẳn sẽ không thể nào lọt tới dạ dày của họ được trước đó cả ba đã phải nôn ra rồi.

– Có chắc là mấy người sẽ ăn được kiểu của tôi không? – Miên hỏi.

Thật khó để mà từ chối lời mời của Miên. Với Jo thì hoàn cảnh nào cậu cũng thích nghi được (trừ ăn côn trùng). Lâm nghĩ cậu sẽ cố gắng được, còn Susan thì không hề muốn thua kém hai người anh của mình. Vậy nên cả ba đều đồng ý.

– Vậy thì tốt!

Sau bữa trưa, Miên đặc biệt chú ý đến người bạn tóc vàng, không phải vì vẻ ngoài to cao và lạ lẫm ngoại quốc, mà là vì những hành động và lối nói chuyện đầy hiểu biết của cậu ta. Bằng sự kiên trì và lòng chân thành, Jo đã chiếm được lòng tin của Miên cùng những con thú nơi đây. Còn Lâm, Lâm có vẻ ngoài gây cho Miên một sự chú ý riêng biệt, đó là cánh tay dài bất thường và đôi mắt sâu tinh tường đằng sau lớp kính cận, sau lớp kính đó là một thế giới rộng lớn.

– Hai anh từng sống ở rừng sao? – Miên chính thức gọi dậy cuộc trò chuyện bằng một câu hỏi.

Lâm và Jo cùng nở một nụ cười ngạc nhiên. Hai đứa nhìn nhau và không giấu được sự bối rối. Sau cùng Jo vẫn là người lên tiếng trước.

– Thật ra thì tụi anh cũng đã từng ở rừng, nhưng không phải rừng giống thế này bởi vì những khu rừng anh đến trước đây đều có người canh giữ và hướng dẫn.

Miên có vẻ phật lòng vì câu trả lời đó của Jo, cậu đảo mắt nhìn hai người và con bé Susan trước khi phản ứng:

– Vậy còn tôi thì sao?

Jo và Lâm ra về ngỡ ngàng thấy rõ.

– Các anh cho rằng tôi không phải là người canh giữ rừng à? Đức Vua, Hoàng Tử, Mây Xám, Musat, Giảng và tất cả,... các anh đều đã trò chuyện với chúng rồi cơ mà?

– Tội anh đâu có ý đó! – Jo nói, chợt hiểu ra nguyên do khiến Miên khó chịu.

Miên giận dữ nhảy khỏi ghế và nhấc một chân đặt lên bàn, tay trái chống nạnh, tay phải vung lên, nói:

– Tôi nhắc lại, tôi chính là người canh giữ rừng, đó cũng là công việc mang đến niềm tự hào cho ba tôi. Các anh hiểu chưa?

– Dĩ nhiên là tội anh hiểu. Thôi, ngồi xuống nào.

Lâm vỗ vai Miên, xoa dịu phản ứng có phần háo thắng của cậu bé. Còn Susan cũng nắm tay người bạn mới của mình.

– Anh Jo không có ý đó đâu. Ý anh Jo là những khu rừng mà anh ấy từng đến đều phải có người canh giữ cho những chuyến tham quan.

Miên chưa nguôi giận ngay nhưng cũng không tỏ vẻ hiểm khích nữa.

Sự tò mò trong anh chàng Joey Drucker đã trỗi dậy, hơn lúc nào hết cậu muốn biết về xuất thân của cậu bé mở miệng ra chỉ biết “rừng” này. Lòng trung thành của cậu bé với rừng và khả năng kết nối của cậu ta với tất cả những con thú đang sống trong khu rừng khiến cho Jo vừa thấy ngưỡng mộ, vừa thấy lấn cấn trong lòng. Cậu ta đang cho đám thú rừng tập luyện để đối phó điều gì, đối phó ai? Phải chăng một cuộc chiến sắp diễn ra? Qua cách nói chuyện có phần nông nổi nhưng chân thật, Jo đoán rằng Miên là con trai của người nào đó có ảnh hưởng lớn đến khu rừng này, hay ít nhất với Miên, ba cậu là người của rừng và giờ đây cậu phải kế thừa điều đó từ ba mình. Mọi con vật đều yêu thương và tôn trọng Miên, xem cậu như một phần không thể thiếu. Ngược lại, cậu ấy đang dốc cả cuộc sống non nớt của mình cho những con thú, cho cả khu rừng, như thể đó là sự sống còn của cậu. Trong mọi cử chỉ của Miên tưởng như đang truyền thông điệp: *“Các anh cũng không thấy là chúng tôi đang chuẩn bị cho cuộc chiến chống lại kẻ thù của rừng sao?”*. Rõ

ràng là vậy.

32 Cần phải đồng tâm hiệp lực

Từ hướng Đông, những vạt nắng đầu ngày xuyên qua hàng ngàn tán cây xanh rì tạo thành một cảnh sắc rực rỡ. Làn gió mang theo hương hoa kéo qua, đám lá khô lay phây đổ xuống từ các trảng cây tựa một cơn mưa rực sắc vàng đường đột trút xuống, mầm xanh đâm chồi trên mảnh đất màu mỡ như bao nhiêu cây nấm vẫn vươn lên sau cơn mưa mùa hạ. Thêm hoa dại nghiêng mình đón nắng bên những gốc cây giống như lớp trẻ đáng yêu nhảy múa giữa vườn xuân.

Tiếp sức cho Miên, Jo giúp cậu khiêng đá, giăng kềm và đào hố, trong khi chẳng hiểu vì sao Lâm lại khá thạo trong việc kết lá cho các tấm chắn nguy trang. Chính Lâm cũng cảm thấy ngạc nhiên về bản thân mình. Susan hái cỏ và lấy nước dự trữ, lũ sóc theo sau riu rít, một vài con khỉ lân la bên cạnh cô bé, đổi lại, đám đại bàng đến đáp ơn nghĩa Susan bằng một chuyến bay ngắn trên không sau một hồi thăm mệt, loài hổ thì làm cô bé giật thót với những cú nhảy xa. Có lúc Susan dùng lược của mình để chải lông cho đám thú, những sợi lông trở nên mềm mượt và óng ánh. Miên bắt đầu nói nhiều hơn khi trời bớt nắng, cậu cũng thường xuyên dặn dò lũ khỉ đừng xao nhãng việc thám thính và không ngừng hỏi xem Đức Vua đã quay về chưa. Khi hoàng hôn lay lắt đến tia nắng cuối cùng, công việc của ngày hôm nay mới chính thức kết thúc trong tiếng thở mệt nhưng vui. *Ba đứa trẻ mắt tích* thấy cuộc đời thật tuyệt vời làm sao.

Cuối ngày Hoàng Tử trở về, sau khi biết cha của nó vẫn chưa đi thám thính về, Hoàng Tử rất lo lắng, nhưng con báo trẻ vẫn không quên thông báo kết những gì nó thăm dò được. Qua những gì mà Hoàng Tử thuật lại, nhóm bạn nhỏ hiểu rằng ở phía Tây, một toán trộm trầm hương đang di chuyển rất nhanh về hướng Đông Bắc, tức là nếu đi thêm chín dặm nữa chúng sẽ gặp đội quân thú của Miên. Lý do khiến bọn chúng mạo hiểm là để tìm ra khúc gỗ trầm hương đang nằm trong tay Jo, một khúc trầm hương đắt giá nhất từ trước tới nay mà không toán trộm nào tìm ra được. Tin tức từ phía Nam vẫn chưa thể có kết quả vì trước lúc đi, con đại bàng Musat nói rằng sớm nhất sáng mai nó mới có thể quay về. Còn về phía chính Đông – nơi hướng ra ngôi nhà gỗ mềm của hai mẹ con Miên – thì có lẽ là nơi yên bề nhất nếu như mẹ

cậu chưa dọn đi. Dù sao thì ở đó có hai anh em nhà vẹt cổ hồng là Vao và Mao làm thám thính cũng không tệ, nhưng chỉ khi nào phát hiện ra điều bất ổn thì chúng mới được phép bay vào rừng, vì lẽ đó mà hai con vẹt có đám lông sặc sỡ luôn ghen tỵ với Ali – chú ngựa lùn luôn được Miên ưu ái dẫn theo bên mình.

Trời đã trở lạnh khi vừa xế, màn đêm lan ra rất nhanh và sương mù mau chóng bao trùm cả khu rừng. Ngồi bên đống củi khô đang cháy tanh tách, lửa bùng lên, Miên càng thêm bồn chồn khi chưa thấy Đức Vua trở về. Cậu bé thật sự lo lắng. Nhiệm vụ của con báo sẽ phải kết thúc trước lúc màn đêm giăng kín khu rừng. Jo cũng bồn chồn theo Miên và tất nhiên Lâm cũng đứng ngồi không yên mặc dù cậu chưa gặp con báo ấy lần nào. Susan thì đã ngủ từ sau bữa tối, còn nếu con bé còn thức, có lẽ cũng sẽ góp vào đội hình bốn người đang thắc thỏm chờ đợi.

– Nhóm thợ săn có đông không?

– Rất đông. Nhưng Đức Vua rất có kinh nghiệm, nó không dễ bị phát hiện đâu.

– Đức Vua đã gặp nguy hiểm lần nào chưa?

– Đã từng bị phục kích, nhưng lần đó Đức Vua và con trai thoát chết.

Miên chỉ tay về phía con báo hoa mai trẻ gần như bị màn sương nuốt chửng khi đứng cách ngọn lửa khá xa, đôi mắt của nó rực lên như một vì sao đầy màu sắc. Con báo đang nôn nóng chờ cha quay về, thỉnh thoảng nó lại rống lên một tiếng để lấy lại bình tĩnh.

– Con trai của Đức Vua là Hoàng Tử sao? – Lâm hỏi.

Miên gật đầu.

– Mẹ nó chết, ba tôi đã đem nó và Hoàng Tử về. Lúc đó Hoàng Tử bị thương rất nặng.

– Ba cậu là người đã cứu những con vật bị thương sao?

– Phải. Ba tôi cứu tất cả chúng.

– Cả con Giăng? – Jo nhớ lại câu chuyện mà Giăng “kể” cho cậu nghe

trên đường đi đến đây.

Miên rời mắt khỏi con báo, nhìn sang Giăng đang nằm im lìm giữa một cây du sam và cây thông dầu, mắt nó lim dim nhưng chưa ngủ. Jo gật gù theo cái nhìn của cậu.

– Nó là con vật cuối cùng được ba tôi cứu. Ông ấy đã chết ngay sau khi cứu nó ra khỏi bụng mẹ, khi mẹ nó bị dính bẫy của bọn thợ săn.

Nghe đến đó, hai cậu bé đến từ thành phố cảm thấy buồn và căm phẫn. Nhưng sau đó Lâm nói đầy vẻ mãn nguyện khi nhớ lúc Giăng cứu Jo và cậu.

– Nó là một con voi thông minh.

– Nó không cần ai dạy dỗ cả, nhưng giá như ba tôi có thể nhìn thấy nó, chắc ông sẽ rất vui.

– Hẳn em rất tự hào về ông ấy?

– Ba tôi, ông ấy luôn tuyệt vời. Còn các anh? Ba anh là người như thế nào?

– Bố anh ấy à? Ông ấy là một người kín đáo. Ông dạy học nhưng cũng là một người yêu thiên nhiên, dám xả thân vì những gì ông ấy yêu. – Jo nói về Giáo sư Drucker. – Trong phòng làm việc của ông ấy có rất nhiều tài liệu về rừng. Ông ấy tham gia nhiều chương trình bảo vệ động vật và chống biến đổi khí hậu.

– Chống biến đổi khí hậu là gì?

– Nó như việc chúng ta bảo vệ Trái Đất, đừng để trái đất bị ô nhiễm thêm, trong đó có việc bảo vệ rừng, chống lại việc săn bắn thú rừng.

– Giá như hai người họ là bạn thì có lẽ chúng ta đã gặp nhau từ lâu rồi nhỉ?

Jo nhún vai. Miên bắt đầu hỏi Lâm. Lâm chậm rãi trả lời những câu hỏi của cậu. Đôi mắt Miên chăm chú như đại bàng.

– Anh là anh họ của Jo. Mẹ của tụi anh là chị em ruột. Bố anh giống như người bạn thân của bố cậu ấy.

– Vậy anh có yêu quý chúng không? – Miên chỉ tay ra đám thú đang lần

lượt tìm chỗ cho mình.

– Trước đây anh không hiểu nhiều về chúng, còn bây giờ, giống như Jo, anh muốn được là bạn của chúng.

– Anh sẽ làm gì?

– Nếu được thì anh và Jo sẽ ở đây với em suốt mùa hè.

– Nếu phải chiến đấu để bảo vệ chúng?

– Anh nghĩ điều đó là dĩ nhiên rồi. – Jo xen vào, vỗ vai Lâm – Chúng ta có nhiều cách để bảo vệ chúng mà.

Miên không nói gì nữa, cậu nhen thêm ít củi, gọi Hoàng Tử đến. Lâm và Jo xoa đầu *anh chàng* hoa mai. Cả ba người bện để con báo ngồi vào giữa họ, Lâm và Jo đặt tay lên lưng Hoàng Tử, Miên một tay chống cằm, một tay cầm cây gậy. Tất cả đang nhìn ra một hướng xa xa, đôi mắt con báo thì sáng quắc, đôi mắt của những đứa trẻ cũng sáng lên tia hy vọng.

Đây là lần thứ ba Joey Drucker thấy việc chờ đợi trở nên nặng nề như vậy, hai lần trước là trong vụ chờ chuyên viên đến giải cứu con cá voi hoa tiêu bị mắc kẹt trên một bãi tắm, và một năm trước đó cậu phải mòn mỏi chờ đến ngày nhìn thấy con báo đốm ở vườn thú San Diego được trả về rừng. Còn lại, bố mẹ cậu chẳng một lần bắt anh em cậu phải chờ đợi bất cứ điều gì.

Chẳng lâu sau, ánh trăng yếu ớt không còn đủ sức xuyên qua màn sương dày đặc nữa, khu rừng trở thành chốn huyền bí, đó là thứ cảm giác không mong đợi. Tự sâu trong tâm trí, Jo càng thêm áy náy với bố mẹ, đặc biệt là người mẹ luôn muốn cậu an toàn trong sự bảo bọc có phần cường điệu của bà. Giờ đây hẳn bà đang phải lo lắng tột cùng nếu không nói là sẽ quẩn trí. Jo sẽ phải làm gì đây? Trong giây phút xao lòng, cậu có đôi chút suy tính. *Mình sẽ phải đưa Susan về nhà bằng cách nhờ con Giăng và Hoàng Tử hộ tống con bé với Lâm đến bờ suối, từ đó Lâm sẽ tìm đường ra thị trấn giáp ranh và bắt xe buýt về thành phố.* Mọi ý nghĩ của Jo bị xen ngang khi con báo già đường đột trở về, nhưng lần này nó quay về với một vết thương khá nặng ở đùi. Miên lao ra đỡ Đức Vua nằm xuống, Hoàng Tử lại sát cha nó với đôi mắt ánh long lanh lo lắng. Chú báo con tựa đầu vào mình cha, lắng nghe tiếng rên nhẹ. Máu ở vết thương chảy ra đỏ thẫm, dưới ánh sáng đêm, con báo tỏ ra chịu đựng nhưng không giấu được sự đau đớn. Cả Jo và Lâm hoàn toàn lóng ngóng trước

cảnh tượng này. Trong khi đó Mây Xám và bảy bảo tìm cách trấn an Hoàng Tử.

Cậu bé Miên đang cố gắng làm tất cả những gì có thể để cứu con báo. Trước tiên cậu xé chiếc áo duy nhất đang mặc trên người, rồi ra lệnh cho con voi đực nặng chín tấn đi vơ hết tất cả các bụi cây cỏ nển về đây. Đám hổ Đông Dương và bò tót có nhiệm vụ nhai tất cả những cây cỏ nển để biến bụi thảo mộc này thành một liều thuốc cầm máu. Miên đắp miếng thuốc nhầy nhậy lên vết thương của con báo và từ từ buộc chặt để ngăn máu không chảy ra.

– Đức Vua có sao không? – Jo hỏi

– May là viên đạn chỉ sượt qua. – Miên đáp – Nó chỉ cần hạn chế cử động là máu sẽ không chảy nữa.

Jo thấy Miên rất giống với cậu bé Mowgli trong cuốn sách mà cậu yêu thích, một cậu bé có khả năng làm bạn với tất cả muôn loài. Lát sau con báo đã có thể thả lỏng cơ bắp và hít thở không khí trong lành. Nó uống một chút nước có pha mật ong. Con Hoàng Tử nằm xuống cạnh nó, âu yếm liếm láp lớp lông bị thấm máu của cha. Có vẻ như con báo già đã mỉm cười. Rồi trước khi chính thức chìm vào giấc ngủ, Đức Vua không quên thông báo tình hình.

Qua lời thuật lại không mấy rõ ràng của Đức Vua, các cậu bé suy đoán có thể toán thợ săn ở phía Bắc đã tiến thêm nửa dặm và giết được hươu, nai, sao la cùng vài con thú nhỏ. Vậy là khu rừng dưới sự thống lãnh của cậu bé Miên đã có những tổn thất đầu tiên sau cái chết bi thảm của con gấu ngựa.

Miên kéo Jo và Lâm vào trong lều, phản ứng một cách giận dữ với tin tức đó khiến cho Susan giật mình tỉnh giấc. Con bé bước tới đứng cạnh anh trai, nhưng Jo bảo nó đi ra ngoài trò chuyện với Hoàng Tử, vì con báo đang buồn.

Susan vừa ra khỏi, Miên đã gào lên:

– Bọn mình phải làm gì đó để ngăn chúng lại! Bọn phá hoại rừng xanh!

– Nhưng chúng chưa tiến sâu, vẫn chỉ quanh quẩn ở bìa rừng. – Jo vừa trấn an vừa nghĩ đến giấc mơ của mình, đúng hơn đó là cơn ác mộng về một thế lực màu đen bao trùm và nuốt chửng khu rừng.

– Bìa rừng phía Bắc và phía Tây không có kiểm lâm. Chúng sẽ tự do hoành

hành.

- Vì nơi đó hiểm trở, cũng không có nhiều thứ để chúng lấy đi.
- Chúng đã giết sao la, hươu và nhiều con thú khác, đều là cư dân của rừng.
- Nhưng tại sao chúng lại phát hiện ra Đức Vua, chẳng phải Đức Vua rất cẩn trọng và luôn biết lường trước mọi tình huống đó sao?
- Anh không thấy vết cắn trên cổ của Đức Vua sao?
- Đúng rồi, anh có thấy. – Lâm xen vào.
- Tại sao lại có vết cắn đó vậy?
- Là sự trở lại của Tia Chớp Đen.
- Tia Chớp Đen? Cái tên đó có ý nghĩa gì?

Miên phải lấy hết bình tĩnh để giải thích cho Jo và Lâm:

- Đó là con báo cái của nhà báo đen. Gia đình báo đen đã bỏ khu rừng đi.
- Vì sao? – Cả Jo và Lâm rất sốt ruột.
- Vì chúng chính là nguồn gốc của mọi rắc rối. Ngày trước, nhờ chúng mà đám lâm tặc đã lần mò vào được khu vực trung tâm khu rừng và giết hại rất nhiều con thú. Khi Đức Vua khởi xướng đội quân thú chống lại bọn lâm tặc, chúng đã không hợp lực với Đức Vua khiến cho mọi kế hoạch Đức Vua bị xáo trộn và gây nhiều tai ương. Sau đó Đức Vua có sự hỗ trợ của ba tôi nên đã đẩy lùi được bọn chúng, cũng từ đó gia đình báo đen hận Đức Vua nên đã bỏ đi. Tia Chớp Đen là con gái của Thủ Lĩnh Đen – con báo đầu đàn. Gia đình của nó đã chết sau một trận lở núi và chỉ còn mỗi nó sống sót, nhưng lâu nay Tia Chớp Đen lủi vào cánh rừng khác sống cuộc sống đơn độc, giờ thì nó trở lại hiệp lực với đám thợ săn để trả thù Đức Vua và cánh rừng này.
- Nó là một con báo cái mà mạnh vậy sao? Có thể tấn công Đức Vua?
- Gia đình báo đen có sức mạnh mà khó con thú nào có thể kháng cự lại. Tia Chớp Đen là một con báo rất nhạy bén và có tốc độ vô địch, hơn nữa sở trường của nó là phục kích nữa, Đức Vua bị nó tấn công cũng không có gì khó

hiếu.

– Ô, nếu như vậy thì may là Đức Vua không sao.

– Không sao cái gì?

Vừa dứt lời, Miên liền phóng ra ngoài, cầm lấy cây gậy và leo lên con ngựa Ali. Cậu ngồi trên lưng ngựa ra lệnh cho Hoàng Tử tập hợp một số quân thú.

– Chúng ta phải ngăn chặn bọn chúng lại! Phải ngăn chặn từ bây giờ!

Nhưng đúng lúc đó con báo lớn bật dậy và chặn ngang bước tiến của chú ngựa lùn cùng đám thú đang lao nhao phía sau. Con báo đầy kinh nghiệm có mọi lý do quên đi vết thương ở chân để ngăn cản những hành động nông nổi. Hành động của Miên rất dễ dẫn đến sự hủy hoại hơn bất kỳ một cuộc càn quét nào khác từ bên ngoài. Con báo nhìn thẳng vào Miên bằng đôi mắt quyết đoán đầy rắn đẽ, mặc dù máu vẫn đang rỉ ra từng giọt đỏ sẫm nhưng chân nó đã trong tư thế có thể vô lấy người Miên, và nó đã làm đúng với những gì nó cố cảnh báo khi Miên vẫn kiên quyết giật dây cương.

Miên ngã nhào xuống đất trước sự chứng kiến của vô số con thú và ba người bạn mới, tất cả đều không muốn sự việc này diễn ra, song tất cả đều ủng hộ hành động cứng rắn của Đức Vua, ngay cả Mây Xám và Giăng cũng không đứng ra ngăn hành động của nó. Ngay sau đó con báo đặt cái chân bị thương lên người Miên như cố nói với cậu rằng:

Cậu cần khôn ngoan hơn chàng trai ạ.

Đáp lại điều đó, Miên tỏ ra giận dữ và xấu hổ. Cậu đứng dậy và bỏ vào trong lều sau khi tuyên bố không ai được vào quấy nhiễu cậu. Jo và Lâm cảm thấy một không khí căng thẳng, nặng nề đã bao trùm lên tinh thần của *mọi người*. Tuy nhiên, riêng Đức Vua thì liệu được chuyện gì sẽ xảy ra và điều đó giúp con thú bị thương tìm lại giấc ngủ thật ngon, trong khi con trai của nó đang trò chuyện với cô bé tóc vàng đáng yêu và Mây Xám.

33 Sự nóng vội của Miên

Sau khi xua đuổi lũ chồn non và đám cáo già đang tìm đến cái giường của

cậu ra khỏi căn lều, Miên có đủ tỉnh lặng để suy nghĩ về những hành động của mình. Cậu bé cũng nhớ về ba, luôn luôn là như vậy, Miên nhớ về ba mỗi khi buồn hay gặp rắc rối. Người ba kính yêu của cậu là một người đàn ông hiền hậu, dịu dàng dù cho ông luôn xả thân vì gia đình và cánh rừng này. Cả hai đều là cuộc sống và máu thịt của ông, ông chưa bao giờ để việc này ảnh hưởng đến việc kia. Ông yêu mẹ cậu và cậu hơn bất kỳ điều gì trên đời, nhưng ông vẫn sẵn sàng cứu một chú voi con mà không một giây nghĩ đến cái chết.

Ông chưa bao giờ la mắng cậu, không bắt cậu phải nắm lấy cái này hay từ bỏ cái kia. Ông nuôi dưỡng tâm hồn cậu bằng ý nghĩ bình dị, không thúc giục cậu phải nỗ lực chiến đấu bằng con tim hay khối óc gì cả. Điều ông làm là điều cậu học, cậu học từ những việc ông làm. Nhưng cậu đã quá đặt nặng trọng trách của mình sau cái chết của ông, khi mà cậu còn thiếu kinh nghiệm và lòng bao dung chưa đủ. Cậu chắc chắn sẽ phải nhận ra, ít nhất là tới lúc nào đó. Nhưng chưa phải bây giờ. Cậu vẫn chưa thể hiểu hết những gì ba cậu đã để lại, chưa biết về những ý nghĩa hằn sâu trong tình yêu thương vô hạn của ông dành cho cậu. Nếu biết được điều đó, cậu đã không có những quyết định chỉ để thỏa lòng mình. Đúng ra cậu nên có một cái nhìn dân chủ, chỉ nổi giận khi cần. Rồi Miên sẽ biết làm gì để xứng đáng với những trọng trách của mình đây? Lúc này Miên chỉ có thể nhớ về ba mình bằng lòng kính trọng và niềm luyến thương, cùng với nỗi ám ức mà cậu muốn giải bày.

Đang ngon giấc trên chiếc võng được kết từ những đám cỏ ba lá và dây leo, Joey Drucker bị đánh thức và sau đó Lâm cũng bật dậy bởi tiếng Miên vang cả khu rừng. Cậu bé bản địa ra lệnh tuyến phòng thủ sẽ tăng lên ba dặm thay vì là hai dặm trước đó, và không cho bất kỳ ai lọt vào.

– Phải đề phòng, kể cả những người nói rằng họ đến để bảo vệ chúng ta.
– Miên nhấn mạnh.

Bước đi này của Miên không mắc phải phản đối nào từ phía những con thú kinh nghiệm, nhưng nhìn nét mặt của Đức Vua thì thấy rõ là chẳng có điều gì buồn hơn nữa. Con báo lặng lẽ tìm một nơi yên tĩnh, ở đó nó ngước nhìn lên bầu trời với sự tĩnh tâm. Ánh trăng sáng vằng vặc xua tan đi lớp sương mù, những tia sáng lướt qua thân thể con báo, tô đậm dáng đứng của nó, và dưới ánh sáng huyền hoặc ấy, nơi chiếc đuôi con vật, những sợi lông ánh lên bóng bẩy như một chùm lân tinh kết tụ.

Đức Vua âm thầm nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời nó,

những chuyện đọng lại trong tiềm thức trải dài của nó.

Vào một sáng mùa xuân, khi chưa có cái tên là Đức Vua, con báo đực cùng gia đình nhỏ của mình dạo chơi ở cạnh con suối chếch về phía Đông khu rừng. Người bạn đời của nó là một cô báo cái khéo léo và mạnh mẽ, đã hạ sinh một cậu con trai kháu khỉnh. Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy con trai, nó đã biết đó là một chàng báo hoa mai thông minh và dạn dĩ. Trong mọi cuộc dạo chơi như vậy, con báo con luôn là chàng trai tiên phong dẫn đường, cha mẹ nó thông thả theo sau khích lệ, và cuộc dạo chơi ngày hôm đó cũng vậy, *cậu bé* tung tăng đi trước cùng những trò nhẩy nhót, múa may, nhờ vậy mà gân cốt con báo non ngày càng dẻo dai, sức rướn và thân hình của nó thay đổi từng ngày, bộ lông của nó cũng khỏe và cứng cáp.

Cho đến khi bầu trời bỗng tối sầm kéo theo cơn mưa dông, đó là một điều bất thường giữa một ngày mùa xuân rực nắng, con báo cha cảm thấy đó như một điềm lạ. Chưa kịp ra hiệu cho vợ con quay về rừng thì một tiếng nổ vang lên, con báo sững sờ nhìn cậu con trai hiểu động ngã vật xuống, nằm sõng soài trên đám sỏi bên cạnh con suối, máu chảy loang ra, hòa vào làn nước tràn bờ. Sự nguy hiểm hóa ra đã rình rập từ lâu, những tay súng tiếp tục nổ súng về phía gia đình nhỏ của nó. Thấy con mình quằn quại với vết thương trúng đạn, con báo mẹ quay sang tấn công kẻ thù. Bằng bản năng sinh tồn và ý thức bảo vệ con, con báo cái chỉ biết mục tiêu hạ gục đối phương là tất cả những gì nó phải làm, chính sự giận dữ đó đã khiến nó phải lãnh một phát đạn đầu tiên và cũng là cuối cùng trong cuộc đời. Nhìn bạn đời gục xuống, con báo đực lúc này đã mất đi khả năng mãnh thú, tất cả những gì còn lại trong nó là nỗi đớn đau. Bọn thợ săn nắm bắt được tình thế, tiến lại gần hơn để triệt hạ con báo đầu đàn, nhưng khi chúng chưa kịp bóp cò đã có tiếng nổ vang lên từ phía xa, một người đàn ông xuất hiện, đẩy lùi bọn ác nhân chỉ sau vài phút.

Vài ngày sau, tại trang trại của người đàn ông, con báo con bắt đầu nhúc nhích sau mũi tiêm, còn linh hồn của mẹ nó đã được yên nghỉ dưới sự chở che của cánh rừng. Gia đình êm ấm giờ đây đã mất đi một thành viên, con trai nó trở thành chú báo mồ côi mẹ, còn nó phải một mình nuôi con. Dù rất khó khăn nhưng con báo đành phải chấp nhận sự mất mát này. Nhờ sự vuốt ve động viên của vị ân nhân, con báo cha hiểu rằng như vậy vẫn còn may mắn. Không lâu sau chú báo con đã có thể tự thân vận động, chạy tung tăng mà không cần đến cha.

Và lại không lâu sau nữa, báo cha hướng dẫn con biết cách dùng sức mạnh tấn công kẻ thù, song người đàn ông lại muốn cả hai cần phải vượt qua nỗi

hận thù, điều đó cũng sẽ giúp cho con báo nhỏ có được sự yên ổn hơn là bắt nó phải chiến đấu trong cảm phần, nó đang ở thời kỳ hỗn nhiên và cần được khám phá. Ban đầu, con báo cha cương quyết không nghe, mỗi hận vẫn âm ỉ trong nó. Nhưng người đàn ông đã toàn tâm toàn ý thuần phục trái tim của nó, sự kiên trì của ông giúp con báo dần dần nhận ra đó là cách tốt nhất để chiến thắng kẻ thù. Vào những chiều rồi rã, người đàn ông còn đưa cả cậu con trai của mình đến thăm cha con nó. Ngay từ lần gặp đầu, con báo cha đã nhận ra cậu bé sở hữu một thứ giác quan rất hoang dã. Cậu bé đùa giỡn với chú báo con như với chính đồng loại của mình mà không có một chút nao núng, còn chú báo nhỏ thì không hề muốn rời khỏi cậu bé một phút giây nào. Nhìn vào hình ảnh quăn quýt, vằn vện đầy bản năng kia, con báo cha chợt hiểu, cách để một chú báo lớn lên cũng giống như con người lớn lên, phải để chúng thực sự sống với tâm hồn của một đứa trẻ.

34 Tâm sự của Đức Vua

Đón nhận một cơn gió thổi từ phía sau, Đức Vua nhận ra có người đang âm thầm dõi theo. Cách đó vài bước chân, Jo đã lắng nghe câu chuyện của con báo một cách đầy cảm thông. Đức Vua đang đấu tranh cho điều gì đó, gửi gắm điều gì đó, hy vọng điều gì đó. Cậu đều hiểu. Cha của chú báo hoa mai thông minh có đủ trí dũng và lòng kiên nhẫn, nhưng nó vẫn không giấu được nỗi thất vọng. Đức Vua đã kề vai sát cánh cùng Miên trong những lần phục kích nhỏ, những chuyến thám thính, và cũng đã bên cậu những lúc cậu cô đơn, tuy nhiên giữa nó và cậu bé thường xảy ra bất đồng. Đó chính là hàng rào ngăn cách giữa sự thận trọng và tính nóng vội, giữa sự kiên trì và tính hiếu thắng. Tuy nhiên trong đa số tình huống, Miên luôn là người biết lắng nghe và tuân thủ số đông.

Con báo quay lại nhìn Jo bằng đôi mắt sáng rực như ngọn hỏa châu, cậu đáp lại bằng nụ cười và cái gật đầu lễ phép. Một lúc sau, Đức Vua đột nhiên lùi về phía cậu rồi cả hai sổng bước. Rảo bước dưới màn sương nhiều sương vai áo bên cạnh một con báo già khắp khiêng vì vết đạn có biệt danh là Đức Vua, Jo nghĩ về những câu chuyện rừng xanh trong cổ tích. Nhưng rõ ràng đây là hiện thực. Cậu đang sổng bước cùng một con báo thông minh nhất khu rừng, con báo có thể suy nghĩ như một con người. Nhìn dáng vẻ nó, Jo biết nó không hề suy sụp hay mệt mỏi dù thương tích và nỗi lo lắng vẫn hằn trong đôi mắt và bộ não của nó. Jo khuyên Đức Vua nên chú tâm đến sức khỏe và

dành thời gian nhiều cho Hoàng Tử, sau đó cậu đặt ra một số vấn đề đơn giản để có thể khiến cho cuộc chiến này không trở nên tàn khốc trước khi xảy ra sự bất đồng giữa con báo và Miên.

– Bằng kinh nghiệm của ông, Jo tin rằng điều đó sẽ là nguồn cổ vũ lớn cho tất cả mọi người. – Jo nói với vẻ kính trọng con báo.

Đức Vua điềm tĩnh nhìn lên bầu trời lần nữa, nó nghe rất rõ và hiểu rất rõ những gì Jo nói. Dù sao con báo cũng cảm thấy nhẹ nhõm vì ít nhất đến lúc này nó đã có được lòng tin trọn vẹn từ một *con người* – điều mà nó tha thiết có được từ cậu bé Miên, con trai của vị cứu tinh năm nào. Dẫu sao thì những gì Jo nói cũng đủ thuyết phục, không ai có thể xứng đáng để bảo vệ cánh rừng này bằng cậu bé Miên.

Dưới màn sương lãng đãng, Đức Vua hít một hơi dài và quay sang Jo, đôi mắt bớt mệt mỏi phần nào, nhìn thẳng vào cậu

Cậu hãy ở lại đây, Miên và cánh rừng này cần cậu. Ta cũng cần cậu, con trai ạ.

Từ câu nói đó, Joey Drucker cảm thấy cuộc đời mình đang bước sang một trang mới.

Nó được gọi là trọng trách và niềm kiêu hãnh.

Jo mỉm cười.

Đức Vua cũng nhếch môi *mỉm cười*.

35 Susan ngây thơ

Những tia nắng âm thầm xé toạc lớp sương mù đang bao phủ cánh rừng, một màu xanh căng tràn sức sống hiện ra, Joey Drucker tỉnh giấc cùng với cậu bé Miên và chiêm ngưỡng khung cảnh cánh rừng buổi ban mai. Những cư dân đã cùng thức dậy với nhau, các bầy thú tạo thành một tập thể kỳ vĩ, chúng hòa thành một dưới tia nắng vàng rực. Ở đằng kia, một con voi đang nâng bổng một chú khỉ con lên cành cây, gần hơn là bầy sóc đang nhảy nhót những vũ điệu cùng loài công. Jo đành thôi ý định nhờ vả Miên về chuyện đưa Susan và Lâm ra con suối để tìm đường về nhà, mà dù có nói ra thì chưa chắc Lâm và Susan

sẽ đồng ý, bởi lúc này cả hai đang rất hứng khởi chờ đón một ngày mới. Nghe tiếng của Susan, đám thú hay ngủ nướng như lũ trăn trên các cành cây, hổ ẩn mình trong các hang đá, hay tê tê... cũng lần lượt thức dậy. Tranh thủ lúc bầu trời còn chút tinh sương, Đức Vua dạo bước cùng với con trai bên khe nước chảy róc rách. Con báo truyền đạt rất nhiều điều mà cậu báo con cần phải biết. Hoàng Tử hiểu rằng cha nó là một người trọng danh dự. Sự kể cậ cũng như lòng trung thành của nó với cậu bé Miên là một trọng trách không thể quên, Hoàng Tử cũng cần phải học đức tính kiên nhẫn và quyết đoán của cha nó. Trung thành không có nghĩa là quên trọng trách, trọng trách ở đây là cùng cậu bé Miên bảo vệ cánh rừng chứ không phải để cậu ta đưa cánh rừng vào nguy hiểm. Kết thúc thời gian đi dạo ngắn ngủi, Hoàng Tử cúi đầu vào cổ cha nó, nhưng ngay lập tức hành động đó của Hoàng Tử bị cha chặn lại. Đức Vua không xem con trai là một đứa trẻ nữa mà là một chú báo đã trưởng thành và có trách nhiệm.

Susan cùng đám khỉ mặt đỏ vươn vai hít thở, nhanh nhẩu nhấc nhở mấy chú sóc kháu khỉnh thôi cắn rễ cây rồi rủ rê đám sóc, chồn, tê tê sang nhảy múa với lũ công yếu điệu, không những vậy, con bé còn tranh thủ trò chuyện với đám bò tót bệ vệ trước khi được Giăng cho trèo lên lưng. Khoảng một giờ sau, cô bé tóc vàng trở về với một túi quả rừng đủ cho cả mười người, tính luôn bọn lâm tặc. Bữa điểm tâm toàn đặc sản rừng, bốn đứa trẻ ngồi với nhau. Thả một chú sóc ra khỏi vòng tay và nuốt gọn quả táo, Susan mạnh dạn đề nghị.

– Chúng ta cưỡi trói cho họ nhé, anh Miên!

– Ai cơ? – Miệng thôi nhai chop chép, Miên, Jo và Lâm đều đồng thanh một câu hỏi.

– Họ! – Susan chỉ tay về nhóm lâm tặc đang bị trói và bị canh chừng bởi đám khỉ ngổ ngược – Có vẻ họ đã hối hận rồi.

– Không được! – Jo phản đối, cả Miên cũng vậy.

– Đi mà, anh nhìn xem họ trông thật tội nghiệp! Các anh thử bị trói như vậy coi! – Susan bĩu môi và xì mặt.

– Nhưng mà chúng... chúng chẳng phải suýt giết chết chúng ta hay sao? – Jo vẫn thuyết phục con bé như thể đó là điều sai trái.

– Thôi được! – Miên lên tiếng – Thử vậy.

Miên vừa dứt lời, Jo ôm đầu ngồi phịch xuống đất.

Nhưng cho tới khi Miên cởi trói xong, Jo lại cảm thấy dễ chịu hơn. Ngay khi cởi trói, bọn lâm tặc được những con hổ Đông Dương tiếp quản. Nằm trong sự cai quản của bầy hổ, đối bọn chúng có thể thoát được.

Nhưng Susan vẫn tỏ ra thương xót cho bọn lâm tặc, con bé vẫn giữ nguyên lý lẽ “họ đã hối lỗi, họ không đáng bị đối xử như tù binh” và còn đóng thêm một câu chắc nịch: “Cô giáo Marry đã dạy rằng chúng ta cần tha thứ cho những người mang lỗi lầm”, vì vậy con bé đề nghị cho bọn chúng được phụ công việc với mọi người. Miên cũng cảm thấy điều đó là cần làm nhưng bây giờ thì có vẻ còn hơi sớm, vì cậu vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng bọn chúng. Jo và Lâm cũng nghĩ vậy, và có vẻ ba chàng trai đã đúng khi một tên trong số chúng cố gắng tẩu thoát, tay lăm lăm trong tay một cành cây nhọn. Dĩ nhiên tên lâm tặc này cũng chỉ làm được đến đó. Vừa cầm cành cây, tên này nhận ngay một cú bấu vào mặt của con khỉ, ngay lập tức con Giăng dùng vòi của mình tước lấy cành cây và sau đó cũng bằng cái vòi đó, nó nâng gã lên không trung trước sự tán dương của những chiến binh thú.

– Cô giáo Marry của em chắc chắn sẽ dạy “Đừng đặt lòng tốt sai chỗ” đúng không? – Jo nói với em gái khi đã giải quyết xong bọn lâm tặc.

Susan không hiểu ý anh trai lắm, nhưng có vẻ con bé đã biết bản khoản về điều Jo nói cũng như đã biết lỗi.

Nguyên buổi sáng, ba chàng trai tiếp tục xích lại gần nhau hơn khi cùng làm một công việc: bảo vệ cánh rừng, song sự gần gũi vẫn có khoảng cách bởi tính dè dặt và cảnh giác của Miên. Jo biết rằng cậu bé bản địa cần một chỗ dựa tinh thần vì tuy bản tính hoang dã trong cậu có vẻ mạnh mẽ, nhưng sự thực lộ rõ rằng cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ còn ngây thơ và non nớt. Jo bản khoản không biết có nên hỏi cậu ta vài câu và phân tích xem tại sao cậu ta lại tập trung tất cả muông thú để bảo vệ khu rừng như... một sự sống còn hay không, bởi vì đối phó với toán thợ săn không phải cần huy động quá nhiều chiến binh thú đến vậy.

Phần 9

36 Tin tức mới

Thức dậy vào lúc sáu giờ trên chiếc ghế bành trong phòng đọc sách, Giáo sư Bryan Drucker tin hôm nay là một ngày tốt lành. Những áng mây xanh nằm khẹp ở một góc trời như những đứa trẻ sơ sinh đang ngon giấc. Nắng bừng trên khoảng vườn nhỏ, hong khô lớp sỏi trắng mịn giữa lối đi, đánh thức mùi hương nồng nàn của loài hoa dạ yến thảo. Một cơn gió lướt ngang qua, mang theo hương loa kèn phảng phất trên tấm ri đô cửa. Ngôi biệt thự sáng sớm hôm nay tràn ngập ánh nắng, sẵn sàng đón chờ một tín hiệu lạc quan, có thể nó đến từ cú điện thoại mà bà Ly là người bắt máy.

Qua câu nói khá dài từ đầu dây bên kia, bà mẹ nghĩ ngay đến một tin xấu. Công an vẫn chưa thể tìm thấy tung tích của bọn trẻ nhưng họ lại đang đối diện với một trường hợp khẩn cấp: Theo lời thuật lại của người báo tin thì, sau khi tiến vào sâu trong rừng theo hướng Bắc, họ đã chạm trán một đàn thú rừng đông chưa từng có, kỳ lạ hơn là chúng chỉ tỏ ra không muốn đón tiếp họ. Người thông báo tin này kể rằng những người mặc quân phục đã sợ hãi khi trước mắt họ chỉ toàn báo, hổ, voi và rất nhiều con thú dữ khác dàn thành một hàng ngang vô tận và đông đúc cùng những tiếng gầm gừ hăm dọa, đặc biệt còn có con đại bàng đen to lớn luôn ném cái nhìn cảnh báo đến đoàn người vũ trang. Họ có nửa tiếng rút lui trong hoảng sợ, nhưng điều lạ lùng là bấy thú này, ngoài việc sẵn sàng ngăn chặn họ tiến vào lãnh địa của chúng, thì không hề có ý định tấn công bất kỳ ai.

Dù nghe vợ thuật lại với giọng ngắt quãng, Lê Việt vẫn có lý do tin rằng đó là một tin không tệ. Trong khi, Giáo sư Drucker có thêm niềm tin để củng cố giả thuyết của riêng mình. Ngay lúc này Lê Việt nháy mắt với Bryan. Để bảo đảm rời khỏi nơi đây mà không chịu sự hồ nghi từ hai người phụ nữ, Bryan lấy lý do đến gặp nhà chức trách để tiếp tục làm việc với họ, một cách rõ hơn. Người chị nhường câu trả lời cho cô em gái, bà Drucker thì lại đang nôn nóng, vì vậy việc ra khỏi nhà của hai ông chồng không vướng phải sự ngăn cản nào.

– Có vẻ đã khả quan hơn. – Lê Việt vừa buông lời vừa khởi động xe.

– Một cuộc tụ tập của đám thú rừng, anh có nghĩ...? – Bryan hỏi nửa chừng.

– Tôi nghĩ như vậy, một sự báo động lớn rồi.

– Bọn trẻ, anh nghĩ sao?

– Chúng ta đi đến đó trước đã.

Nói xong, vị tiến sĩ giẫm bàn đạp ga. Hơn lúc nào hết, cả hai cảm thấy nhớ người cộng sự xưa kia – người đã mang lại cho cánh rừng sự bình yên trước khi một mình bước sang thế giới bên kia. Họ ước rằng lúc này đây con người nhiệt huyết ấy đang ngồi với mình và cùng nhau bàn bạc về kế hoạch *những bóng ma*, hay làm cách nào để gấu có thể hồi phục nhanh sau khi giải cứu từ đám chuồng trại về, và hàng ngàn cách mà người bạn của họ luôn biết đích xác để cứu những con vật bị thương vì tên đạn. Đặc biệt, làm thế nào để có tấm bản đồ thứ tư.

Điểm đến của Bryan và Lê Việt vào buổi sáng đẹp trời vẫn là ngôi nhà gỗ quen thuộc bên bờ suối. Căn nhà nhỏ hôm nay vẫn một vẻ yên ắng, hai chú vẹt cổ hồng lười nhác và thờ ơ khi khách đến. Nữ chủ nhà cho biết từ sớm đã chờ hai người, vì vậy bà tiếp họ với thái độ ân cần. Sau vài câu trả lời về tình hình của ba đứa trẻ mất tích, Bryan Drucker hỏi thăm tin tức cậu nhóc con trai của bà.

– Nó vẫn chưa về, hẳn là vẫn ở trong rừng. – Bà Liên bày ra bàn thứ nước trà tươi đặc quánh cùng một đĩa đậu rang.

– Cậu bé có hay vào rừng không? – Tiến sĩ ngành Sinh vật hỏi khi cần và cảm nhận độ giòn của hạt đậu.

– Thi thoảng, nhưng hè thì thường xuyên, mỗi lần từ rừng về nó lại dẫn thêm vài anh bạn. – Bà Liên nhẹ giọng – Thăng bé là vậy đó, giống ba nó y xì.

– Gấu, báo, hổ phải không? – Bryan nóng lòng.

– Không, những con thú hiền lành. – Bà Liên trả lời với cảm giác ngờ ngợ.

– Đạo gần đây chị có thấy nó có biểu hiện gì khác lạ không? – Bryan nhấp

ngậm nước nhưng rất khó khăn để nuốt nó.

Người phụ nữ chau mày, ngón trở nhấn chặt thái dương để cố nhớ, sau cùng câu trả lời của bà vẫn là “không”, tất nhiên đó là câu trả lời thành thật. Bryan tiếp tục hỏi về lệnh di dời trước khi chắc chắn sẽ mò vào rừng tìm cậu bé trong hôm nay.

– Thành phố đã mời tất cả các hộ dân đến để phổ biến các phương thức di dời, tuy nhiên họ vẫn chưa hồi thúc chúng tôi ký vào biên bản. Sau đó vài người nói với tôi, rằng sẽ có một cuộc họp liên ngành cho dự án vì họ đã nhận nhiều kiến nghị và phản đối từ những nhà hoạt động môi trường cùng bộ phận lớn dân chúng.

– Một cuộc họp sao? Chúng ta có thể hy vọng về cuộc họp này không? – Lê Việt hỏi.

– Là một cuộc họp mang tính chất quyết định cuối cùng cho sự kiện này, tuy nhiên mọi việc gần như chắc chắn sẽ được tiến hành như kế hoạch, đó lời từ một người ở Sở Tài nguyên Môi trường.

Điều mà Bryan Brucker và Lê Việt muốn biết là cuộc họp này sẽ diễn ra vào thời gian nào, bà Liên nói là bà không rõ. Hai người đàn ông hy vọng rằng thời gian từ giờ đến khi cuộc họp diễn ra là ba chục năm và trong vài năm tới, họ phải tìm cho ra đủ bốn tấm bản đồ.

– Điều này có lẽ dễ lý giải. – Bà Liên mỉm cười.

– Chúng ta có quyền hy vọng. – Bryan nói giọng hóm hỉnh nhưng không giấu đi vẻ lo lắng.

Khi cả hai rời khỏi ngôi nhà gỗ, Lê Việt đề cập đến bức thư. Lần này ông có cảm giác rằng những bức thư đó không phải là một trò lừa bịp, vì người đã trao đổi với ông trên mạng là một chàng sinh viên tỏ ra rất quan tâm đến vấn đề của ông, cũng như biết rất rõ về thành phố này.

– Có thể, bởi không có lý do gì một anh chàng sinh viên người Mỹ lại đi tìm hiểu ngọn ngành những chuyện mà cậu ta không có gì dính dáng đến, hơn nữa lại còn chắc chắn như đinh đóng cột rằng mình sẽ đến Việt Nam bằng chuyến bay trùng với chuyến bay của gia đình tôi ngày hôm đó.

– Không những vậy, anh chàng tả rất chi tiết về quán cà phê như thế đã

vào đó nhiều lần. – Lê Việt khẳng định thêm.

– Và chắc chắn sẽ không phải là trò lừa bịp khi mà Giáo sư Nicolas Archer ở Harvard là người thông tin cho em biết đã nhận thư ngỏ từ cậu ta. Mà cậu ta tên gì nhỉ? Em quên khuấy rồi.

– Jack Rose, cái họ khá ủy mị.

– Ô! Dĩ nhiên rồi. Nhưng hy vọng cậu ta làm việc sẽ mạnh mẽ. Sinh viên thời nay mà.

Bryan Drucker vỗ vai người cộng sự và nở một nụ cười trước khi cả hai sẵn sàng cho chuyến vào rừng tìm cậu con trai của người bạn quá cố. Biết đâu nhờ vậy mà họ phát hiện ra tung tích con mình thì sao?

37 Mỗi nghi ngờ

Trên tay cầm tấm bản đồ da thú bí ẩn và chiếc điện thoại di động, Joey Drucker không biết phải làm sao để có thể mở thư điện tử trong khi khu rừng này không có sóng wifi, 3G cũng như sóng điện thoại di động hay bất kỳ dấu hiệu nào của công nghệ kết nối không dây. Jo biết rằng ba ngàn đô la mà cậu nhận được một cách thụ động từ người đàn ông Việt Nam không phải là một cuộc trao đổi đơn thuần. Jo nhớ rất kỹ nội dung trong các bức thư mà ông ta gửi cho cậu, đó là những lời lẽ khẩn khoản, cấp bách trên danh dự của một người lớn tuổi. Jo cũng nhớ câu trả lời của ông khi chính cậu đề nghị được tham gia. Một lần nữa cậu nhìn kỹ tấm bản đồ cổ, một Giáo sư ở trường Harvard khẳng định tấm bản đồ này chỉ là một phần của tấm bản đồ lớn. Phần mà cậu đang có trong tay hình như vẽ địa phận phía Nam của khu rừng này, nếu so sánh với bản đồ hiện đại thì nó chỉ khác đi một chút về diện tích. Điều đó lý giải vì sao người đàn ông gọi từ Việt Nam lại nói rằng tấm bản đồ mà cậu đang giữ là một phần quan trọng, tuy nhiên cậu vẫn không rõ tại sao ông ta nói “Sự sống của khu rừng tùy thuộc vào nó”. Bộ não của Jo hoạt động rất tập trung, và cậu cố gắng tìm mối liên hệ giữa việc làm của người đàn ông này với việc đang diễn ra ở đây dưới sự lãnh đạo của cậu bé nhỏ thó có khả năng giao cảm với hầu hết bất kỳ con vật nào. Chuyện một vị Tiến sĩ cần đến tấm bản đồ kỳ quái, chuyện một cậu bé mười một tuổi thích nghi hoàn hảo vào cuộc sống hoang dã, chuyện cả hai điều đều đóng vai trò quan trọng với cánh rừng này – tất cả thật sự khiến cậu bận tâm.

Đang suy nghĩ ở manh mối quan trọng nhất thì bất ngờ Miên xuất hiện cùng một con chim đại bàng cùng loài với Musat nhưng tướng mạo nhỏ chỉ bằng một phần sáu anh bạn to đota biến kia, Jo lúng túng, quyết định giấu tất bản đồ đi trước khi Miên tò mò hỏi về nó. Bộ mặt Miên biểu hiện sự ngờ vực, tuy nhiên ngay sau đó cậu bé thông báo với Jo một việc.

– Musat đã trở về từ cuộc thám thính ở phía Bắc. Đã có thêm rắc rối mới.
– Đúng là Miên đang rất cần cậu.

– Em nói rõ hơn được không? – Jo bình tĩnh đón nhận.

– Một đội quân có vũ khí đã ở đó, Musat đã dẫn một số đến đó để cảnh báo bọn họ.

– Bọn họ là ai?

– Musat nói rằng không phát hiện ra dấu hiệu hung hãn từ họ. Tuy nhiên họ quá đông để Musat có thể cảm nhận được hết. Con đại bàng đã đuổi họ chạy khỏi khu rừng.

– Họ đã làm gì?

– Bỏ đi. – Miên kết thúc một cách chóng vánh.

– Rắc rối ở đây là điểm nào? – Jo không nghĩ mình lại đặt ra câu hỏi này khi chưa phân tích.

– Có quá nhiều rắc rối. – Miên có cơ hội khẳng định khả năng nắm bắt tình hình của mình. – Anh không thấy sao? Có rất nhiều người quan tâm đến khu rừng này, đến độ ta chẳng thể phân biệt được điều gì ngoài việc tất cả họ đang gây nguy hại cho rừng.

– Ừ, em nói đúng. Anh nghĩ chúng ta nên tăng cường kiểm soát, và hy vọng đám người ở đó không phải là những người xấu.

– Có một nhóm nữa cũng đang ở phía Đông, tin mới từ hai con vẹt. Tuy nhiên hai con chim đã phải bay về gấp và không có một cơ hội nào ở lại lâu hơn.

– Đông không?

– Hai người đàn ông. Điều đáng nói ở đây là hai người này đã lui tới nhà em vài lần.

– Vài lần?

Miên xác nhận bằng cái gật đầu.

Jo không quá nhanh trí để có thể xâu chuỗi những sự kiện này với nhau, tuy nhiên theo những gì cậu hiểu thì đám người phía Nam và hai người ở phía Đông có thể là những người tốt, ít nhất Miên cũng không khẳng định họ là người xấu, tuy nhiên mọi sự đều phải cảnh giác cao mới được. Đến đây Jo chắc chắn sẽ còn nhiều điều nằm ngoài dự đoán nữa. Cậu đề nghị Miên theo dõi kỹ tình hình ở phía Đông và luôn cảnh giác ở các hướng còn lại.

– Anh có cảm giác không chỉ có một hai mối đe dọa đâu, vậy nên tụi mình phải bình tĩnh. – Nói xong, Jo chạy ra ngoài nghe ngóng tình hình.

Rõ ràng Miên thấy tự tin hơn khi có Jo bên cạnh, nhưng biểu hiện của Jo lúc Miên mới bước vào có gì đó không tự nhiên, vật mà Jo đang cầm rồi giấu biệt đi khi Miên xuất hiện có vẻ là một thứ gì đó rất quan trọng. Miên cũng muốn tìm hiểu vật ấy là gì, vì cậu thấy nó giống thứ mà cậu đang có. Rồi từ sự liên tưởng đó, Miên lấy tấm bản đồ của mình ra, những ký ức xa xôi ủa về trong trí nhớ cậu giống như một câu chuyện mà Miên chỉ đọc một lần qua nhưng mãi mãi không phai.

***

Đó là những ngày bên cánh rừng bạt ngàn, cậu theo ba đi thăm nom những con vật mà ông gọi là “bạn”. Với dáng người thanh thoát, đôi mắt hiền từ, cử chỉ ân cần, ông chỉ cho cậu cách trò chuyện với chúng. Những con thú thuộc về rừng sâu đều cảm kích sự có mặt của ông. Tiếp đón người bạn lớn, chúng tổ chức một vài cuộc thi nho nhỏ, vui tươi và tình cảm. Cũng giống như con người, những người bạn ấy cũng phân ra thắng thua, nhưng ai thua thì lại được vỗ tay khích lệ, người thắng chẳng gì ngoài cái ôm nồng ấm. Bên con suối, hai ba con cười sang sảng, và khi hoàng hôn buông, một điệp khúc mê ly ngân lên mãi miết, ru cậu vào giấc ngủ trong lòng ba mình. Qua một đêm trên giường nhà, cậu giật mình tỉnh dậy. Mẹ đánh thức cậu bằng hai hàng nước mắt chảy dài, bà chưa bao giờ khóc như vậy. Cậu hỏi ba đâu sao mẹ lại khóc, nhưng đôi mắt bà vẫn tuôn lệ. Mẹ kéo cậu đi dưới làn sương dày đặc, bằng

qua những con đường mòn hiểm trở bằng đôi chân găm đầy gai nhọn, lao vào tận rừng sâu, cuối cùng hai mẹ con cậu cũng đã đến được hiện trường.

Người đàn ông rần rỏi mà bảy năm trời cậu gọi bằng ba bỗng trở thành một người tiêu tụy, thân hình vấy đầy máu. Ông cố kìm nén cơn đau bằng tiếng rên the thé, đôi chân mắc kẹt trong chiếc bẫy khổng lồ do bọn thợ săn ác ôn tạo ra, nằm cạnh ông là một con voi mẹ đang hấp hối và một chú voi con vừa chào đời, con voi mẹ cố liếm những vết máu trên người con nó trước khi trút hơi thở cuối cùng. Con voi con ngộ nguây bên xác mẹ rồi đột nhiên nó ré lên một tiếng dài, như thể đó là âm thanh giằng co của một sinh linh trước tử thần, mà có thể đó cũng là tiếng khóc than của con voi dành cho mẹ nó. Miên chỉ biết chết lặng trước cảnh tượng này, ba cậu và những chú voi hiền lành. Khi mẹ cậu cố nhào đến để lôi ba cậu ra cũng là lúc đội y tế vừa tới, họ khó khăn lắm mới đưa được ba cậu ra ngoài, nơi chiếc xe cứu thương đã chờ sẵn. Trong chiếc xe cứu thương lao đi dưới màn sương đêm lạnh giá, ba cậu thành linh nằm chặt tay cậu, đôi mắt ông nhìn đứa con trai, vừa dạt dào yêu thương vừa đau đáu thận trọng. Lạ thay cả hai vẫn còn đó niềm tin. Đối với cậu, giây phút ấy dường như kéo dài vô tận, và sau này cậu vẫn luôn ước như vậy. Ông vẫn bình thản đến giây phút cuối cùng: “Con hãy lớn lên... hãy giữ những gì mà ba đã để lại cho con... nhất là... những bức ảnh và... tấm bản đồ mà ba... kẹp trong cuốn sổ để... ở đầu... giường con”. Ông nói trong tiếng thở ngắt quãng lẫn tràng ho thất ruột. Dù rất đau đớn vì sắp phải từ biệt ba vĩnh viễn, nhưng cậu bé Miên cố gắng hỏi về tấm bản đồ trong nước mắt, sau đó cậu được nghe những lời quan trọng cuối cùng từ ông. Ba cậu nói hãy giữ tấm bản đồ ấy cẩn thận, đó là thứ rất quan trọng, không phải ai cũng có thể giữ nó được. “Và hãy... chăm... sóc mẹ... thay... ba”. Cậu nhớ rõ mình đã hét to như thế nào trong thời khắc cuối cùng ấy, thời khắc người ba thân thương trút hơi thở cuối cùng.

Cùng mẹ an táng xong cho ba mình, cậu bé Miên vào phòng khóa chặt cửa lại và bí mật mở cuốn sổ. Rất nhiều tấm ảnh chụp ba cậu đứng bên cạnh hai người bạn của mình, những tấm còn lại chụp ông với đám thú rừng. Tấm ảnh đặc biệt nhất là tấm ông chụp chung với gia đình trong túp lều dã chiến, gương mặt ông tràn đầy niềm hạnh phúc. Sau khi cẩn thận xếp những bức ảnh lại, Miên nhìn thấy một mảnh da thú, cũ kỹ và hơi hám dù đã được xịt thuốc chống mốc. Khi ấy Miên còn ngửi thấy cả mùi tanh của máu, và kinh ngạc hơn, là khi cậu chạm vào nó, từ trong mảnh da thú ấy truyền ra một lực tác động kinh khủng khiến toàn thân cậu giật bắn. Cảm giác như từ trong đó chứa một luồng điện cực mạnh. Trong lúc hoảng loạn, cậu còn nghe rõ tiếng

gào của mãnh thú và nhìn thấy cả hình thù của chúng, rõ ràng rất nhiều con thú từ bên kia thế giới đang kêu lên ai oán. Miên không hiểu tấm da thú kỳ quái này có ý nghĩa gì, nhưng hình ảnh ghê rợn đó vẫn khiến cậu xúc động, nó trấn tĩnh cậu. Rồi cậu cố gắng đọc lá thư được kẹp trong cuốn sổ. Nội dung lá thư miêu tả rất rõ về giá trị của tấm bản đồ làm bằng da thú. Có tất cả bốn tấm như vậy, mỗi tấm vẽ một phần khu rừng. Đúng như cậu khẳng định, tấm bản đồ cậu đang cầm trên tay vẽ phần lãnh địa phía Bắc khu rừng; hai tấm còn lại như ông đã nói lúc hấp hối là đang ở trong tay hai người bạn của ông, vẽ hướng Đông và Tây; tấm bị thất lạc là phần vẽ hướng Nam, tấm này có thể nằm trong thư viện của trường đại học nào đó ở Mỹ, vì cậu không thể nào đọc giỏi được khi mới chỉ học lớp Một.

Tất cả bốn tấm đều có khắc những chữ cổ. Trong bức thư ông dặn, nếu một ngày nào đó bạn ông đến tìm thì hãy đưa tấm bản đồ cho họ, và ông tin rằng tấm còn lại sẽ được họ tìm ra. Gần cuối thư ông nói thêm: “Con trai, vào một lúc nào đó bốn tấm bản đồ sẽ là sự sống còn của khu rừng, vì vậy con hãy cất giữ tấm bản đồ này cho cẩn thận, dù bất cứ điều gì xảy ra, cũng đừng bao giờ làm mất nó”.

Từ đó đến nay, tấm bản đồ da thú vẫn ở bên Miên. Nhưng nó vẫn là một nỗi ám ảnh với cậu, khi hằng đêm cậu vẫn nghe thấy những tiếng kêu gào vọng ra từ tấm da thú; có lúc Miên thấy những linh hồn của các con thú thoát ra, chúng gào thét đau đớn. Ban đầu Miên rất hoang mang, nhưng cậu vẫn ghi nhớ lời dặn của ba, ông nói tấm bản đồ này phức tạp nhưng rất quan trọng, cậu là người xứng đáng giữ nó trước khi nó được đưa cho hai người bạn của ông. Vì vậy Miên đã phải làm quen với nó, bởi vì cậu xem đó là nhiệm vụ, là điều mà cậu đáp lại sự tin tưởng của ba mình. Cậu hiểu rằng, những hình ảnh âm thanh ấy chính là linh hồn của những con thú bị tàn sát để phục vụ lòng tham cũng như thú vui man rợ của con người. Và tấm bản đồ ấy là nơi hội tụ của những con thú có khả năng giao cảm từ phía bên kia thế giới, nơi linh hồn chúng chưa thể siêu thoát, chúng muốn được tự do, chúng không muốn bị chết dưới bàn tay của con người. Vì vậy không đêm nào là Miên không nhìn thấy chúng, không nghe thấy chúng. Và nó đã thôi thúc Miên trở thành một phần của khu rừng.

38 Sự nghi ngờ của Giáo sư Bryan

Chuyến trở lại cánh rừng lần này làm cho những ký ức quay lại với Giáo sư Bryan Drucker một cách chậm rãi như bộ phim câm. Vị Giáo sư đến từ Florida còn nhớ, sau khi quen biết kỹ sư Lê Việt trong một lần đi thống kê số lượng động vật hoang dã bị săn bắn ở một cánh rừng ngập mặn, ông tiếp tục lấy làm vui sướng khi được làm quen với nữ trợ giảng xinh đẹp tên Nguyễn Diệu Hòa – cô em vợ Lê Việt, một cô gái đầy cá tính và hiếu kỳ. Sau một thời gian hẹn hò xen kẽ giữa những chuyến thực tế dài ngày của Bryan trong những cánh rừng nhiệt đới hun hút tách biệt ở Đông Nam Á, hai người kết hôn trên đất Mỹ, bên bờ hồ Itasca thơ mộng. Mặc dù đã được định cư ổn định trong ngôi nhà tiện nghi có khoảng vườn đẹp tại Bradenton, cả hai cùng giảng dạy ở trường Cao đẳng Manatee, dù với mức lương vừa phải và công việc giảng dạy không đúng sở trường của Bryan, nhưng cặp vợ chồng này vẫn thường xuyên về Việt Nam khi có dịp.

Với những lần trở về quê hương vợ, Bryan bằng mọi cách thu xếp thời gian để tham gia vào nhóm hoạt động môi trường, và trong những lần đó, người anh đồng hao của ông cũng kể vai sát cánh – mặc cho hai bà vợ kịch liệt phản đối. Bước ngoặt của việc làm đó xảy ra vào một đêm, khi cả hai mất phương hướng trong cánh rừng già rộng lớn, nằm ở phía Bắc thành phố (sau này họ mới biết đó là cánh rừng đặc biệt nhất thế giới), hoàn cảnh đó khiến họ chạm trán một bóng ma. Bên cạnh hành động đe dọa, quỷ quái, bóng ma thỉnh thoảng để lộ ra những toan tính, do dự. Cuộc thương thảo diễn ra như một vở kịch câm, chỉ tập trung bằng ánh mắt và đôi cánh tay. Như đúng suy đoán của Bryan, con ma chỉ là cái lốt của một người bằng xương thịt. Khi vở kịch được vén rèm, Lê Việt nhận ra *bóng ma* ấy là bạn học chung trường của ông thời sinh viên.

– Anh ta là gã trồng cây giỏi nhất mà tôi từng biết. – Lê Việt khẳng định trong tiếng cười tái hợp.

– Nhưng cũng là kẻ lập dị nhất nữa chứ, đúng không nào? – Bóng ma phụ họa thêm. Sau đó là những tiếng cười hết cỡ.

Về phần Bryan, người chiến hữu mới đã làm ông phải tò mò về việc làm dở người của anh ta. Và sau khi nghe xong những điều người này thổ lộ, ngay đêm đó Bryan không tài nào chợp mắt, câu chuyện vô cùng lôi cuốn. Lê Việt gặp chuyện này cũng như cá gặp nước. Những lần gặp sau giúp họ thành bộ ba, đồng thời họ tiến những bước dài hơn cho các kế hoạch của mình. Với rừng. Rõ ràng họ cùng chung mục đích tốt lành chỉ có thể hình thành từ tình bạn, niềm kiêu hãnh cũng như lòng son sắt với thiên nhiên. Bryan phải tạ ơn

tất cả vì đã cho ông cơ hội được làm bạn với con người ấy. Đó là một người đàn ông khỏe mạnh với dáng người cao gầy, đôi mắt sáng, có kiến thức sâu từ thực tế. Người này yêu thương gia đình trong cả lúc làm việc không biết mệt mỏi. Sau một thời gian dài, ông mới tiết lộ cho Bryan và Lê Việt về những khả năng cực kỳ đặc biệt của mình, Bryan đã phải nghĩ đến chuyện mở một chương trình nghiên cứu quy mô cho những gì ông được chứng kiến.

– Chắc hẳn *National Geographic* và *Discovery* sẽ phải tranh giành nhau để tùm được anh ấy chứ, đúng không nào?

– Ô thôi! – Người đàn ông hóm hỉnh trả miếng – Nếu vậy tôi làm sao mà dám ở khu rừng này nữa chứ?

– Thì đã có tôi thế chỗ. Anh nghĩ sao? – Bryan nói rồi cả ba cười lớn.

Ba người hợp tác chặt chẽ với nhau, đặc biệt là diễn vai *những bóng ma rừng xanh* hết sức thành công, những kẻ rơi vào tầm mắt của ba *bóng ma* đều không bao giờ dám bén mảng đến khu rừng này một lần nào nữa. Ngoài việc đội lốt *ma quỷ*, nhóm của Bryan còn có những kế hoạch khác cấp bách hơn để bảo vệ khu rừng, song sự việc mà người kỹ sư nông nghiệp chuẩn bị công bố mới là cấp bách hơn cả. Nó chính là sự báo động.

– Nếu như khu rừng bị phá thêm một phần mười diện tích tính từ thời điểm này, thì có khả năng nó sẽ là nhát dao cuối cùng xóa sổ luôn khu rừng, bởi vì cấu tạo lòng đất của khu rừng này rất rất bất bình thường.

Ông dừng lại rồi hỏi Bryan và Lê Việt trong khi hai người không hiểu ông nói gì.

– Các anh nghĩ thêm thạch quyển mỏng nhất là khoảng bao nhiêu?

– Dĩ nhiên là hàng kilomet rồi.

– Thế nhưng lớp thạch quyển của khu rừng này mỏng chưa từng có. Chỉ khoảng vài trăm thước.

Khả năng chấp nhận thông tin của Bryan và Lê Việt khá tốt mà vẫn phải tỏ ra kinh ngạc. Chưa hết, người cộng sự của họ còn phân tích thêm một thống kê không hay.

– Ngoài ra còn có một khoảng rỗng rất sâu ở giữa thêm thạch quyển và

lớp địa tầng bên dưới. Như chúng ta đã thấy, bên cạnh khu rừng là một thung lũng, chính từ đó xuất hiện những cái hang rộng lớn xuyên dưới khu rừng, và lượng nước cũng đang dần ngấm nhiều hơn ở những điểm nhạy cảm đó. Nếu không may chịu tác động từ việc chặt phá rừng cũng như làm mất đi các lớp phủ thực vật thì sẽ gây ra những trận lở đất, rạn nứt bề mặt, sau đó lớp thạch quyển quá mỏng sẽ rạn nứt dần, và cuối cùng là những trận động đất rất lớn.

Người kỹ sư nông nghiệp dừng lại trong giây lát rồi nói tiếp.

– Trên thực tế cách đây hàng ngàn năm, khu rừng này lớn gấp đôi bây giờ, nhưng chỉ vì lớp vỏ thạch quyển quá mỏng, một nửa đã biến mất theo thời gian.

– Có ai biết điều này không? – Bryan hỏi.

– Chỉ chúng ta.

– *Chúng ta* biết tin tức này ở đâu?

– Từ một số nhà khoa học ẩn dật.

– Họ nói gì?

Người kỹ sư nông nghiệp cho rằng mình có trách nhiệm để trả lời những chất vấn của hai cộng sự, bởi ngay lúc đầu ông cũng không tin chuyện này là có thật.

– Vào cuối thế kỷ XIX, có một nhóm các nhà khoa học lập dị người Pháp, gồm những giáo sư địa chất, vật lý, địa lý, sinh vật, khảo cổ, ngôn ngữ học v.v... Nhóm này từng có nhiều năm nghiên cứu ở Đông Dương và rất thân thuộc với các cánh rừng ở đây, thế rồi một ngày nhóm hoàn thành cuộc khảo sát bí mật về chính khu rừng này. Họ đã có được kết quả ngoài sức tưởng tượng. Ngay lập tức họ làm ra bốn tấm bản đồ để lưu lại thành quả của mình, cũng để đề phòng nếu những văn bản gốc bị mất trước khi đưa về Pháp nghiên cứu thì dữ liệu vẫn còn đó. Tuy nhiên để giải mã được tấm bản đồ, người ta phải dịch những từ ngữ cổ trên đó chứ không phải nhìn hình vẽ, có lẽ là chữ của người Việt cổ đại, thật sự tôi không rành lắm. Những dòng chữ đó khi được gộp lại sẽ trở thành một văn bản phân tích hoàn thiện nhất, ghi đầy đủ các chi tiết khoa học, các phân tích, các thống kê đo đạc, ngoài ra còn có các nội dung nghiên cứu khác như động vật hoang dã có khả năng cảm

nhận lời nói của con người, tất nhiên đó là rất hy hữu. Nhưng không may, trên đường trở về Pháp, con thuyền của họ đã gặp nạn, tấm văn bản gốc bị mất. Sau đó người ta tìm thấy bốn tấm bản đồ sao chép trong một túp lều ở khu rừng này.

– Riêng câu chuyện về tấm bản đồ thì tôi từng nghe đâu đó rồi. Nhưng có chắc là tất cả có sự liên hệ với nhau không? Có khi chỉ là một tin đồn thì sao?

– Tôi cũng rất mong đó không phải là sự thật. – Người kỹ sư nông nghiệp tiến tới gần tủ và rút ra ba tấm bản đồ trong một quyển sách dày cộp trước khi đặt chúng ngay ngắn lên mặt bàn.

Hết sức kinh ngạc, lúc này Bryan với Lê Việt mới thật sự tin. Sau giây phút bối rối, họ toan cầm tấm bản đồ, nhưng khi vừa chạm vào những cánh tay đã phải rút lại.

– Khoan đừng vào chúng! – Người chủ nói và nhìn vào hai gương mặt thất thần. – Các anh phải tập làm quen với nó.

Trên bàn, những tấm da thú dường như đang phóng ra một nguồn năng lượng cực mạnh. Bryan thấy rõ những cặp mắt, chân, móng vuốt, những bộ lông, và Lê Việt tập trung mọi giác quan để cảm nhận sự trỗi dậy của một thứ được gọi gần giống như ma quỷ. Đó là linh hồn, họ chỉ nhìn thấy chúng, nghe thấy, ngửi thấy nhưng không chạm vào được ngoài một nguồn năng lượng vô hình khi họ chỉ vừa đặt tay vào tấm bản đồ.

– Những tấm da thú này chính là bản đồ ghi chép mật mã mà các nhà khoa học Pháp xưa kia tạo ra. – Người kỹ sư nông nghiệp nói khi linh hồn bắt đầu rút dần vào mảnh da thú – Hồi mới có chúng trong tay, tôi nhiều lần muốn từ bỏ vì phải chứng kiến linh hồn thú dữ trỗi dậy, nhưng rồi chính điều đó thôi thúc tôi muốn giải mã nó.

– Nó có vẻ còn tanh. – Lê Việt nói khi nhẹ nhàng quan sát nó.

– Đúng vậy, đó là mùi máu, không chất gì có thể khiến mùi máu trên những tấm da này hết tanh được. Máu của những con thú đã bị tàn sát. Chúng chưa toàn toàn hóa kiếp.

– Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng dù sao họ cũng đã bảo quản rất tốt. Còn một tấm nữa ở đâu? – Bryan căng thẳng hỏi.

– Có lẽ ở đâu đó một trong các thư viện tại Hoa Kỳ, hoặc có thể nó đã được ai đó làm tấm lót chân bàn, nhưng tôi mong rằng nó sẽ được mang ra ở đâu giá đồ cổ đâu đó trên nước Mỹ.

– Tôi sẽ cố gắng tìm cho ra tấm bản đồ còn lại này. – Bryan nhìn vào ba mảnh da thóc trước mặt.

– Điều quan trọng, khi đã có đủ bốn tấm, ghép lại hoàn chỉnh thì ai là người đọc nó. Những ký tự cổ xưa, ngôn ngữ cổ, những gì là cổ chỉ có thể thuộc về những cái đầu cổ quái thôi.

– Tôi sẽ lo luôn phần cuối cùng đó. – Bryan chắc chắn.

– Anh đọc được ư?

– À không! Một người bạn của tôi ở châu Âu, ông ta đúng là một người cổ quái. Rồi anh sẽ được gặp ông ta.

Sau đó Bryan và Lê Việt nhận trọng trách giữ hai trong ba tấm bản đồ để nghiên cứu thêm, dù họ biết chắc việc phải làm quen với những linh hồn của các con thú là không hề dễ. Và cũng từ lần đó ba người họ chỉ gặp nhau thêm đúng một lần vì người bạn mới của Bryan và Lê Việt mãi mãi không còn kể vài sát cánh nữa. Sau nguồn mất mát đó, Bryan rất muốn tiếp tục ở lại với khu rừng nhưng bọn thợ săn đã biết *những bóng ma* đã làm chúng hú hồn mấy phen đích thị là ai, và chúng sẽ truy đuổi hai *bóng ma* còn lại, tệ hơn là bọn chúng còn biết bí mật về những tấm bản đồ, vì vậy sự truy lùng trở nên khắc nghiệt hơn, khiến cho cả Bryan cùng Lê Việt rút lui, nhóm ba người vĩnh viễn không còn nữa. Trước khi rời khỏi Việt Nam, Bryan nhận được lời nhắn từ tay thợ săn: “Chúng mày mang một sứ mạng, tao cũng có sứ mạng của tao. Nhưng hãy nhìn đi, cái ác bao giờ cũng mạnh, ở dạng nào thì nó vẫn mạnh. Cái ác vẫn đông hơn. Hãy tưởng tượng đi, những việc làm của chúng mày chẳng có mấy ai tham gia, còn bọn tao, vô số. Hẹn gặp chúng mày vào một ngày gần nhất!”. Tuy nhiên vị Giáo sư trẻ vẫn mong muốn được quay lại khu rừng vào một ngày không xa, không phải chỉ để thách thức kẻ thù mà còn thực hiện trách nhiệm của mình.

Trong bốn năm ở lại quê hương Hoa Kỳ, Bryan Drucker thăng tiến nhanh trong sự nghiệp, nhưng ông vẫn ở lại trường Đại học Manatee, từ chối mọi lời mời đến giảng dạy tại các trường đại học ở miền Đông Bắc. Cách đây hơn một năm, Bryan được bổ nhiệm làm Hiệu trưởng Manatee, Hội Cựu sinh

viên Harvard ở bang Floria cũng bầu ông làm chủ tịch, nhưng ông đều từ chối vì cho rằng những việc như vậy sẽ ngốn mất nhiều thời giờ. Ông luôn dành quỹ thời gian của mình để mở rộng mối quan hệ với các giáo sư đầu ngành Khảo cổ, Địa lý, nhằm giúp ích trong việc tìm kiếm tấm bản đồ được cho là thất lạc trên đất Mỹ. Sự kiên trì của ông cuối cùng cũng được đền đáp: Mùa hè năm ngoái ông được vài người bạn thông báo tấm bản đồ đã được phát hiện ở thư viện trường Đại học Florida, đó được xem là tin vui nhất kể từ ngày ông mất đi người cộng sự ở Việt Nam. Thế nhưng khi ông đến thư viện và lục tung tất cả sách lên, thì không có tấm bản đồ nào cả. Giám đốc thư viện cho biết: “Người của chúng tôi đã thấy tấm bản đồ được kẹp trong một cuốn sách của Rudyard Kipling, kỳ lạ là bây giờ cả cuốn sách đó không còn ở thư viện nữa”. Nhưng họ không cho rằng cuốn sách bị đánh cắp, bởi vì người lấy nó đã để lại tờ 10 đô. Khi Bryan hỏi người thủ thư trực hôm đó là ai đã để lại tờ 10 đô, thì bà ta trả lời không nhớ, không lâu sau người này buộc phải nghỉ việc vì căn bệnh Alzheimer.

Sau một thời gian mất dấu, đột nhiên có một người bạn nữa cho hay, tấm bản đồ đã được một sinh viên đang học ở New York nắm giữ. Nhận được tin ông liền bay đến New York, điều tra trường Đại học ở đó xem có đúng như sự tình không, nhưng kết quả vẫn là không. Đúng lúc trên đường ra sân bay Newark Liberty, ngang khu Central Park, Bryan bắt gặp một cậu bé đang cầm trong tay vật rất giống thứ mà ông đi tìm, nhưng trong chốc lát Bryan đã không còn thấy cậu bé đâu nữa. Có thể vì quá hy vọng tìm thấy tấm bản đồ nên tâm tư mình ngộ nhận, ông nghĩ.

Sau hai ngày ở New York trở về nhà, Bryan nhận ngay một tràng ca cẩm của vợ. Hóa ra trong lúc ông đi vắng, cậu con trai Joey đã biệt tăm với lời nhảm là sẽ vắng nhà trong vòng một tháng, và phải hai mươi ngày sau nó mới trở về nhà với bộ dạng bơ phờ, song đầy vẻ hí hửng. Bằng phương pháp tra hỏi thông thường, thằng bé khai đã đi New York và Massachusetts, nhưng chẳng ai tin đứa con trai thích bỏ nhà đi với cá voi này, mà cá voi thì Florida cũng có. Cuối cùng vợ ông không chịu bỏ qua, ba tháng cắt tiền quà vật là hình phạt bà cho là xác đáng nhất, còn ông thì tiếp tục quay trở về ngõ cụt của việc tìm kiếm vô vọng này.

Nhưng dẫu sao Bryan cũng phải quay lại Việt Nam dù không có tấm bản đồ đó, ông sẽ cùng cộng sự còn lại của mình thuyết phục nhà chức trách cho phân tích lại lòng đất trong phạm vi khu rừng. Quả thật đây là một việc làm vô cùng khó khăn, vì chẳng ai có thể tin lớp thạch quyển nào lại mỏng chỉ vài

trăm thước, chẳng khác gì một con người sinh ra với bộ khung xương của loài gà vườn, hơn nữa để thăm dò, người ta e sợ phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Thế rồi manh mối tiếp tục quay lại, một ngày trước khi trở về Việt Nam, Giáo sư Nicolas Archer ở khoa Vật lý Đại học Harvard gọi đến, nói với giọng đầy chắc chắn: “Hãy liên lạc với anh chàng ấy đi, cậu ta đã gửi thư đi khắp nơi cùng bức ảnh chụp tấm bản đồ mà anh cần tìm đấy”. Gác máy, Bryan liên lạc ngay cho cậu ta bằng tài khoản thư điện tử khác, nhưng cậu ta lại muốn đến nơi bắt nguồn của tấm bản đồ để trực tiếp bàn bạc. Thật là quá thể! Giáo sư Drucker gần như phải gào lên trước khi bình tĩnh gọi cho Lê Việt. Sau đó Lê Việt kết nối với chàng sinh viên tinh tướng ở New York, và khó tin làm sao, cậu ta sẽ đi trên chuyến bay mà cả gia đình Drucker sẽ bay vào ngày mai, đó thực sự là một điều ngoài mong đợi. Nhưng mọi việc đã diễn ra không như ông và cộng sự của mình mong muốn, cậu sinh viên New York chẳng hề liên lạc lại lấy một lần từ lúc Bryan trở lại Việt Nam, trong khi cánh rừng vẫn nằm trong mối đe dọa nặng nề và khó có thể thay đổi mọi chuyện bằng lời nói.

Phần 10

39 Trận chiến đầu tiên

Cuộc chuyện trò trao đổi giữa Joey Drucker và cậu bé Miên kết thúc, đó cũng là lúc Miên nhận thêm hai tin báo nữa từ đám thú thám thính trở về. Tin đầu tiên từ *biệt đội do thám* khỉ cho hay bọn thợ săn nguy hiểm đã tiến thêm nửa dặm sau khi có trong tay chiếc sừng của con tê giác non – con tê giác bị lạc đàn mà Miên cho ra lệnh tìm kiếm. Nghe được tin này, Mây Xám cố nén nỗi đau vào lòng, bởi vì mỗi khi nghe tin đồng loại của mình bị loài người sát hại, con tê giác cái như bị chính quá khứ dày vò – mà quá khứ ấy đó thì chỉ có Đức Vua mới hiểu được – với vẻ đồng cảm, con báo an ủi người bạn tri kỷ của mình, trong khi bấy quân thú mong muốn được chiến đấu sớm. Nhưng sau tin dữ đó là một tin không kém trầm trọng: Ở hướng Tây, đám lâm tặc mỗi lúc một đông và có vẻ bọn chúng còn liên kết với vài toán thợ săn gần đó để tiến sâu hơn vào khu rừng, động thái đầu tiên của bọn chúng là sử dụng kế “điều hổ ly sơn”, nhưng rất tiếc là bấy thú khôn ngoan đã tập luyện rất chăm chỉ các bài tập công thủ nhuần nhuyễn của Miên và Jo lập ra, giúp đàn thú đã đối phó được sự xảo quyệt của bọn phá rừng. Không cần chần chừ nữa, Miên liền báo động mức độ đề phòng lên mức cao nhất.

Các con thú đã trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, Jo và Lâm đều là hai cánh tay đắc lực cho Miên trong việc chỉ đạo trận chiến sắp diễn ra này. Còn cô bé Susan có nhiệm vụ ngồi trên lưng con Musat và dạo một vòng lên dây cót tinh thần cho những chiến binh thú. Bầy không khí hùng hục báo hiệu một cuộc đấu tranh sống còn. Trong khi đó Đức Vua và Mây Xám vẫn giữ thái độ kiên nhẫn và trạng thái tỉnh táo, cho đến tận khi trận giao tranh đầu tiên xảy ra vì một lý do khác.

Đó là lúc những kẻ phá hoại đóng ở phía Tây xâm nhập khu rừng, nhắm vào những con thú hiền lành. Trước tình hình này, bầy voi của Giăng trở thành tiên phong chống trả, những chú voi nhanh chóng cản bước tiến của bọn lâm tặc bằng cách dùng vòi và chân đẩy các thớ gỗ lăn về phía đối phương. Giăng tỏ ra rất quyết tâm trong trận chiến mở màn này. Trong khi hai con hổ Đông Dương vỗ hai tên đang giương súng, mười hai con khỉ chuyển từ

cảnh này sang cảnh cây khác gây ra sự náo động, và bất ngờ hàng loạt *bom đá* được những đội chim dơi xuống ào ạt từ trên không. Bọn sóc, chồn, dúi với lợi thế nhỏ nhắn nhanh nhẩu, thi nhau nhảy vào người kẻ thù, áp dụng chiến thuật cù léc và ngoáy mũi, động tác của lũ sóc nhanh như chớp khiến cho bọn lâm tặc không kịp chống đỡ. Chỉ sau mấy mươi phút áp chiến, kết quả là bọn chúng thất bại toàn diện: năm mươi tên tháo chạy và hai mươi tên bị bắt, dẫn về bản doanh. Khi những tên *tù binh* mới được dẫn vào, hai vạn con thú reo hò trong vui sướng. Chiến thắng đã xác lập mà chưa cần đến sự thống lĩnh của cậu bé Miên và cha con nhà Đức Vua hay tề giác Mây Xám.

Sau chiến thắng, ba chàng trai ngồi trên bậc cầu thang và cùng hội ý. Đã có dịp theo dõi trận chiến từ lưng con Biu – một con hổ Đông Dương nhanh nhẹn và mạnh mẽ, Jo có vài ý kiến như sau:

– Đó mới chỉ là trận đánh đầu tiên. Bọn người đó thua vì không ngờ đám quân thú của chúng ta có thể dùng đến trí khôn. Chắc chắn bọn chúng sẽ rút kinh nghiệm. – Jo nói. – Tội mình nên thám thính kỹ hơn cả bốn phía, nếu chỉ tập trung vào hướng Tây vì hướng đó là nơi gây chiến thì sẽ bị kẻ địch ở hướng Bắc tận dụng mẹo “giương Đông kích Tây” để tấn công bất ngờ, lúc đó sẽ rất khó đỡ.

– Hãy để Musat và anh đi thám thính ở phía Bắc. – Lâm đề nghị sau chiến thắng khởi đầu của đội quân thú rừng.

– Cậu chắc là mình làm được chứ? Sẽ rất nguy hiểm đấy. Đức Vua còn phải trở về với thương tích bầm dập mà. – Jo lo lắng hỏi.

– Cậu thấy tớ nhát gan lắm sao? – Lâm gồng hai tay lên tỏ vẻ quyết tâm.

Jo vỗ vỗ vào bắp tay của Lâm, cười.

– Song song đó, tội mình cần triệu những con thú mà em đã cho di chuyển về hướng Nam, chúng đó cần được bảo vệ. – Jo nói thêm một cách nghiêm túc với Miên.

– Em cho chúng di chuyển về phía đó để chúng được an toàn hơn. – Miên nhẹ nhàng đáp lại.

– Trong tình thế này, an toàn là khi chúng ở cạnh tội mình, Miên ạ. – Jo thuyết phục bằng ánh mắt trìu mến. – Anh em phải đồng tâm hiệp lực với tất cả con thú ở cánh rừng này.

Miên đồng ý với ý kiến của hai người bạn hơn tuổi.

– Vậy giờ tớ lên đường nhé! – Lâm ra ngoài tìm một cành cây rắn chắc để dùng làm vũ khí.

Jo nghĩ rằng cậu nên đi cùng Lâm nhưng sau đó lại thôi.

Sau khi nhận tín hiệu từ Miên, ngay lập tức con Musat xuất hiện. Susan từ lưng con đại bàng nhanh nhẩu bước xuống, có vẻ luyến tiếc đôi chút khi phải trở về sớm hơn dự kiến nhưng dù sao công việc của nó cũng đã xong. Lâm nói vài câu vổ về Susan để con bé tin rằng cậu không đưa Musat đi quá lâu, nhưng con bé vẫn cứ bịn rịn, sau cùng nó nói câu rất chi bà cụ non:

– Này, mày nhớ là phải về sớm đó, tao lo lắm. Thiệt tình là tao lo lắm Musat yêu quý ạ. Cả anh nữa Lâm Lê. Em có thể ôm anh không?

Lâm ôm cô bé một cái trước khi con đại bàng cúi đầu vào vòng tay Susan, lúc cô bé cảm thấy an tâm cũng là lúc Musat vỗ cánh và cả hai nhanh chóng biến mất sau những tán cây sum suê lá ken dày đặc.

40 Cuộc thám thính của Lâm và Musat

Lần đầu tiên trong đời, Lâm được ngồi trên lưng một con chim, được chao liệng giữa không trung, nhưng cũng vì là lần đầu tiên nên cậu khá sợ bởi không có điều gì bảo đảm cậu sẽ không rơi xuống. Con đại bàng biết ý, bèn thu hẹp đôi cánh, hạ độ cao và bay chậm lại. Lần này Lâm cần phải cố gắng nhiều để cảm nhận con vật muốn nói gì, nó bảo rằng cậu hãy cúi người xuống và ôm lấy cổ của nó, nó sẽ đưa cậu lên ngọn cây cao nhất để dễ dàng quan sát đám thợ săn sau khi bay qua hàng cây rậm rạp này. Lâm thấy mình như đang lạc vào một thế giới thần tiên, những hình ảnh xanh tươi lướt qua hai bên, một thế giới tràn đầy không khí trong lành mà cậu muốn hít vào thật nhiều. Phía dưới là những con thú đang khẩn trương với công việc của mình nhưng tâm trạng của chúng rất ung dung, phía trên là ánh mặt trời lung linh chiếu xuống cánh rừng bạt ngàn thăm thẳm, chỉ có nhiệm vụ thám thính mới đủ sức lôi cậu về hiện tại.

Hết sức nhẹ nhàng, Musat đáp xuống trên một ngọn cây tùng bách có tán rộng và khuất, dẫn Lâm đứng rời khỏi lưng nó. Lâm vẫn yên vị và đưa mắt

nhìn xuống dưới, cách khoảng hai mươi thước dưới gốc cây mà Lâm đang quan sát có một toán thợ săn chia thành từng tổp, đứng chung quanh những túp lều tạm. Chúng có chỗ nấu nướng và có trang bị súng ống – chủ yếu là các loại súng săn bắn, một số xe tải và xe Jeep đậu gần đó theo hàng ngang, những chiếc xe tải có thùng xe phủ bạt màu xanh sẫm, xe Jeep được ngụy trang bởi các cành cây xanh. Một tên khá to lớn, làn da rám nắng, mặt ngoằn ngoèo các đường sẹo, đôi mắt hung dữ chi chít vết chân chim, lưng quần giắt súng và dao, chân đi ủng ngang gối, giọng như khùng bố đang quát tháo âm ỉ và không ngừng ném ánh mắt về phía xa, nơi gọi lên cho hắn cả một trời ý đồ. Bấy nhiêu đủ để Lâm xác định hắn là tên cầm đầu. Âm thầm trên cây đến khoảng mười lăm phút sau, cậu tiếp tục phát hiện ra một nhóm nữa nhập bọn. Chúng chui ra từ hai thùng xe tải lớn đang đỗ lại bên một tảng đá lớn.

Lâm kinh ngạc trước nhân lực của kẻ thù, khoảng bốn mươi tên mới và sáu mươi tên cũ. Dù vậy cậu vẫn tiếp tục thám thính. Một cảnh tượng chưa từng có đang diễn ra. Theo những gì mà cậu ghi nhận, thì toán mới và toán cũ chưa có cuộc gặp mặt nào trước đó, bọn chúng không phải là một đội cho đến tận lúc này, như vậy là có một sự kết giữa các toán với nhau. Đúng lúc Lâm sắp ra lệnh cho Musat rút lui thì một nòng súng bất ngờ chĩa lên, cậu tức khắc ra hiệu cho con vật bay đi, trước khi nhận ra tay thợ săn chỉ giương súng lên để ngắm nghía, xem xét chứ không phải là ngắm bắn. Chính hành động vội vàng đó của Lâm đã đẩy cậu và Musat vào tình thế nguy hiểm – con chim khổng lồ đã vỗ cánh theo lệnh cậu, và việc đó đã đánh động bọn chúng. Cả hai đã lọt vào tầm ngắm của kẻ thù.

Những chiếc xe Jeep được khởi động và trên xe là những tay súng đang không ngừng bắn loạn xạ, làn đạn hung hãn như đuổi theo đường bay của con Musat. Cả Lâm và con chim cứ chao đảo trên không trung, len giữa những cành cây vươn ra, cảm giác làn đạn sượt qua khiến cho Lâm thực sự ớn lạnh.

– Hạ con đại bàng và bắt sống thằng nhóc! – Vừa nã đạn, tên cầm đầu vừa thúc giục bọn đàn em.

– Tuân lệnh đại ca! – Hàng chục tên đáp lại và cuộc tấn công vẫn tiếp tục.

Lẽ ra con đại bàng Musat có thể đưa Lâm thoát khỏi đó nếu như nó không đột ngột quay lại, mục tiêu của Musat là trả thù tay cầm đầu. Bởi vì trong tiềm thức của con đại bàng, tay cầm đầu đã trở thành kẻ thù của riêng nó. Những hình ảnh hiện về trong trí nhớ của Musat, rất nhiều người bạn của nó đã bị hắn ta giết hại. Một lần, chính Musat chứng kiến hắn và đồng bọn bắn

chết con đại bàng ưng – bạn thân của Musat, sau đó moi hết nội tạng của con chim ra và nhồi rất nhiều thứ vào đó để giữ xác nạn nhân khỏi phân hủy. Và cái xác nằm nào nào đang được treo trong cabin xe như một vật trang trí. Điều đó khiến cho Musat càng thêm căm phẫn. Trước khi tấn công hẳn ta, con chim đại bàng đen khổng lồ dùng chân cắp lấy những khẩu súng rồi cắp luôn cả người từ trên cao xuống đất tạo ra tiếng rên la không ngớt. Lâm cảm thấy đó mới chỉ là một sự khởi đầu cho rắc rối. Sau khi hạ đo ván một số tay lâm tặc, thợ săn, dường như Musat không còn nhiều sức lực để duy trì thêm được ưu thế, song nó chưa muốn dừng lại vì mục tiêu cuối cùng vẫn là tên cầm đầu. Lâm cảm nhận được có điều gì đó không bình thường khi tên thợ săn vẫn bình thản đứng yên tại chỗ. Chờ cho lúc Musat vung chân quắp lấy hẳn, tên thợ săn nhanh chóng ra tay bằng một cái bẫy lưới khổng lồ mà không hiểu từ đâu chúng tung ra một cách gọn gàng. Chỉ trong chớp mắt, Lâm cùng với con Musat nằm gọn trong mẻ lưới của bọn lâm tặc.

Vậy là nhiệm vụ đầu tiên của Lâm thất bại thảm hại. Lúc này đây, cậu và Musat đang rơi vào tình thế có một không hai, trở thành “phạm nhân” của một trăm tên phá hoại rừng xanh, chúng là nỗi ám ảnh cả với những con thú dày dạn nhất. Lâm bị trói ở một gốc cây bằng đoạn dây thừng với con khát nước và mệt lả, còn con đại bàng thì vẫn nằm trong lưới và bị treo lên cành cây phía trên đầu cậu, đôi mắt nó lơ lơ nhưng cánh vẫn vùng vẫy trong giận dữ cho đến khi cậu ra sức trấn an rằng nó cần phải giữ sức.

– Bình tĩnh đi Musat, rồi tao sẽ nghĩ cách!

Ở chỗ bị trói nhìn ra, Lâm lặng người khi thấy xác của những con sao la, hươu nằm chết trên vũng máu, và con tê giác non đã bị khoét mất sừng một cách tàn nhẫn. Đó chính là con tê giác mà Mây Xám đề nghị Miên ra lệnh tìm kiếm. Nếu vùng dậy được, chắc chắn cậu sẽ làm cho bằng được chuyện gì đó để trả thù cho những con thú tội nghiệp kia. Nhưng lúc này tên cầm đầu bỗng đứng trước mặt Lâm với vẻ mặt đờ đờ sát khí, chưa hết, cạnh hẳn là một con báo đen với dáng vẻ hung hăng, để cho hẳn sai khiến như một cánh tay đắc lực. Đó chính là Tia Chớp Đen mà Miên đã nhắc đến. Nhìn thấy Miên và Musat, Tia Chớp Đen gầm gừ tiến lại gần, nhe hàm răng nanh sắc nhọn đe dọa đối phương, nhưng tên trùm gọi nó đứng qua một bên. Hẳn ta vừa vuốt ve con báo vừa tra hỏi Lâm bằng giọng quát tháo.

– Tại sao mày theo dõi tao? – Mắt hẳn trừng trừng – Mày đi với ai?

Lâm không coi mình gan dạ nhưng cũng chẳng việc gì phải sợ tên thợ săn

độc ác này.

– Tại sao ông giết chúng? Ông quá độc ác! – Lâm nghe tiếng mình găm gù như một con báo.

– Mà đúng là giống bố mày, đúng là đồ không biết trời cao đất dày!

– Bố tôi? Chẳng lẽ... – Lâm hoang mang.

– Phải! Lão ta đã chết một cách đầy thảm hại.

Lâm trăn người và không hề tin vào tai mình. Cậu không muốn tin, nhưng vẻ mặt đắc ý của hắn cho thấy hắn đang nói thật.

– Ông... Ông giết bố tôi? Tại sao? – Lâm gào lên, gắng nén khóc, dù sự uất hận dâng tràn trong từng mạch máu cậu.

– Tại sao ư? Tại vì lão ta với hai người bạn của lão đã cản đường tao. Lão đã chết bởi cái bẫy mà tao tạo ra, cùng với con voi cái đáng thương. – Hắn ta cười khằng khặc.

– Đồ ác ôn! Tại sao ông dám giết ba tôi? – Lâm gào lên, cắn chặt môi để không bật khóc.

Lâm càng gào, hắn càng cười lớn. Một lúc sau, hắn ngừng lại.

– Tao thật không nghĩ chuyện vui đó đã trôi qua bốn năm rồi, mới như ngày hôm qua thôi.

– Bốn năm?

Lâm thở phào. Hóa ra hắn ta đang nhầm tưởng cậu là Miên, và người bố quá cố mà hắn nói ra để cười hèn hạ chính là ba của Miên. Nhưng sau đó Lâm ước rằng mình có thể đứng dậy đá vào ống quyển của hắn, và nếu bắt được hắn, cậu sẽ để bầy hổ quần thúc hắn suốt đời. Tuy nhiên cậu cần nén cơn giận để tiếp tục nghĩ cách thoát ra chỗ này, đồng thời cậu cũng phải chọc tức hắn một lần cho bõ.

– Ông tưởng đã giết được bố tôi rồi sao?

Hắn trợn mắt nhìn cậu.

– Mày nói vậy là ý gì hả nhóc? – Mắt hấn lộ ra những mạch máu màu đỏ rất giận dữ.

– Bố tôi không bao giờ chết cả, ông ấy sống mãi với khu rừng này, còn ông mới là người đáng chết đấy! – Cậu cười, nghĩ đến ba của Miên như một người hùng. – Bố tôi là một anh hùng, còn ông, ông nhìn lại mình đi đồ lâm tặc xấu xa gớm ghiếc. Ông chỉ suốt ngày chui lủi để làm những điều chỉ có kẻ ấu trĩ và không có trái tim mới làm! Ông là kẻ phá hoại, sống như ông thì thà chết còn hơn!

Lâm cố gắng hét thật to những từ cuối trước khi bị hấn làm cho im miệng.

– Mày vừa nói gì hả thằng nhóc?

Hấn ta điên tiết bóp miệng cậu lại, trừng trừng ánh mắt đầy những viên máu nơi vồng mạc, con báo đen cũng vờn tới như muốn vồ lấy Lâm bằng nanh vuốt nhưng do Lâm có khả năng giao cảm nên nó chỉ hù dọa chứ không tấn công. Và Lâm vẫn cố nói cho bằng được với sự căm phẫn.

– Ông là kẻ độc...

Chưa nói hết lời thì Lâm đã bị hấn ta tát cho một bạt tai đến độ choáng váng, Lâm còn đang loay hoay chồm dậy thì một gã khác chạy tới nhét vào miệng cậu một nhúm vải bốc mùi hôi hám. Sau đó cậu chỉ có thể phát ra âm thanh hư hừ trong cổ họng.

– Mày liệu hồn nghe chưa thằng nhãi! – Gã cầm đầu trợn ánh nhìn gai góc cảnh cáo cậu một lần nữa.

Rồi hấn bỏ đi đến chỗ những túp lều dã chiến. Con báo gườm gườm cậu trước khi cào Musat một cái khiến cho con chim lãnh một cú toạc da, dù rất đau nhưng Musat vẫn chịu đựng để không kêu lên. Sau đó tên cầm đầu nói với đàn em rằng từ giờ đến chiều sẽ sáp nhập thêm hai đội quân nữa, lúc đó bọn chúng sẽ bắt đầu tàn phá khu rừng trên diện rộng, dĩ nhiên lúc đó hấn sẽ trở thành một tay lâm tặc thứ thiệt chứ không đơn thuần là một tay thợ săn nữa. Bọn chúng kiểm tra lại những chiếc máy cưa khổng lồ kỹ càng trước khi cho vận hành, đoàn xe tải lớn đã được khởi động lại đôi lần, khắp nơi rầm rập tiếng bước chân chuẩn bị cho cuộc càn quét.

– Mau lên đi! Tao phải có thật nhiều gỗ và thú rừng trước khi bọn kiểm lâm đánh hơi thấy!

Tên cầm đầu ra lệnh trong phẫn khích. Con Tia Chớp Đen cũng gầm lên thứ âm thanh kinh khủng như sấm sàng sát cánh với hấn.

Lâm không màng đến nguy hiểm cho bản thân nhưng cậu sợ đến phát điên vì khu rừng sắp sửa lâm nguy. Rõ ràng Lâm không có cách nào để thông báo tình hình cho Miên và Jo, cậu hoàn toàn bất lực.

***

Cách đó không xa, từ trong những ngôi nhà trên ngọn đồi U Âm, đám mèo quần gia của lão già tu sĩ từ từ bước ra khỏi các cánh cửa. Tính cả những con mèo phụ việc cấp bậc nhỏ hơn, tất cả khoảng năm mươi con đang cùng đồng tai nghe ngóng mọi thứ xung quanh. Từng cụm mây đen kéo đến che phủ ngọn đồi, hàng cây lắc lư, nghiêng ngả dữ dội, dưới chân những chú mèo là một mặt đất đang chuyển động. Ông lão cầm chiếc gậy gỗ nhịp xuống thêm. Bầy khỉ nhốn nháo đột nhiên im lặng. Sáu cánh cửa đóng lại phía sau. Đó là lần đầu tiên ông lão xuống núi sau bốn mươi năm ở ẩn, cùng với đàn mèo và lũ khỉ.

Phần 11

41 Cần phải trấn an những người phụ nữ

Hệ thần kinh được kích thích bởi những bước chân gấp gáp dưới cánh rừng về đêm, Giáo sư Bryan Drucker lại có những suy nghĩ khá lạ lùng. Với những sự kiện đã qua, những gì mà ông có thể nhớ được, ông tập trung đến Joey – cậu con trai có máu mào hiểm của mình, và chàng sinh viên khảo cổ tên Jack Rose. *Công viên Trung Tâm... New York... một tháng đi bụi của Jo* mà vợ chồng ông chẳng hề tin tưởng bé đến miền Bắc... còn cậu chàng Jack cực kỳ bí ẩn với tài khoản trên mạng, không có số điện thoại, biết rõ khu phố villa lẫn quán cà phê gần nhà Lê Việt, và cuối cùng là chuyến bay trùng lặp... Cũng là sự trùng lặp, giờ đây cả Jo hay cậu sinh viên tên Jack đều đã ra ngoài tầm kết nối của ông và Lê Việt.

Vẫn chưa thể khẳng định được điều gì nhưng sự trùng lặp này khiến vị Giáo sư người Mỹ muốn tiến vào khu rừng hơn bao giờ hết, bởi mọi dự cảm của ông đều liên hệ đến nơi đó. Người anh đồng hao của ông cũng vậy, không còn điều gì khiến ông Việt muốn làm hơn là quay lại cánh rừng đã bị ông phụ bạc bốn năm về trước. Ông đang cố gắng dùng sức lực có hạn của người sắp sửa ngũ tuần, chạy như một chàng trai trẻ đang tìm đường đến kho báu. Càng cố gắng, ông càng cảm nhận được khối mỡ ở bụng đã tăng gấp ba lần so với cách đây bốn năm và sức lực cũng không bằng một phần hai ngày ấy, thật là một trở ngại quá lớn! Thế nên ông tự hỏi nếu giờ đây ông vẫn còn là một trong *những bóng ma*, thì liệu ông có chạy chậm như vậy hay không?

Chắc chắn là không rồi người anh em, ông cảm nhận được người cộng sự xưa kia trả lời giúp mình cùng tiếng cười khe khẽ. Bỗng có tiếng động phía sau lưng xen ngang mọi ý nghĩ hai người, đó là tiếng động cơ rất lớn của một chiếc xe cũ kỹ. Hai người đàn ông ném sự ngờ vực về phía chiếc xe trước khi ánh mắt chuyển sang vẻ ngạc nhiên. Bà Liên dừng xe lại với vẻ mặt hốt hải, đưa cho Bryan chiếc điện thoại của chính ông.

– Anh để quên nó. – Hai người vẫn nghe rõ tiếng thở bất an của bà.

– Ô, cảm ơn chị. Nhưng sao nhìn chị...

– Anh, anh về gấp đi! – Bà Liên nói và nhìn người anh – Chị nhà đã được đưa vào bệnh viện.

Lê Việt choáng váng, còn Bryan cảm thấy khó hiểu đến nỗi ông không thể tin được chuyện này nên lên tiếng hỏi lại:

– Chị nói thật chứ?

– Tôi nhận điện một cái là chạy theo liền đó.

Ngay sau đó chiếc xe gắn máy cũ kỹ của bà Liên phải tải cả ba người ra chỗ chiếc Ford đang đậu chờ vợ bên bờ suối. Họ đành bỏ cuộc viếng thăm vào rừng rậm lại phía sau.

Bệnh viện vắng người, mùi thuốc vô trùng và mùi từ các phòng bệnh quện vào thành thứ mùi đặc quánh khó chịu đến tận dạ dày. Lúc này bà Ly đã có thể ăn được ít cháo đậu xanh, tuy nhiên khó có cách nào để bà tiếp tục ăn khi đã nhìn thấy mặt chồng, trong tình huống này bất cứ bà vợ nào cũng có quyền làm như vậy. Hai ông chồng đã ở đâu khi mà vợ của mình đang chìm trong nỗi lo sợ mất con? Đó là câu hỏi mà họ không bao giờ tìm ra câu trả lời thích đáng nhất. Bryan và Lê Việt cảm thấy mình sinh ra mà không thể làm trọn vẹn được việc gì. Họ là người bố không hiểu con cái, là người chồng thờ ơ tắc trách, và cũng chẳng làm nên điều gì cho lý tưởng của mình. Mỗi con đường họ đi đều có những chướng ngại vô hình chặn bước, cả hai đều không thể xử lý tốt và để hổng từng việc một trong sắp đặt khó tin của sự trùng lặp. Nhưng họ vẫn đang cố hết sức mình. Có chăng đó là những thử thách dành cho họ? bởi vậy mà cả hai phải vượt qua những nghịch cảnh. Bryan động viên anh mình như vậy.

Sau khi bà Ly được đưa về nhà với một đồng thuốc cùng lời căn dặn kỹ càng của bác sĩ, bà và em gái bà vẫn tỏ thái độ thất vọng và không có lý do gì hai người chồng phải làm họ đau buồn hơn nữa. Dù muốn hay không, Giáo sư Bryan và anh mình cũng phải chăm sóc những người phụ nữ, bởi hơn lúc nào hết, những người trong ngôi nhà này cần có nhau.

Lê Việt cũng đã học được một chút khéo léo từ người em đồng hao của mình, món cháo gà nóng hổi rắc đầy hành băm là việc làm đầu tiên bà Ly đón nhận được ở ông. Vài mẫu chuyện thời trai trẻ hóa ra cũng giúp hai người mẹ

của những đứa nhỏ lấy lại chút niềm tin nơi chồng mình, tuy nhiên họ vẫn liên tục hắt ra những tiếng thở dài khi nghĩ đến sự bất vô âm tín của bọn trẻ.

Đêm hôm đó bà Ly vẫn đi vào giấc ngủ nhờ liều thuốc an thần, còn người em gái trần trọc cho đến sáng. Trước đó cả hai được Bryan trấn an rằng những đứa trẻ tạm thời an toàn trong khu rừng, song hai người đàn ông vẫn không thể nào làm cho lòng dạ phụ nữ tin rằng con họ đang ở cùng bấy thú. Lý thuyết tốt nhất để những bà mẹ tin, là kể một câu chuyện ngắn về túp lều của đứa con người bạn cũ, sát mép rừng – một cậu bé biết phân biệt tất cả các loại nấm.

42 Vẫn là cái nháy mắt của Jo

Joey Drucker và Miên vẫn không có thời gian nghỉ. Ngoài bấy được gọi về từ phía Nam còn khá rụt rè, những con thú đã được huấn luyện đều đang có một tinh thần rất tốt, hăng hái, kỷ cương và không nao núng. Bấy được gọi về phải hòa nhập thật nhanh và Jo đang cố gắng hiểu chúng bằng những cử chỉ vuốt ve âu yếm.

Có vài con ban đầu tìm cách tránh né khi Jo và Miên lại gần, nhưng nhờ được Mây Xám động viên ân cần mà chúng trở nên cởi mở hơn. Có lúc Jo còn bị một con hươu báng cho ngã dúi xuống đất, lũ khỉ vừa về đến nơi liền tìm cách chạy thoát sau khi tung một đòn vào chân cậu, nhưng nhờ có Mây Xám và Đức Vua mà tất cả đều tiếp nhận những cử chỉ của cậu sau đó.

– Anh nghĩ chúng có khiếm khuyết gì? – Miên hỏi khi cùng Jo thử lại phép tiếp xúc cho những con thú vừa trở về.

Jo cố gắng tập trung vào ánh mắt của một con tê giác, vuốt ve con vật bằng lòng bàn tay đã được làm ấm.

– Thật ra không phải chúng không nghe được ta nói, mà là chúng không biết cách truyền tải.

– Có thể giúp chúng được không? – Miên cấp bách hỏi.

– Cũng vì tình huống cấp bách nên không còn thời giờ để huấn luyện chúng, nhưng hai bên vẫn có cách để hiểu nhau.

– Em hiểu rồi. – Miên nói về đã thông – Ý anh, chúng ta không hiểu được chúng, nhưng những con thú tiếp xúc được với chúng ta lại hiểu được. Nghĩa là từ những con thú có khả năng tiếp xúc kia sẽ truyền đạt thay chúng. Phải không?

– Đúng vậy. – Jo xác nhận, vỗ nhẹ lên lưng con tê giác, ngay lập tức con vật hòa nhập vào đàn thú. – Vì vậy tội mình cho những con thú có khả năng tiếp xúc ở cạnh những con như vậy, chúng sẽ là một sợi dây liên hệ với bọn mình, giống như thông dịch viên vậy.

Jo nói xong, quay qua phía Mây Xám, con tê giác cái nhìn cậu bé vẻ đồng tình.

– Mây Xám, hãy giúp chúng tôi việc này nhé!

Con tê giác dày dặn kinh nghiệm không gửi đi thông điệp gì, nó chỉ gật đầu, rồi sau đó quay sang những con thú vừa được đưa về. Mây Xám là một “chuyên gia tâm lý” tuyệt vời, ngay cả Đức Vua cũng không thể sánh bằng, tuy nhiên vẻ kín đáo của con thú to lớn và nhiều kinh nghiệm này khiến cho Jo có chút tò mò.

– Tội mình không cần lo lắng nhiều, đúng không? – Miên hỏi.

– Cái nên lo là xem những anh bạn ở đằng kia tập luyện như thế nào, và tình hình của đối phương ra sao.

Vừa dứt lời, Jo ra hiệu con Biu chạy đến. Ali cũng có mặt cùng con hổ Đông Dương. Hai chàng trai ngồi lên lưng hai người bạn trung thành. Jo và con Biu đi về hướng Bắc một chút, nơi một số chiến binh đang tập luyện chiến thuật đánh nhanh, Miên cùng Ali ngoặt sang hướng Tây.

Jo gạt bỏ khả năng bọn ở hướng Bắc có thể sẽ không tiến thêm nữa, ngược lại chắc chắn chúng đang lên phương án phá hủy khu rừng ở các vùng rìa, nơi chúng đang đóng quân, mặc dù những nơi đó quá ít cây có giá trị, lại còn mất thời gian và công sức.

Tin chính thức được thu nạp từ phía Tây là: “Sau cuộc rút chạy tan tác, những kẻ phá hoại phía Tây vẫn chưa bỏ cuộc. Sau khi chỉnh đốn và lấy lại tinh thần, bọn chúng mở hướng sang phía Đông Bắc và cố gắng kết nối với toán ở phía Bắc, đồng thời tránh giáp mặt đội quân thú rừng đang canh chừng sát sao”. Nhận được tin này, Miên tiếp tục trao đổi với Jo trước khi chờ tin từ

phía Bắc của Lâm.

– Ngăn chặn mọi hướng di chuyển của bọn chúng! – Jo nói. – Nếu bọn chúng liên kết được với toán ở phía Bắc thì tụi mình sẽ phải đối đầu một thế lực mạnh chưa từng thấy.

– Và ngang tàng nữa.

– Đúng vậy!

– Nhưng theo em thấy bọn chúng đang ở cách nơi này rất xa, làm sao có thể đưa quân sang được khi chúng di chuyển đường vòng? Làm như vậy sẽ bị dẫn binh, lớp phòng thủ mỏng dễ bị tấn công bất ngờ từ những toán khác.

Jo im lặng nhìn vào không trung, nơi đám đại bàng đang chao liêng cùng bấy cú mèo, những loài chim nhỏ cũng bay là đà phía dưới. Cậu bất ngờ nở nụ cười tinh ranh.

– Bao nhiêu con chim có thể chiến đấu?

– Trừ Musat đang thám thính cùng Lâm thì hiện có tám mươi sáu con trong đội ngũ chim tinh nhuệ nhất. – Miên trả lời nhưng không rõ ý đồ câu hỏi của Jo.

– Không, hãy để đội ngũ tinh nhuệ ở lại đây. Anh đang nói đến vẹt, gõ kiến, sáo, chim ri,... tất cả những con chim nhỏ bé nhưng có những đàn khổng lồ ấy.

Miên vẫn chưa hiểu lắm, nhưng cậu vẫn giải đáp thắc mắc của Jo.

– Hai ngàn con có thể chiến đấu. – Cậu chắc chắn.

– Có ong không?

– Vô kể.

– Vậy thì dùng khoảng mười bảy ong và vài trăm con chim nhỏ, cho tất cả chúng đi theo anh.

Cái nháy mắt cuối cùng của Jo đã làm lòng Miên dâng lên sự tin tưởng tuyệt đối, chỉ trong chớp mắt Jo và con Bui cùng bấy thú trên không biến mất khỏi tầm nhìn của Miên. Jo gọi chúng là đội quân *không lực thiên nhiên*, chúng

sẽ áp dụng một kiểu đánh mới nhất, dưới sự chỉ huy của cậu bé đến từ bên kia Thái Bình Dương và trận đấu sắp diễn ra đây. Liệu Joey Drucker sẽ lợi hại như thế nào?

43 Trận đấu không như ý muốn

Thần tốc tiến về phía Tây, đội quân do Hiệp sĩ cá voi hoa tiêu Joey Drucker chỉ huy thật là một đội quân khác thường. Chúng là những con chim xinh đẹp, yếu ớt, tưởng chừng sinh ra chỉ để mua vui với giọng hót lảnh lót của mình, và đàn ong sinh ra để hút mật bỗng trở thành những chiến binh dũng cảm của cánh rừng có một không hai này.

Đường tiến binh cảm giác như dài vô tận với các mô đất gồ ghề, những khe suối hiểm hóc và vô số mỏm đá trồi lên góc cạnh sắc nhọn, song tất cả đều không phải là chướng ngại của đội quân *không lực thiên nhiên*, ngoại trừ Jo và Bui có đôi chút vất vả khi cả hai không thể bay như các chiến binh có cánh. Chỉ sau nửa giờ đồng hồ, kẻ thù của rừng xanh đã hiện ra trong tầm mắt của Jo, vậy là dự đoán của Jo chỉ đúng một phần, bọn chúng đang tiến về phía Bắc nơi có toán của tên lâm tặc khét tiếng đang nghi binh tại đó, nhưng không phải với năm mươi tên mà con số tăng gần gấp đôi. Rất táo tợn! Tận dụng địa hình hiểm trở nằm gần thung lũng đá, vượt ngoài tầm kiểm soát của kiểm lâm, bọn chúng đã từng ngày gây dựng nên một đội quân phá hoại hết sức khôn lường. Thực tế này khiến cho việc áp chiến của Jo bị gián đoạn.

Jo tự nhủ cần phải thay đổi kế hoạch. Cậu liền quyết định cho bốn trăm con chim tản ra nhiều phía, lảng lẽ bay lên các ngọn cây, giả vờ như đang đi tìm kiếm thức ăn với ý đồ án binh và do thám tình hình, bấy ong cũng vậy, chỉ năm con chim có sức khỏe tốt nhất nhận nhiệm vụ quay về bản doanh xin tiếp viện, qua bấy chim này, Jo yêu cầu Miên gửi nửa số quân cú mèo và đại bàng tinh nhuệ nữa.

Trong lúc chờ tiếp viện, Jo và bấy thú trên không vẫn dõi theo đường hành quân của bọn lâm tặc với chỗ ẩn nấp kín đáo, sau hàng cây rậm rạp. Tốc độ di chuyển của toán lâm tặc không nhanh, điều đó cho thấy chúng không hề vội vàng để gặp đồng bọn ở phía Bắc. Ngay sau đó bọn chúng đã có động thái đáng chú ý, chúng ngừng di chuyển, tụ tập cùng lên kế hoạch, có vẻ rất quan trọng, nhưng vì khoảng cách quá xa Jo không thể nghe thấy. Jo tiến sát hơn, cách bọn chúng năm mươi mét sau một cây thông đỏ còi cọc, nhờ thánh giác

của con Bui, Jo giật thót mình khi biết bọn chúng đang bắt đầu chặt phá, những thân cây to nhất đã được bọn chúng đánh dấu. Sau đó, nhìn thân cây từng bách gãy gục đến cả du sam già cỗi cũng bị bọn chúng đốn hạ bởi những nhát cưa tàn nhẫn, Jo thấy tim mình chết lặng. Chính trong khoảnh khắc đó, Jo quyết định không đứng yên nữa.

Với chiếc gậy mà Miên đã đưa cho cậu trước lúc lên đường làm nhiệm vụ, cậu thúc Bui phóng nhanh về phía những gốc cây đang bị ăn từng nhát cưa, song hành là bầy chim cùng đàn ong mật bay xuống tạo thành một đội quân dày đặc với tiếng kêu vo vo. Jo vung gậy vào người một tên thợ săn gần nhất trong lúc hấn chưa kịp phản ứng. Bốn trăm con chim nhỏ bé bay sát vào nhau rồi tản ra nhắm vào đối phương bằng những nhát mổ bất ngờ, tiếp theo sau, đàn ong rùng rợn khôn khéo bay đến tung ra những nhát châm dứt khoát. Phải mất một lúc sau bọn chúng mới có cơ hội chống trả, tuy nhiên sự chống trả được thực hiện một cách khó khăn khi mà những vết châm của bầy ong đã có hiệu nghiệm bên cạnh những nhát mổ cũng không phải là nhẹ của lũ chim. Mắt nhắm mắt mở trong ngửa ngáy cùng cảm giác tê buốt, bọn lâm tặc loạng choạng nhả những viên đạn về phía bầy quân thú. Hành động tán loạn này của bọn lâm tặc đẩy đội quân của Jo vào tình thế bị trúng tên bay đặc lạc. Vì vậy Jo đành ra ra lệnh cho những chiến binh trên không một lần nữa tản ra và bay đi ẩn nấp, phần cậu và Bui cũng rút khỏi hiện trường càng xa càng tốt.

Tại sao Jo phải cho rút quân khi đang ở thế thượng phong? Bởi lúc này cậu ý thức rằng cuộc tấn công chớp nhoáng vừa rồi chỉ là một hành động tình thế, nếu gia sức cho trận chiến lâu dài thì đàn chim – ong sẽ tiếp tục nhận lấy nhiều thiệt hại, và thất bại thảm hại là chắc chắn, hơn nữa Jo không muốn nhìn những sinh vật nhỏ bé này bị chết oan uổng. Còn một sự thật hiển nhiên nữa, Jo đã đánh giá sai lực lượng của bọn chúng, đây là một sự sai lầm mang tính chiến thuật. Nhưng chứng kiến những thân cây vạm vỡ ít ỏi còn lại thay nhau lìa gốc khiến cho trái tim Jo nhói lên trong lồng ngực. Cậu khẩn cầu bầu trời hãy mang bão tố và sấm sét đến để ngăn cản việc làm tàn bạo này, và giá như cậu cũng có khả năng siêu phàm nào đó để có thể tự tay trừng phạt chúng. Cậu cảm ghét những tiếng kêu rầm rầm, sợ phải nhìn thấy cảnh tượng một thân cây bất ngờ đổ xuống, những thân cây ấy rồi đây sẽ thành vật trang trí trong ngôi nhà tráng lệ nào đó. Tô điểm cho hình ảnh giàu có là sự ngược đãi của họ với thiên nhiên. Nghĩ đến đó, Jo đột nhiên thay đổi quyết định. *Mình sẽ không rút quân nữa mà chờ sự tiếp binh của đội chim tinh nhuệ do Miên sẽ phái đến. Trận chiến giờ mới thật sự bắt đầu và mình phải chịu trách nhiệm cho những tổn thất nhưng không được để bọn chúng tung hoành,* Jo thì

thâm.

Phần 12

44 Lâm tỏ ra mưu trí dù đang nằm trong tay kẻ địch

Lâm vẫn bị trói chặt dưới gốc cây nhưng đã được tháo tấm giẻ bịt miệng. Con Musat cũng mệt lả và không còn đủ sức để có thể vùng vẫy thêm nữa.

Trong lúc Lâm đang nghĩ cách thì tên cầm đầu xuất hiện lần nữa. Lâm nhìn kỹ tên côn đồ của rừng xanh, quả là hắn có tướng tá của một tay trùm. Ngoài dáng dấp to cao, hũ hoặm, khuôn mặt chi chít vết sẹo chạy ngoằn ngoèo trên lớp da thô ráp, nhìn vào đôi mắt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm.

– Mà đang giữ những tấm da thú quái quỷ đó, đúng không thẳng nhóc?

– Tấm da thú? Ông nói gì tôi không hiểu?

– Mà còn giả vờ hả thẳng nhãi? Những tấm da thú ở trên đó có khắc hình thù như biểu tượng cổ ấy. Bố mà có để lại cho mà không?

Lâm chợt nhớ ra tấm da thú mà Jo thường mang theo bên mình như thể tài sản lớn lao. Trên đó cũng có vẽ những hình họa mà Jo bảo đó là bản đồ, nhưng Lâm không hiểu vì sao lại có sự trùng hợp này. Tuy nhiên Lâm có cách để trả lời tên ác ôn.

– Từ từ đã. Tôi nhớ ra rồi, đó là một thứ mà tôi rất quý. Dĩ nhiên là tôi có giữ nó.

– Vậy thì đưa ra đây mau! – tên cầm đầu gào lên.

– Tôi đâu có mang theo trong người. Ông thả tôi ra đi, tôi sẽ lấy nó cho ông.

– Khỉ gió! Mà lừa tao hả thẳng oắt con?

Tên thợ săn giơ tay định tát Lâm, nhưng cậu đã chặn hắn lại bằng lời nói.

– Khoan! Đó là tấm bản đồ cổ, đúng không? Một tấm bản đồ kho báu được làm từ da thú? Và các ông cùng nhiều người khác đang truy tìm nó. Bố tôi, bạn bố tôi, – đến đoạn này Lâm nói bừa, – tất cả đều rất cần nó, chỉ vì nó là tấm bản đồ dẫn đến một kho báu trong khu rừng này. Tôi biết nó vì tôi có nó, tấm bản đồ tanh mùi máu, hễ mở nó ra là những linh hồn của muông thú lại trỗi dậy.

Nghe đến đó, tay trùm sáng mắt lên. Hăn lườm lườm Lâm với vẻ hiểm ác.

– Đúng rồi! Mà để nó ở đâu?

– Ở giữa khu rừng! Một nơi hết sức bí mật.

– Mẹ kiếp! Thôi được, mà cứ ở đó đi. Tao sẽ tìm cách.

Trước tình thế con đại bàng có thể chết vì kiệt sức, Lâm đành phải mở miệng sau nhiều phút bần khoăn.

– Hãy cho con đại bàng uống nước!

Hăn ta không nói gì và hậm hực bước đi. Nhưng lúc đó hăn ra lệnh một tên đàn em đến chỗ Lâm. Gã này nhìn to béo khờ khạo. Gã nhìn cậu bằng ánh mắt dò dẫm nhưng vẻ mỉa mai.

– Mà lại chộc điên gì đại ca nữa hả? Mà có biết là ông ta rất ghét đám trẻ con chúng mà không? Ông chưa giết mà là còn may đó.

– Tại sao hăn ghét trẻ con?

– Mà không biết đâu. Đại ca tao không có con trai, vợ đại ca đẻ con trai ra đều bị quái thai và chết yểu mà gã lại thèm khát con trai. Họ có với nhau một đứa con gái, một cô bé rất xinh đẹp và thông minh, nhưng cách đây vài năm con bé bị rắn độc cắn. May mắn bác sĩ cứu được, không chết. Nhưng mà...

– Nhưng sao?

Gã thợ săn bỗng nổi hứng buôn chuyện với Lâm, muốn dừng cũng không được, gã nói toẹt ra hết.

– Nó bị ngứa ngứa, thỉnh thoảng lên cơn điên, con bé còn cắn cả người xung quanh. Mấy vết sẹo trên mặt đại ca tao, một ít là từ hàm răng của nó đó.

Hồi nhỏ Lâm có nghe những chuyện về báo ửng, bị trời phạt hay đại thể là ở ác sẽ không yên thân, con cháu sẽ trả quả báo. Nghe xong chuyện nay, Lâm nghiệm ra điều đó rất đúng, nhất là những kẻ nào ra tay sát sinh quá nhiều sinh linh, sau con cháu sẽ trả quả báo. Tay trùm thợ săn này nổi tiếng là tàn sát tất cả những sinh vật trong tầm ngắm của hắn, từ cánh rừng này sang cánh rừng khác, vì vậy mà những đứa con của hắn chào đời đều xấu số.

– Cũng tội nghiệp cho hắn, nhưng đó là ông ta bị nghiệp báo.

Lâm vừa dứt lời thì cậu nhận ra mình ăn phải một cú đánh rất mạnh, đến độ đầu cậu cúi vào thân cây.

– Kia đại ca! – gã cúm rúm.

Tay cầm đầu đứng trước mặt Lâm, mặt sa sầm vẻ giận giữ. Nếu như lần này gã đệ tử to béo không cản lại thì hắn sẽ đập Lâm thêm một cú nữa, và không biết cậu sẽ ra sao. Tên trùm điên tiết quay qua bóp cổ đàn em. Mắt hắn trừng lên, đầy vẻ kích động.

– Tao nhắc mày một lần cuối cùng! Nếu tao nghe mày nói thêm một từ nào nữa về vợ con tao, tao sẽ mổ bụng mày cho con báo đen ăn. Nghe chưa, thằng ngu?

– Dạ... dạ... em biết rồi, em sai rồi. Đại ca tha cho em lần này nữa thôi.

Tên trùm nể tình gã là đàn em, trước khi bỏ đi hắn cũng phải đá cho gã mấy phát đau điếng. Nhưng trước đó dấu tay của hắn hằn lên cổ gã đến ứa cả máu, khiến gã không thể thở nổi.

Một lúc sau, tỉnh tâm. Gã đàn em nói với Lâm.

– Mày thấy rồi đấy. Đại ca tao hung hãn lắm.

– Nhưng sao ông vẫn đi theo hắn ta? Sao ông không kiếm công việc khác?

– Tao cần tiền! Mẹ già, con cô. Mày nghĩ tao làm gì để có được nhiều tiền nhiều hơn buôn gỗ? Buôn ma túy thì tao không gan đâu nhóc.

– Thì ông cứ đi tìm công việc lương thiện mà làm. Ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác. Chẳng lẽ ông không thấy việc mình làm là thất đức sao?

Tự nói ra những lời này xong, Lâm chợt nhận ra mình đã chín chắn hơn nhiều. Ở trong rừng vài ngày, chứng kiến những mất mát của rừng xanh, cậu đang dần hiểu hơn về giá trị cuộc sống.

– Mày nghĩ dễ lắm sao nhóc? Nhưng thôi, dù gì thì làm việc này vẫn kiếm tiền nhanh hơn.

Thuyết phục những kẻ đã dẫn sâu vào tội lỗi phục thiện quả là việc khó, đến nước này Lâm chỉ mong có một sự giải thoát cho chính mình. Vì tình hình đang rất xấu, khi mà cả cậu và con đại bàng rất khó để bảo toàn tính mạng. Cổ họng cậu đã khô khốc, con đại bàng cũng vậy, nó đã không thể vùng vẫy được nữa, đôi mắt nó lờ lờ mệt mỏi. Vì vậy cậu đánh bạo một lần.

– Tôi sẽ cho ông một khúc trầm hương, nếu ông giúp tôi cho con đại bàng uống nước, dĩ nhiên là mang nước cho cả tôi nữa.

Tên lâm tắc nhìn chằm chằm vào cậu, có vẻ bớt mĩa mai hơn nhưng không dễ bị sa vào bẫy.

– Vậy khúc trầm hương của mày đâu?

– Tất nhiên là không ở đây rồi.

Gã bặm môi, mắt lờ lờ nhìn cậu. Một lúc sau gã găm gù:

– Mày định xỏ mũi tao hả thằng nhóc? – Gã gạt gạt mái tóc bù xù của mình lên để lộ khuôn mặt đần độn nhưng cũng không kém lạnh lùng.

– Ông nghĩ sao mà lại nói vậy? Tôi và con chim của tôi sắp chết khát, tại sao tôi lại phải thừa hơi đi trêu tức ông? Đã lúc nào ông tự hỏi tại sao một thằng nhãi thành phố lại vào tận rừng sâu và cưỡi trên lưng một con chim to tướng để làm gì chưa?

Gã nhìn một lượt khắp người Lâm. Đúng là cậu chẳng hề giống bất cứ thằng bé dân tộc thiểu số nào, lại còn cặp kính cậu đang đeo nữa, cả con đại bàng to quá khổ ấy nữa, chắc chắn chỉ có những đứa nhóc được thừa hưởng cuộc sống của một gia đình tài phiệt mới có con chim to đột biến như vậy. Gã đã bị khuất phục.

– Vậy khúc trầm hương ở đâu?

– Ở trong một cái rương có kho báu. Phía sau những rặng du sam san sát nhau ở bên cạnh con suối hình chữ S. Chắc ông không biết chỗ đó đúng không?

Gã sáng mắt trước khi nhận ra mình khá lộ liễu, sau đó gã cố ra oai và giả vờ đồng đặc một cách vụng về.

– Khôn hồn thì đừng có lừa tao!

– Hãy nhìn kỹ tôi đi! Ông có thấy tôi giống đứa trẻ ma lanh không? – Lâm cố gắng nhướn đôi mắt mình trông có vẻ xảo quyệt hơn và cố làm cho cái miệng nhọn hơn.

– Cũng giống, có vẻ mày có cái rương đó thật. – Lúc này gã không thực sự muốn giấu giếm nữa – Nhưng tao vẫn phải coi chừng mày!

– Vô số đá quý, hồng ngọc và những khúc trầm hương to là của ông nếu tối nay chúng ta cùng đi đến đó để lấy chúng. – Lâm không còn cách nào khác hơn là chọn buổi tối vì đó là lúc dễ nhất để dụ gã hành động, dù rằng chỉ chiều là bọn lâm tặc đã bắt đầu chặt phá rừng. Dầu sao thì vẫn còn chút hy vọng, còn hơn là không có gì.

Giờ đây trong mắt gã lâm tặc, cậu còn hơn cả một *ngài* trọc phú, gã đang mơ được đổi đời, đương nhiên chẳng đại gì mà gã đi chia sẻ điều đó với ai khác. Tối nay gã sẽ cưới trời cho Lâm và con chim, sau đó là cùng các cậu đi đến chiếc rương kho báu, và “bùm”, gã trở thành một ông vua sau khi *bái bai* cánh rừng quỷ quái này. Với gã thì mọi cánh rừng đều là chốn quái quỷ, nhưng bây giờ gã phải kiếm chút gì cho cậu và Musat bỏ bụng trước khi tên cầm đầu phát hiện ra. Về phần Lâm, cậu chưa vội cười thầm khi mà màn đêm vẫn chưa xuống và sợi dây nơi cổ tay vẫn còn siết chặt.

Gần đó – giữa những chiếc xe tải trum bạt kín bùng, hàng lều dã chiến cũ kỹ trong như những cái ụ bất thường, giữa những sinh linh tội nghiệp bị tước đoạt sự sống, tên cầm đầu nhả ra cuộn khói màu xám đục và đắm chìm trong mưu mô toan tính. Đối với hắn, cuộc đời này cũng giống như làn khói trước mặt, đặc quánh nhưng sẽ nhanh chóng tan biến. Trên khuôn dữ dằn dày đặc dấu vết của các trận chiến do chính hắn khơi mào, với tâm địa muốn hủy hoại tất cả. Những việc hắn làm đều mang đến một cái kết không có hậu, hắn biết như vậy, hắn đã trải nghiệm điều đó. Bàn tay hắn từ lâu nay nhuốm

máu vô số sinh linh, bao nhiêu thân xanh đã ngã xuống bởi vì lòng tham không thể lay chuyển của hắn. Thằng bé kia nói hắn đang phải gánh quả báo. Quả báo ư? Điều đó thì nghĩa lý gì với hắn cơ chứ?

Xưa kia hắn sống một cuộc đời bình thường như bao người, nhưng vào một ngày hắn đã chuyển sang ngã rẽ khác, mà tuyệt nhiên không thể nào quay lại được. *Đôi tay này giờ đây có khác gì lưỡi hái của thần chết cơ chứ?* – đôi khi hắn nhủ thầm sau đó là tràng cười đầy kích động. Đến hôm nay hắn đã không nhớ mình đã giết hại bao nhiêu con thú vô tội, nhưng hắn nhớ cái lần đầu tiên bàn tay mình nhúng máu.

Mười mấy năm về trước, dù còn trẻ nhưng hắn được nhiều người xem là một chuyên gia về lâm nghiệp. Hắn có rất nhiều mối quan hệ từ kiểm lâm đến giới nghiên cứu, dĩ nhiên cả những tay đầu nậu cùng đám đại gia dần dần với thú sưu tầm hàng hiếm từ rừng. Dù là một người có tay nghề, nhưng đầu óc hắn luôn chạy theo suy nghĩ của đồng tiền, và một ngày hắn quyết định thay đổi cuộc sống. Trong vỏ bọc của một chuyên gia lâm nghiệp, hắn đã câu kết cùng với một số tay kiểm lâm bản tuần rất nhiều gỗ hiếm ra ngoài để bán cho các tay đầu nậu, có khi bán trực tiếp cho các đại gia, mỗi lần như vậy hắn kiếm cũng kha khá, và nhanh chóng phát lên nhờ những đồng tiền bất chính đó. Hắn đã biết là rồi sẽ bị phát giác, bị phanh phui, dĩ nhiên rồi. Hắn hiểu điều đó. Dù hắn có lấy tiền ra để bịt miệng thì cũng không thể nào làm tắt cả phải im miệng. Có kẻ tố giác hắn vì không kiếm chác được gì, có người âm thầm làm điều đó vì để đề phòng ngày hắn tạo ra một thế lực không thể kiểm soát được, nhưng có một người khi biết chuyện đã hết mực khuyên can hắn. *Quay đầu lại là không bao giờ muộn*, người đó còn nói với hắn rằng “Anh cũng thừa biết lấy đi những gì của rừng, của mẹ thiên nhiên sẽ phải trả giá rất đắt. Chẳng lẽ anh không sợ...”, lúc đó hắn đã đâm cho cái người mà hắn từng gọi là đồng nghiệp trong những chuyến đi thực địa trong rừng, cú đâm đó đã chấm dứt những hình ảnh tốt đẹp giữa hai người, và cũng là ngày hắn chính thức đánh dấu ngã rẽ của đời mình.

Sau khi nghỉ việc ở cơ quan, qua lời giới thiệu của một tay kiểm lâm bản từng ăn chia với hắn trong các phi vụ, hắn gia nhập toán thợ săn nổi tiếng lộng hành, từ đó hắn trở thành một kẻ sống ngoài vòng pháp luật. Còn người đồng nghiệp cũ của hắn cũng không còn ở lại nữa, cho đến một ngày hắn chạm mặt anh ta tại một cánh rừng già Cao Nguyên – khi hắn đã là một tên trùm, cánh rừng ấy chính là nơi hắn đang ngồi đây, với những mưu mô chiếm đoạt trong đầu. Hắn còn nhớ rõ đêm hôm đó, anh ta chính là người mà hắn ra

lệnh cho đàn em truy sát, sau khi biết sự thật về những *bóng ma*, cũng như phát hiện có sự tồn tại về bốn mẫu bản đồ da thú. Nhưng đến khi sắp sửa giáp mặt nhau, hắn mới ngỡ ngàng phát hiện ra một trong những bóng ma đó lại chính là anh ta. Lúc nhìn thấy bóng dáng anh ta từ xa, hắn cùng đàn em khi đó kiễng lại để quan sát. Người đàn ông đó đang cứu một con voi cái bị mắc vào dàn bẫy của hắn giăng. Chuyện khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là, anh ta có thể trò chuyện với con voi như một người bạn. Con voi rất đau đớn nhưng vẫn cố nằm yên không nhúc nhích, trong khi anh ta vừa xoa dịu vừa cố gắng cứu nó ra khỏi cái bẫy khổng lồ đó. Và khi sự kiên trì của người đàn ông đó sắp được đền đáp thì đúng lúc đó, hắn cùng đàn em của mình ập tới, bị bất ngờ, người đàn ông để chiếc bẫy sập xuống, để rồi tự đẩy mình lâm nạn. Dù bị cái bẫy voi gặm lấy đôi chân, máu từ đùi chảy ra rất nhiều, nhưng anh ta vẫn quyết cứu con voi cái đang chuẩn bị lâm bồn, mặc cho nòng súng của đàn em hắn đang dí sát thái dương. Trong tình huống vô cùng căng thẳng, hắn ra sức thuyết phục anh ta hãy ngừng lại việc này và quay về nhà sống an phận bên vợ con, nhưng anh ta nhìn xoáy vào đôi mắt hắn bằng vẻ cảm thông, nói với hắn một câu mà hắn không thể nào quên “Từ đó đến nay tôi vẫn luôn dõi theo, tôi biết anh đang gánh một kiếp nạn khốc liệt... tôi rất tiếc về các con anh. Chỉ mong anh sớm quay đầu, vì chưa bao giờ là quá muộn cả!”. Lần đó hắn không động thủ với anh ta, nhưng hắn đã quay đi cùng đàn em của mình và để mặc anh ta nằm đó cùng với mẹ con nhà voi cho đến chết.

Mỗi lần nghĩ lại, hắn chẳng hề có chút cảm xúc, nhưng quên thì lại không thể. Quả báo ư? Quả báo là gì, khi những tên đại gia, quan liêu chính là những kẻ tọng vào mồm những thứ thịt còn tươi sống của lũ thú rừng và nhai ngấu nghiến như những tên khát máu, khi chính bọn chúng mong muốn những loại hàng quý từ rừng, bất kể đó thân xanh, trầm hương hay là đá cát – Phải, lũ bọn chúng mới là kẻ gây ra hiểm họa này. Tại sao bọn chúng vẫn cứ sống đầy ra đầy, mỗi ngày một giàu thêm, vợ con thì phê phởn hưởng thụ? Trong khi chỉ có hắn là kẻ gánh lấy hậu quả, sao chỉ có hắn là bị “ác giả ác báo”? Ở hiền gặp lành ư? Tại sao ở hiền như đồng nghiệp cũ của hắn thì vẫn phải chết oan? Nghĩ đến đó hắn thấy cuộc đời này đã bất công, vậy thì cần quái gì hắn phải sống tốt?

Với cái tư duy quái đản đó, hắn thả một tràng cười đầy kích động.

45 Miên giải bày cùng Susan

Trước túp lều gỗ, dưới hàng cây lá rơi đầy từ những đôi tay của bấy khi, bóng nắng vàng nhạt gieo xuống thảm cỏ xanh mơn mớn, Miên nhìn ngắm khu rừng với một chút đắm chiêu. Qua mấy ngày, cậu bé Miên đã cảm nhận được những hiểm họa có thể xảy đến cho khu rừng, nhưng cậu đã may mắn khi không phải chiến đấu một mình. Jo và Miên cùng cô bé Susan là những người bạn tuyệt vời, vì lẽ nào đó mà trái tim của họ hoàn toàn thuộc về thiên nhiên, thuộc về nơi này. Họ đến với Miên và khu rừng sau khi đã vô tình gây ra “một cuộc mất tích” ở thành phố, rồi lại thoát chết sau một tai nạn khủng khiếp, vì vậy Miên tin chắc những người bạn ấy là do ông trời sắp đặt gửi đến với cậu. Khi nghĩ về những người bạn mới, Miên lại nhớ đến ba và các cộng sự của ông, cậu tự hỏi liệu bây giờ hai người bạn của ba cậu đang ở đâu, họ có biết khu rừng đang gặp nguy hiểm không, liệu họ biết thì họ có xông pha bảo vệ nữa không? Bao nhiêu câu hỏi ngổn ngang trong đầu Miên bị cắt ngang với tin báo của những con chim được Jo phái về xin tiếp viện. Miên nôn nóng ra lệnh cho nửa số đội quân chim tinh nhuệ đại bàng và cú mèo đi ứng cứu Jo.

Trở về từ khe suối với đàn bướm hoa, Susan biết Miên lo lắng nên con bé lôi cậu vào những câu chuyện hết sức dễ thương, đích xác hơn là những câu chuyện mà con bé đã trải qua. Câu chuyện bắt đầu khi Susan được sinh ra, bố Bryan khẳng định con gái ông sẽ là một cô công chúa xinh đẹp trong khi anh trai Jo chỉ có thể là một tên lính gác với cây thương cũ kỹ.

– Mà anh đừng kể lại với anh Jo nha. Anh Jo không thích bị so sánh như vậy. – Susan dặn rồi tiếp tục kể.

Nhưng khi con bé vừa sinh ra ông lại đặt tên nó là Susan bởi cái tên đó mang ý nghĩa một loài hoa. *Có lẽ là một loài hoa đẹp*, Miên nghĩ vậy. Dẫu vậy ông luôn ưa vuốt mái tóc vàng hoe mượt mà của Susan và trêu mếu gọi cô bé là “My Princess”, ngay sau đó Susan giải thích cho cậu hiểu nghĩa của cụm từ đó, nghe xong cậu mỉm cười nhìn vào cô bé, Susan cũng cười đáp lại. Sau cùng, cậu thúc giục Susan kể tiếp còn mình nghe chăm chú như một khán giả thực thụ.

Susan kể một mạch về những trò chơi của hai anh em nó, nhất là trò chơi nhập vai của họ. Jo luôn muốn đóng vai một nhà du hành thiên nhiên sau khi được Nữ hoàng Anh Elizabeth trao tước Hiệp sĩ vì đã phát hiện ra bấy rừng Tur hoang dã ở châu Âu.

– Jo chơi như thế nào? – Miên hỏi cô bé cùng vẻ chăm chú chờ đợi.

– Anh Jo tạo ra những mô hình như máy bay, thuyền, núi bằng xốp và sơn xít. – Con bé nhẹ nhàng đáp. Miên thích thú nghe tiếp.

– Anh hỏi là Jo tìm ra loài bò rừng ấy bằng cách nào?

– Thì anh Jo thám hiểm qua châu Âu bằng những chiếc máy bay và xe trượt tuyết mô hình. Chỉ là tưởng tượng thôi mà anh Miên.

– À, anh hiểu rồi.

Một lúc sau Susan bỗng dừng nói nhớ bố mẹ với giọng buồn tênh. Miên bối rối tìm cách động viên con bé, rồi đột nhiên cậu kể về ba mình cho Susan nghe. Miên hết sức tự hào khi nhắc đến ba mình, có vẻ như ông vẫn luôn bên cậu mỗi lúc cậu gặp khó khăn.

– Anh nhớ ba anh không?

– Nhớ chứ, lúc nào cũng nhớ.

– Các bạn thú rừng quý mến ba anh đúng không?

– Đúng vậy. Ba anh luôn coi chúng là bạn. Ba anh nói tất cả loài vật trên trái đất này đều đồng đẳng với chúng ta.

– Đồng đẳng nghĩa là sao? – Susan thắc mắc.

– Nghĩa là chúng cũng như con người. Con người không có quyền giết hay ngược đãi bất kỳ con vật nào.

– Rồi ba anh có nói gì về chúng nữa không?

– Ông ấy thường nói: “Vạn vật sống, con người sống”.

– Nghĩa là sao?

Lần này thì Miên không giải thích nữa.

– Lớn lên em sẽ hiểu.

Miên không giỏi trong việc kể chuyện, nhưng với sự tự nhiên và chân

thành, cậu đã khiến một cô bé sáu tuổi phải chăm chú lắng nghe. Cậu không do dự nói rằng cậu cũng yêu quý mẹ mình khi Susan hỏi về bà.

– Nhưng anh sợ mẹ sẽ rời bỏ căn nhà gỗ, rời khỏi cánh rừng. Anh đã bỏ vào đây là vì không muốn rời đi.

– Anh có muốn giải thích cho bác hiểu không?.

– Anh đã giải thích rồi.

– Hẳn là anh làm chưa tốt, có phải anh đã cáu gắt với mẹ anh không?

Miên buồn bã gật đầu, đó là việc khó khăn nhất đối với cậu, trước nay việc giải thích hay thanh minh chưa bao giờ xảy ra trong căn nhà gỗ, ít nhất là từ phía cậu. Những lần cả hai mẹ con không đủ hiểu nhau, mỗi người đều cảm thấy sự im lặng là cần thiết hơn bất kỳ lời nói nào.

Susan nhún vai rồi quay ra nhìn Hoàng Tử đang cùng bầy của nó tập luyện dưới tán cây, con báo luôn tỏ ra mình có vai trò quan trọng trong đám binh thú nhưng cũng rất gần gũi với những con thú còn lại. Hoàng Tử đã hoàn toàn trở mã, thân hình rắn chắc của nó vẽ ra đường cong tuyệt mỹ, đuôi của Hoàng Tử toát lên vẻ vương giả. Từ xa, Đức Vua không ngừng theo dõi từng hành động của con trai.

– Em đang nghĩ gì vậy? – Miên hỏi khi nhìn theo đôi mắt của cô bé.

– Em có thể làm điều đó thay anh. Con Hoàng Tử biết ngôi nhà của anh chứ?

– Là sao Susan? Anh không hiểu.

Con bé đứng dậy, phúi chiếc váy rồi cười tỉnh queo. Sau khi nhảy phịch xuống đất, nó nói:

– Em sẽ cùng Hoàng Tử đến nhà anh và nói chuyện với mẹ anh. Em chắc là bác ấy sẽ hiểu và thương anh hơn sau khi nghe em nói.

Susan nói vậy thôi chứ cô bé biết chắc rằng mẹ cậu đã rất thương yêu cậu, luôn mong ngóng tin cậu.

– Có được không Susan? – Miên hỏi, lòng cảm thấy khấp khởi.

– Anh hãy tin vào con gái Mỹ. – Con bé bắt chước giọng người lớn nhưng thực sự cũng không hiểu gì, và nó chưa biết sẽ nói thế nào để mẹ Miên hiểu được.

Miên cười tủm tỉm, nhìn theo Susan cùng con Hoàng Tử và Pooh đi về hướng Đông, chốc nữa thôi cả ba sẽ có mặt ở bờ suối trong lành kia, nơi có căn nhà gỗ mềm quen thuộc của cậu. Chắc hẳn mẹ cậu phải ngạc nhiên khi biết rằng cậu có một người bạn dễ thương đến vậy. Vươn hai tay lên trời thành hình chữ “V”, Miên thấy niềm tin về cô bé người Mỹ đang cổ vũ tinh thần mình. Sau đó cậu cho lũ voi tập luyện và cùng Ali dạo quanh quan sát đội quân thú một cách trầm lặng, đôi lúc cậu cũng hối thúc chúng nhưng nhìn chung, các chiến binh của cậu tập luyện rất hăng say. Đức Vua tìm gặp Miên khi cậu đang đứng một mình bên cạnh khe suối, dưới những tán cây rậm rạp, ít nắng nhất.

Con báo bước từng bước oai vệ trước khi đứng bên cậu chỉ với một vẻ trầm lặng, đôi mắt của nó đã dần nhỏ đi cùng những vết xước qua năm tháng, vẫn man mác buồn. Nó không nói gì nhiều ngoài những câu căn dặn chân thành.

Cuộc chiến có thể sẽ kéo dài, có thể không. Nhưng con người cần phải can đảm, khôn khéo và biết kiềm chế sự nóng vội. Hồi ta còn trẻ, ta cũng như cậu, thế nhưng ba cậu đã dạy cho ta biết cách chế ngự nó. Giờ thì cậu đã biết cách làm, tuy mới chỉ là một chút thôi, nhưng thế đã là rất tốt rồi.

Miên lẳng lẳng lắng nghe, không một lời đáp lại.

Ba cậu là một người luôn biết hy sinh bản thân mình vì người xung quanh, bình đẳng với muôn thú. Còn cậu, là gì nhỉ?...

Đức Vua dừng lại, để cho khoảng lặng len vào giữa Miên và con báo. Miên cũng tự hỏi cậu đã làm được gì? Cậu có xứng đáng với những gì mà ba cậu làm hay không? Đôi lúc cậu thấy bản thân mình quá nóng vội, thiếu kiên nhẫn và nhỏ nhen. Câu hỏi đó của Đức Vua khiến cậu không thể nào cất lời đáp trả. Miên khó khăn tìm từ ngữ để nói ra, và rồi cậu không còn cách nào khác là im lặng quay đi.

Cậu là bản sao của ông ấy, đó là câu trả lời.

Miên kiễng chân quay lại thì Đức Vua đã lao đi sau khi dứt lời. Thật ngọt

ngào, mình đáng nhận được những lời như vậy hay không? Miên tự hỏi.

Chàng trai! Cậu đang có những người bạn tốt nhất, hãy nghĩ về tương lai của khu rừng này. Đó cũng là cách sống của ba cậu.

Miên nhận ra Mây Xám đang thay thế vị trí ban nãy của Đức Vua khi con báo vừa rời đi. Con tê giác nhìn bầu của mình và nói tiếp:

Đức Vua nói đúng, những gì cậu đang trải qua là cảm giác chung của cư dân khu rừng này. Tôi, Đức Vua, Giăng, Musat... mỗi cá thể đều có mối hận riêng với những kẻ ác độc kia. Chúng tôi đều phải sinh tồn với những ký ức khủng khiếp về loài người và, nó vẫn cứ đeo đuổi trong tâm trí chúng tôi. Cậu có biết là Đức Vua đã tốn nhiều thời giờ thuyết phục tôi tin vào khả năng và tình yêu thương của con người không?

Miên nhìn con tê giác, và tự hỏi với thân hình cục mịch ấy, sao có thể chứa đựng nhiều tâm tư đến thế? Có khi hơn cả một con người. Mà đúng ra Miên chỉ biết Mây Xám là một người bạn rất thân với Đức Vua, sau khi ba cậu mất, Đức Vua dẫn nó về hòa nhập với tất cả cư dân của khu rừng, sau đó Đức Vua đề nghị nó hỗ trợ thiết lập kỷ cương cho tất cả các bầy, phòng có chuyện xấu xảy ra để cùng nhau chiến đấu. Tuy nhiên trước đó con tê giác cùng bầy của nó sống tách biệt với các bầy khác, nói đúng hơn là bầy của Mây Xám cố tình cô lập mình, cốt là để xóa đi tung tích để khỏi thợ săn tìm thấy.

Mây Xám lý giải điều đó bằng câu chuyện của mình. Con tê giác được cho là thông minh, vẻ ngoài trầm lặng bắt đầu hé lộ một quá khứ rất bi thương mà loài người đã gây ra với nó.

Cách đây nhiều năm, cái khoảng thời gian mà Mây Xám còn thấy hạnh phúc, thì vào một ngày nó phải tận mắt chứng kiến con tê giác đực mà nó thương yêu bị thợ săn giết hại một cách dã man. Khi ấy nó đang mang thai chú tê giác con nên chỉ biết đứng từ trong chỗ ẩn nấp đau đớn nhìn ra, mà không thể nào làm gì khác được. Mây Xám còn nhớ, sau khi hạ gục con tê giác đực bằng súng, bọn thợ săn khẩn trương cửa sừng từ thi thể con vật, khi chiếc sừng bị cửa cụt, chúng khoét sâu tận gốc bằng cách cạy những thớ thịt đỏ tươi trên mũi nó, chúng khoét cho đến khi trong thớ thịt đầm đìa máu đỏ không còn mẫu sừng nào sót lại. Quá đau đớn, tưởng chừng như gục ngã, nhưng Mây Xám không quên đưa con trong bụng mình, nó cố nén đi nỗi đau để chờ ngày con chào đời. Và điều mong đợi đó đã trở thành hiện thực, sự có mặt của

con tê giác nhỏ đã giúp nó vượt qua tất cả nỗi đau, không lâu sau mẹ con nó hòa nhập lại đàn tê giác của mình.

Nhanh chóng con tê giác mẹ trở thành một cá thể quan trọng của bầy, khi mà những tổn thất về sinh mạng liên tiếp xảy ra với đàn trước đó. Trước nguy cơ bầy của nó bị tận diệt, Mây Xám đề nghị các phương án di tản đàn về những khu vực cây cối rậm rạp, địa hình cách trở thay vì ở những vị trí xưa nay thợ săn dễ dàng dòm ngó tới. Sau khi thực hiện những phương án của Mây Xám, bầy tê giác được an toàn hơn nhiều, bọn thợ săn khó có thể phán đoán được vị trí của chúng. Dần dần Mây Xám được bầy tín nhiệm bầu làm tê giác đầu đàn. Dưới sự thống lĩnh có phần khắt khe và đầy tính kỷ luật của Mây Xám, bầy của nó đã thành công trong việc thoát khỏi tầm ngắm của đám thợ săn, nhưng chúng lại bị cô lập trong chính khu rừng của mình; vì lý do sợ bị thợ săn lần ra dấu vết của cả bầy, Mây Xám không cho phép có sự tiếp xúc nào với bên ngoài, ngoại trừ thành viên trong bầy với nhau. Tưởng chừng chiến thuật cách ly cùng với tính kỷ luật sẽ bảo vệ đàn an toàn tuyệt đối, thế nhưng vào một ngày tai họa giáng xuống cả bầy. Vẫn là đám thợ săn hung hiểm của khu rừng, bọn chúng đã tìm ra chỗ ẩn nấp của bầy. Bầy của nó khi ấy có hơn hai chục con, rải rác gần một khe suối, bất ngờ nhận ra bị bắn tỉa từ tứ phía, những con tê giác hoảng loạn tìm cách chạy trốn, nhưng cuối cùng bị kịch vẫn không tránh khỏi. Không hề có lấy một sự kháng cự nào, ngoài nó, hơn nửa bầy đã bị hạ gục, và nỗi đau lần nữa xảy đến với Mây Xám, dữ dội hơn. Con trai của nó, với chiếc sừng đã nhú lên như lưỡi dao, cũng không thoát khỏi làn đạn oan nghiệt của bọn thợ săn, dù nó đã cố gắng bảo vệ con. Mây Xám bất lực chứng kiến loài người bạo hành trên thi thể của đồng loại, bạn bè, gia đình nó. Con tê giác cái còn nhớ rõ mòn mỏi, cái cách bọn thợ săn làm với con trai nó cũng như cách mà chúng làm với con tê giác đực năm nào. Từng thớ thịt đỏ tươi đập vào mắt nó, xác của cậu con trai nằm bất động trên vũng máu nhầy nhụa không ngừng tuôn, như vậy nó chỉ biết đứng chết lặng. Nhưng bản năng của một người mẹ bị dồn đến đường cùng, nó dùng sức lực hung hãn còn lại lao đến kẻ thù, hùng sống chết với bọn chúng. Nhưng chỉ một mình, thì điều đó chỉ dẫn nó đến cái cục bi thảm như đồng loại. Vì chỉ trong gang tấc, một viên đạn sượt qua bụng nó, cả thân hình gần như sẽ hứng trọn làn đạn tiếp theo, nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của một anh hùng, một con báo hoa mai – mà sau này nó nguyện làm bạn tri kỷ cả đời. Đức Vua đã lao tới ngọam nát bàn bàn tay của tay thợ săn cầm súng, rồi nhanh chóng cùng nó biến mất.

Mọi thứ khi ấy đối với tôi đã sụp đổ, tôi hận Đức Vua vì đã cứu mình, tôi

muốn giết chết lũ người đó, hoặc là tôi chết đi. Nhưng Đức Vua không muốn tôi làm thế.

Sau khi giải cứu Mây Xám cùng bầy của nó, việc khó khăn nhất của Đức Vua là giúp bầy tê giác lấy lại niềm tin. Bởi với tâm lý hoảng loạn và căm phẫn, Mây Xám và những con tê giác còn sống sót lúc bấy giờ không mong muốn gì khác là báo thù. Nhưng con báo vẫn kiên trì nhẫn nại động viên. Khoảng thời gian bên cạnh Mây Xám cùng bầy của nó, Đức Vua nhận thấy tinh thần bầy đàn tê giác đã dần hồi phục. Và một ngày, con báo đường đột dẫn Mây Xám đến một nơi bí mật, ở đó con tê giác đầu đàn nhìn thấy bóng dáng của con người và khi hình ảnh ấy vừa đập vào mắt, con vật to lớn bỗng đứng không còn giữ được bình tĩnh, nó lao vào người đang chào đón nó. Với sức mạnh của mình, Mây Xám hất tung người đàn ông ấy lên cao, chưa dừng lại, nó còn húc, báng túi bụi vào nạn nhân. Đức Vua định lao vào can ngăn nhưng người đàn ông ra hiệu con báo đứng yên, cho tới khi con tê giác tự động dừng lại. Khi người đàn ông đứng dậy cùng với thương tích trên mình, con tê giác bỗng đứng chùn lại. Nhưng nó vẫn nhìn ông với đôi mắt đầy căm phẫn rồi bỏ chạy. Nhiều ngày sau người đàn ông vẫn cố gắng liên hệ với nó nhưng bất thành. Cho đến một ngày Đức Vua đến bầy của nó với bộ dạng rũ rượi, đôi mắt rung rung, con báo thông báo một tin khiến nó cảm thấy nhói lên, dù trước đó có thể là một tin mừng với nó: người đàn ông đó đã chết khi đang cứu mẹ con nhà voi.

Cái chết của ông ấy đã ám ảnh tôi, tôi đã tự vấn mình rất nhiều với hình ảnh mà Đức Vua kể lại, tại sao một con người có thể chống lại đồng loại, kể cả phải chết để cứu chúng tôi? Nó làm tôi nhớ đến con trai, và rồi tôi nghĩ về cậu. Ba của cậu là một người hùng, và bây giờ, đến lượt cậu. Đức Vua nói đúng, cậu là bản sao của ông ấy.

Sự im lặng của Miên kéo dài cho đến khi Mây Xám quay đi. Nhưng những gì cậu nghe được từ Mây Xám làm cậu phải suy nghĩ. Trong ký ức của mỗi chiến binh, nếu có mối thù dành cho bọn lâm tặc, nhưng chúng đã phải kìm nén, vì chúng còn phải ra sức ngăn chặn cái ác mà bọn chúng gây ra. Đức Vua mất vợ, Mây Xám mất chồng và con. Rất nhiều con thú khác đều trải qua bi kịch do loài người gây ra. Nhưng không một cá thể nào nóng vội trả thù, mặc dù trong chúng luôn bị quá khứ ấy ám ảnh. Điều đó khiến cho cậu phải suy nghĩ nhiều, với cuộc chiến này, và cũng vì tương lai của khu rừng về sau.

46 Từ kinh ngạc đến tin tưởng

Được Hoàng Tử dẫn đường đến ngôi nhà nằm giữa bờ suối và khu rừng, một cảm giác mới mẻ nữa lại đến với Susan. Ngôi nhà nhỏ của Miên thật lạ lùng và thơ mộng trong mắt con bé. Bao quanh ngôi nhà gỗ mềm màu xám chên vên bên bờ suối là bụi dã quỳ và hàng cây nối nhau tạo thành một vòng tròn xanh vàng, Susan không biết cũng như chẳng thuộc bất kỳ tên loại cây nào trong số chúng, và cỏ thì càng không. Xa xa một chút về hướng Bắc ẩn hiện những phiến đá màu đen tuyệt đẹp, cạnh đó xuất hiện cây tùng bách già cỗi đang vươn lên giữa bầu trời, Susan biết Ali thường tìm đến tán cây đó để thư giãn khi mặt trời lên cao. Lối dẫn vào ngôi nhà là một con đường nhỏ bằng đá sỏi được lấy từ mép suối, ở đó có loài cỏ gấu mạnh mẽ ngoi lên giữa những kẽ hở tìm kiếm ánh nắng, cỏ gấu thì thật đáng yêu và hồn nhiên.

Hoàng Tử tỏ ra ngại ngùng vì đây là lần đầu nó lộ diện ở một nơi không phải rừng. Đúng ra là lần thứ hai mới phải, nhưng lần thứ nhất đã bay khỏi trí nhớ nó rồi vì hồi ấy Hoàng Tử còn quá nhỏ. Cả việc mẹ nó bị sát hại như thế nào, nó cũng không còn nhớ, nhưng đôi lúc anh chàng báo vẫn gập ác mộng rồi gào lên “Mẹ ơi!” giữa đêm, mỗi lần như vậy Đức Vua phải vỗ về rất lâu nó mới ngủ tiếp được. Đoạn đi cùng cô bé loài người, con báo rất sợ sẽ có người nhìn thấy nó.

– Hoàng Tử à, không việc gì phải sợ vì chẳng có ai có thể nhìn thấy chúng ta đâu. Yên tâm theo Susan nào!

Vậy mà càng tiến gần ngôi nhà, chính Susan lại càng cảm thấy hồi hộp. Con bé chưa bao giờ đến nhà một người lạ nào trong tất cả những lần về Việt Nam, ngoại trừ cuộc gặp gỡ hữu duyên với Miên và bầu thú rừng đáng yêu trong đó có cả Hoàng Tử. Nghĩ đến cuộc gặp gỡ với Miên và bầu thú, cô bé thoáng cười một mình rồi tự thu can đảm. Cũng nhờ vậy mà Susan tự nhủ rằng mẹ của Miên cũng là người thân, *cũng có thể bác ấy rất giống với mẹ mình*, Susan lẩm bẩm rồi hít thở một hơi thật sâu trước khi bước vào. Con báo hoa mai bình tĩnh nối gót theo sau, chẳng mấy chốc cả hai đã vào được nhà sau khi chạm trán hai con vẹt cáu bẳn đang đậu trên cành cây bờ sấp, trước bậc thềm. Susan thích sự tiếp đón thận trọng của hai con vẹt cổ hồng, mặc dù chúng cáu bẳn thiệt nhưng chúng vẫn chăm chú nhìn Susan và Hoàng Tử với đôi mắt nhỏ xiu, nhanh nhạy của mình, rồi hai con chim léo nhéo nhại giọng con người nhưng lần này đã đổi ngữ điệu: “Khách đếnnnnnnnnnn Miên! Khách đếnnnnnnnnnn Ali!”.

– Có phải hai em là Vao và Mao?

Hai con vẹt nghiêng nghiêng cái cổ nhìn Susan như về đồng tình.

– Chị có mang theo cái này cho hai em đây.

Susan lấy ra miếng bánh Oreo, tách ra hai cho bọn vẹt.

Trong lúc Vao và Mao ngẫu nhiên ăn bánh bằng cái mỏ của mình, Susan cùng Hoàng Tử bước vào nhà. Rón rén trong ngôi nhà lạ, Susan có cảm giác mình đang không ngoan cho lắm, nhưng khi ngồi vào một trong bốn chiếc ghế đầu, con bé mới nhớ ra đây là đầu tiên phải chờ đợi một ai đó. Mẹ của Susan là một người chu toàn, đó là điểm chung của những người bên họ ngoại nhà nó. Nghĩ đến đây, Susan chợt nhớ ba mẹ ghê gớm, song con bé tự nhủ mình phải mạnh mẽ. Nó đang giúp Miên và nó rất vui, nó nghĩ ở lại rừng giúp đỡ Miên cũng là điều nên làm. *Xong việc cùng các anh mình sẽ về với mẹ*, Susan nghĩ vậy.

Nhận thấy Susan có vẻ lóng nga lóng ngóng, hai con vẹt cổ hồng quyết định bay vào với cô bé. Thoạt đầu chúng chỉ có ý định tán hươu tán vượn cho con bé đỡ buồn, nhưng sau đó chúng lại ví von, kể lể, chuyện nọ xọ chuyện kia. Nhưng không phải tiếng của loài người, vì vốn từ của loài người chúng rất hạn chế. Vao và Mao nói rằng chúng là bạn thân của cậu chủ, rất thân, thế nhưng cả hai đang rất giận Miên vì không cho chúng vào khu rừng mà bắt ở lại đây, Susan vuốt ve an ủi chúng, và hứa sẽ giúp chúng lấy lại công bằng. Sau cùng Susan còn nở một nụ cười tươi như hoa để khẳng định điều mình đã hứa, chỉ có vậy chúng mới chấp nhận mà không lớn vồn trên mặt bàn nữa. Hoàng Tử ban đầu không ưa chúng vì cái kiểu câu bần, xét nét ấy, nhưng sau đó lại cho chúng đậu lên lưng và thao thao bất tuyệt. Hoàng Tử hứa sẽ tiếp đón nếu hai con vẹt có dịp ghé thăm rừng lâu hơn.

Nhưng chỉ một lúc sau, cả hai con chim trở về cạnh bờ sấp và bắt đầu ngân nga điệp khúc: “Là lá la Miên! Là lá la Ali!”.

Không lâu sau khi Susan đến thì người chủ nhà trở về, nhưng mẹ của Miên bị một phen hú vía khi nhìn thấy Hoàng Tử. Chắc chắn bà sẽ ngắt nếu như Susan không kịp xuất hiện và ôm lấy con báo, vuốt ve nó. Khuôn mặt bà chủ nhà từ nỗi khiếp đảm chuyển sang kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở ngôi nhà của mình. Đã từ lâu rồi, ít cũng đã bốn năm, bà Liên chưa

nhìn thấy một con thú dữ nào xuất hiện trước tầm mắt mình nữa ngoại trừ mấy con vật hiền lành mà con trai bà đưa về mỗi bận vào rừng.

Bây giờ, trước mặt bà là con báo hoa mai đang tuổi trưởng thành, đầy đủ nanh vuốt, lại được một cô bé gái người lai ôm vào lòng. Con bé có hàm răng sún rất đáng yêu. Bà không nghĩ ngôi nhà bà vừa mới rời khỏi cách đây một giờ đã biến thành rạp xiếc thú. Nụ cười của con bé có thể so sánh như một kho báu thu phục lòng người. Bà Liên bất giác thấy quý mến cô bé con này. *Con bé xinh xắn quá*, bà nghĩ.

– Cháu ở đâu đến? – Bà Liên hỏi khi vẫn dè chừng con báo hoa mai ở khoảng cách vài thước.

– Cháu ở trong rừng. – Susan trả lời một cách ngây thơ – Cháu đến đây là vì cháu biết anh Miên.

Trong lúc bà Liên tròn mắt tỏ vẻ sửng sờ, Susan nhoẻn miệng cười rồi nói tiếp.

– Anh Miên, anh ấy đang nợ bác lời xin lỗi.

– Cháu biết Miên con trai bác sao? Nào cháu hãy ngồi đây và nói với bác chuyện gì đang xảy ra! – Bà hốt ha hốt hải kéo con bé ngồi cạnh mình nhưng vẫn không rời mắt khỏi Hoàng Tử.

Susan xoa đầu con báo và dặn rằng đừng căng thẳng. Nhìn con bé nói chuyện với con báo, bà Liên nhướn mày. Trước đây chồng bà cũng có khả năng đó, chẳng lẽ cô bé này cũng vậy?

Bà cầm tay cô bé người Mỹ, nhìn vào đôi mắt màu nâu thăm thẳm và hỏi chuyện về Miên. Susan nhẹ nhàng kể cho bà nghe về cuộc gặp gỡ giữa ba anh em cô với Miên, nhưng con bé khôn ngoan bỏ qua những chi tiết xung đột nín thở.

– Anh Miên rất tốt với chúng cháu. – Con bé nói.

– Miên có nói sẽ về nhà không cháu?

Đến đây, Susan mới nhớ đến nhiệm vụ chính của mình.

– Dạ có ạ, thưa bác. Anh Miên nói rất muốn về nhà nhưng chỉ sợ bác...

Thấy vẻ ấp úng của Susan, bà Liên hiểu ngay cô bé muốn nói đến điều gì.

– Có phải Miên sợ bác bắt chuyển nhà đi không?

Susan không trả lời mà gật đầu cùng một nụ cười. Có vẻ như cô bé muốn biểu đạt bằng cái miệng cười thay vì nói.

– Nếu vậy cháu hãy nói với Miên là điều đó không xảy ra đâu. Bác sẽ không chuyển nhà đi đâu cả.

– Thật vậy sao bác? – Susan reo lên. – Cháu biết ngay là bác rất thương anh Miên mà.

Dứt lời, con bé ôm chầm lấy mẹ của Miên. Hai người ôm nhau một lúc thì Susan nói phải quay về rừng.

– Cháu sẽ nói cho anh Miên biết. Xong việc anh Miên sẽ về lại với bác.

Đoạn Susan dắt Hoàng Tử ra cửa. Bà Liên cất tiếng gọi lại.

– Cháu họ gì nhỉ? – Con người bà Liên căng ra cho thấy bà khá hồi hộp.

– Drucker! Susan Drucker, thưa bác! – Con bé nhắc lại đầy đủ.

– Bác biết ngay mà, con gái của nhà Drucker đây sao?

– Bác biết bố mẹ cháu sao? – Con bé chớp mắt, tay hơi buông lời con gấu bông.

– À, bác chỉ biết bố cháu thôi. Giáo sư Bryan Drucker.

Bây giờ thì đến lượt bà kể cho Susan nghe về mối quan hệ giữa những người lớn sau khi cô bé ngồi lại bên bà.

– Bố cháu và một người nữa là bạn của chồng bác.

– Bố cháu, bác Việt và bố anh Miên đúng không ạ? – Susan ngắt lời.

–Ồ đúng rồi, họ là ba người bạn thân.

Bà Liên kể tiếp những chuyến viếng thăm chóng vánh của hai người đàn ông đến nhà bà trong quá khứ, cũng không bỏ qua sự xuất hiện của cặp đôi

Bryan và Lê Việt trong hai ngày gần đây. Tình hình là họ đang rất lo lắng.

– Thật thế sao ạ? Bố và bác của cháu đã tìm gặp bác và hỏi về bọn cháu sao?

– Đúng vậy. Họ rất lo lắng nhưng vẫn lạc quan.

– Vậy thì cháu yên tâm rồi. Nếu bác gặp lại bố mẹ cháu, thì bác cứ nhắn rằng bọn cháu rất khỏe và sẽ sớm trở về nhà.

– Chắc hẳn bác sẽ nói vậy.

Rồi Susan hỏi tiếp đến ba ông bố.

– Bố cháu, bác Việt và bố anh Miên, họ thường làm gì vậy bác?

– Họ vào rừng, cứu giúp các con thú, nô đùa là bảo vệ chúng cháu ạ. Ở dưới tán cây trước đây còn có một túp lều, chính nơi mà họ gặp nhau để bàn bạc công việc.

Susan im lặng nhìn ra dòng suối đang chảy về phía hạ nguồn. Tia nắng soi rọi lên dòng nước tạo thành những ngôi sao lấp lánh bạc. Con bé hình dung ra cảnh những người lớn đã từng ở bên nhau tại đây với những ý tưởng giống như mà cách mà Jo, Lâm và Miên đang làm.

– Nếu như anh Miên, Jo và anh Lâm Lê biết được chuyện này thì mấy anh sẽ vui lắm.

– Các cháu sẽ tự hào về họ, đúng không? – Bà Liên mỉm cười hiền hậu.

– Rất đổi tự hào ạ. – Con bé cười tươi như một đóa hoa đang bùng bùng sức sống.

Cuộc trò chuyện gián đoạn vì sự xuất hiện của người đàn ông lạ. Đó là người của nhà nước, đến với chiếc cặp da đựng đầy hồ sơ. Susan bối rối khi nhìn ông ta đang khó nhọc băng qua các bụi rậm, thậm chí còn suýt nữa trượt chân trên lớp đá cuội phủ đầy rêu. Susan ra hiệu con Hoàng Tử tìm chỗ trốn. Cả hai loay hoay mãi đến khi bà Liên chỉ ra sau bếp.

– Con gái, hãy đưa con báo vào đó đi!

– Sẽ không sao chứ bác?

– Không sao đâu, khẩn trương đi! Kẻo ông ấy sẽ chết khiếp đấy!

– Sẽ rắc rối to bác nhỉ?

– Ủ! Ông ta vào đến nơi rồi.

Để không bị bại lộ, Susan đẩy con báo vào trong.

– Chúng ta ẩn nấp thôi Hoàng Tử, nếu không muốn bị người ta phát hiện!

Nơi trú ẩn là gian bếp rộng rãi, sau khi đảo quanh, Hoàng Tử nép mình khá kín đáo sau chiếc lu nước, cả chiếc đuôi dài của nó cũng không lòi ra, còn Susan đứng phía sau bức tường theo dõi qua kẽ hở giữa những tấm ván. Vừa bước vào, người khách không ngồi xuống mà nói ngay với bà về một cuộc họp sẽ diễn ra vào ngày mai, địa điểm cuộc họp là tại Ủy ban Thành phố, và sau cuộc họp đó hội đồng sẽ ra quyết định cuối cùng, một quyết định liên quan đến căn nhà của bà. Để không tốn nhiều thời gian, ông ta đưa cho bà xem một số hồ sơ và yêu cầu bà lấy ra xấp giấy đã cất trong ngăn tủ. Ông ta giải thích một vài điều và nhấn mạnh đến quyết định của bà, chữ ký của bà là một quyết định như vậy. Sau đó ông ta rời khỏi cùng lời hứa sẽ quay lại sau hai tuần nữa để lấy xấp giấy cùng chữ ký của bà, kèm theo lời phụ họa “Nếu cuộc họp vào ngày mai kết thúc như dự đoán, thì...”.

Chờ lúc ông ta đi khuất khỏi ngọn đồi phía trước, bà chủ nhà mới an tâm gọi Susan ra khỏi chỗ ẩn náu. Lần này thì Susan và Hoàng Tử chính thức rời khỏi căn nhà gỗ và cũng không cần phải ôm bà từ biệt nữa.

Phần 13

47 Nhiệm vụ tiếp theo của Jo

Đây là lần thứ hai Jo quyết định mở cuộc tấn công, sử dụng đội quân trên không của mình, vào toán lâm tặc ở phía Tây đang ngang nhiên chặt phá rừng. Sau đòn đánh của cậu trúng một tên thợ săn, bốn mươi ba con đại bàng lần cú mèo của đội chim tinh nhuệ làm nhiệm vụ không kích trước tiên, những viên đá cuội to tròn sẽ là những quả bom có sức công phá tốt, mỗi con có khả năng tải một lúc hai quả bom. Tám mươi sáu quả bom đã được ném chuẩn xác vào các mục tiêu. Lại một lần nữa bọn lâm tặc ném đòn của đoàn quân trên không. Vào lúc bọn chúng chưa kịp hoàn hồn thì ngay lập tức bốn trăm con chim và bầy ong rừng ào ạt châm chích dữ dội, lần này có vẻ bọn chúng kháng cự rất chậm chạp, thậm chí có tên còn lăn quay và không ngừng la lên thảm thiết.

Một sự hỗn loạn không thể kiểm soát là hình thức đặc trưng nhất trong mọi cuộc giao chiến không khoan nhượng, nhưng chính trong cái thời khắc tưởng chừng bị dồn ép, thì bọn lâm tặc vùng dậy trả đòn. Súng là loại vũ khí hữu hiệu nhất để chống lại những con vật có tinh thần chiến đấu quật cường, nhưng lại quá nhân nhượng để có thể làm tổn thương đối phương. Bọn chúng nhanh chóng nạp đạn và bắn liên hồi vào bầy thú. Do bị đáp trả bất ngờ, *đội quân trên không* của Jo gặp phải lúng túng, để tránh tổn thất nặng nề, những con thú phải ưu tiên cho việc tránh đòn, Jo cùng với hổ Biu cũng phải gấp gáp ứng cứu, cậu bé người Mỹ điều khiển con hổ một cách thuần thục trong lúc giao tranh dữ dội, nhất là cảnh tả xung hữu đột với những tên đang cầm trong tay vũ khí chết người đã khiến cho đội quân thú có thêm hưng phấn.

Và cũng thật may mắn là đội chim tinh nhuệ đã kịp triển khai bài tấn công mới mà chúng được học kỹ mấy ngày qua, chiến thuật đó được gọi là “tàng hình”. Đây là một bài tập vận động đội hình, tạo ra một sự trao đổi liên tục về cách thức di chuyển trên không. Khi đội chim tinh nhuệ thực hiện điều đó thì những con vật biết bay còn lại cũng sẽ làm theo, ngoài ra “tàng hình” cũng là một sự kết hợp giữa hình ảnh và âm thanh, tất cả những con vật tham gia

chiến đấu để phát ra âm thanh của mình, tạo thành tầng sóng âm thanh cực mạnh, khiến cho đám lâm tặc mất phương hướng cũng như bị chi phối bởi thứ âm thanh đầy khiêu khích đó, cộng với đó, từ dưới đất những sinh vật gặm nhấm bắt đầu ra tay. Chiến thuật quá tinh khôn của đội quân thú trên không đã khiến những tên lâm tặc nháo nhào tháo chạy. Giờ đây nơi bọn chúng rút lui và trụ lại không phải là những thân cây vạm vỡ, xanh mơn, mà chỉ có đá và đá. Tuy nhiên Jo vẫn đề phòng trường hợp bọn chúng quay lại hoặc cố gắng cấu kết với bọn phía Bắc, nếu chúng liên kết được với nhau thì đó là mối đe dọa lớn nhất trong số các mối đe dọa đang rình rập hiện nay. *Một cuộc chiến dai dẳng*, Jo thở dài. Cậu ngược nhìn những ngọn cây cao chót vót vươn thẳng lên trời và tự nhủ phải giữ vững tinh thần. Ngay sau đó chàng trai cho rút quân quay về lại đại bản doanh.

Đường về không quá xa nhưng Jo cảm thấy khá mệt. Khi cậu vừa về đến thì Miên chạy ra đón cậu với vẻ lo lắng, nhưng Jo không ngạc nhiên khi biết sự lo lắng đó của Miên có một chút hướng về phía Bắc, ngay cả cậu đã cảm thấy bồn chồn, khi mà giờ này đáng lẽ Lâm và con Musat đã phải có mặt ở đây cùng với những tin tức mới nhất về bọn thợ săn.

Trao Jo bình nước, Miên nói trong lo lắng:

– Em đã cho một số con chim đi do thám.

– Chúng đã trở về chưa?

– Rồi.

Jo đón bình nước Miên trao và làm một tu hết sạch.

– Nói tiếp đi, Lâm sao rồi?

Mặt mũi Miên xù xuống, buồn bã. Một lúc sau cậu mới nói được với âm giọng chùng thấp.

– Rất có thể Lâm và Musat đã bị bọn chúng bắt.

Jo phải đặt bình nước sang một bên vì một cơn sặc. Sau khi đã bình tĩnh, cậu trở lại với tin tức cấp bách.

– Có cách nào tiếp cận được không? – Cậu hỏi.

– Vì em đã dẫn chúng phải giữ cự ly an toàn nên không dám tiến sâu hơn, và cũng không rõ bọn thợ săn có bao nhiêu người nữa, nhưng có vẻ rất đông.

– Vậy là Lâm và con Musat bị bắt rồi! Anh phải đi cứu hai cậu ấy! – Jo nói, cố gắng điều hòa nhịp thở.

– Liệu anh còn đủ sức không? Em thấy anh đang thở không ra hơi cơ mà. Hơn nữa, có thể con Tia Chớp Đen đang ở đó.

– Vì thế mà anh mới cần sự trợ giúp của Giăng, nửa đội quân thú và nửa đội quân chim tinh nhuệ chưa được ra trận. Còn Đức Vua và Mây Xám sẽ ở nhà cùng em để phòng có cuộc tấn công nào khác. – Nói xong Jo liền triển khai đội hình và cùng Miên xem xét kế hoạch.

– Nhưng tụi mình còn không biết bọn chúng có bao nhiêu tên cơ mà. Lỡ như... – Miên bần khoản nói.

– Em đừng lo. Anh sẽ xoay sở được.

Miên lo lắng cho sức lực của Jo nhưng vẫn an tâm khi để Jo gánh trọng trách. Jo là một người tài giỏi và biết bày mưu tính kế, cậu tự trấn an mình. Đúng lúc đội quân thú chuẩn bị lên đường thì Susan trở về cùng Hoàng Tử, biết anh mình đang vội, con bé kể qua về cuộc gặp gỡ của nó với mẹ Miên. Nó không quên nói rằng các ông bố chính là bạn bè của nhau.

– Có thật không, Susan? – Jo hỏi về hoài nghi.

– Đương nhiên rồi.

Lập tức Miên nhảy lên. Cậu rất sung sướng khi nghe tin này.

– Jo, em đã nói giá như họ là bạn thân của nhau. Anh còn nhớ chứ?

– Anh nhớ, anh nhớ. – Jo bình thản đáp, có vẻ dăm chiêu hơn.

Qua tin tức này, Jo cảm giác gì đó từ những mối liên hệ, tuy nhiên lúc này không phải là lúc để cậu vướng vào những suy nghĩ rối rắm, bởi nghĩ thoáng qua cũng biết nó bắt nguồn từ tận Florida xa xôi. Không do dự, không hao phí thêm thời gian, Jo leo lên lưng con Biu, cùng đoàn quân thú tiến về phía Bắc. Một đoàn quân uy nghi mạnh mẽ. Lần này Jo có cơ hội sử dụng chiếc la bàn cổ Trung Quốc do bố cậu tặng vào mùa hè năm ngoái để định hướng.

48 Chạy đua với thời gian

Cả buổi sáng, Lê Việt và Bryan không rời mắt khỏi hai người phụ nữ. Dù đã được về nhà điều dưỡng, song bà Ly vẫn còn rất yếu, luôn choáng váng mỗi khi đứng dậy, còn em gái bà – Diệu Hòa – cũng đang bị chứng đau dạ dày hoành hành. Một áng mây u ám nặng nề và ngột ngạt vẫn đè nặng lên hai cặp vợ chồng. Kết thúc bữa trưa, như thường lệ, hai ông chồng ngồi lại với nhau sau khi hai người phụ nữ lên phòng, chờ tin tức về bọn nhỏ. Bryan và người anh đồng hao phân tích rất nhiều qua các chuỗi sự kiện đã tiếp nhận trong mấy ngày qua, sau cùng họ cũng chưa thể chắc chắn với những kết luận của mình được. Và cho đến giữa buổi chiều...

– Chúng ta không thể ngồi ở nhà mãi được. – Bryan nói – Đêm qua, từ tấm bản đồ của em, những linh hồn của bầy thú lại gào lên thống thiết. Chúng ta phải tìm cách hóa giải nó thôi!

– Anh cũng nghĩ vậy, nhưng anh chớ có mà rời khỏi nhà được nửa bước. – Vị Tiến sĩ ngành Sinh vật nói trong tiếng thở dài.

– Phải, anh cứ ở đây, em sẽ lấy cớ ra chợ kiếm vài bó rau.

Lê Việt chấp nhận ở nhà. Vợ ông dù đã về điều dưỡng tại gia nhưng chứng cao huyết áp vẫn có thể tái phát bất kỳ lúc nào, còn cô em vợ của ông lại từ Mỹ về nên cũng có phần lóng ngóng, sẽ khó xoay sở nếu con bệnh lần nữa xảy đến với chị bà. Lê Việt nhìn vào những cây đồ quỳên nhậ màu đượ tạo theo hình dáng bonsai trước sân nhà, ông nhận ra rằng thật thiếu công bằng cho những người phụ nữ nếu lần nữa ông phản bội lại lòng tin của họ, có điều Bryan thì chấp nhận tiếp tục bị buộc tội còn hơn là ngồi ở nhà chờ điện thoại trong sự nôn nao.

Bryan bắt taxi đến trụ sở Công an Thành phố với tư cách là thân nhân của lũ trẻ bị mất tích, người đón tiếp ông vẫn là Trung tá Hùng. Những lời đầu tiên của vị Trung tá công an vẫn nằm gọn trong hai chữ “mất tích”. Rõ ràng, ông Hùng và những người ở đây cũng đang rất sốt ruột và căng thẳng, họ phải tìm ra ba đứa trẻ trước khi sự việc đến được tai Tổng lãnh sự quán Mỹ tại Sài Gòn, tuy nhiên họ không lạc quan tin rằng ba đứa trẻ vẫn còn sống sót như chính những người thân của chúng vững tin. Họ đã cho tìm khắp ở con suối,

sâu trong rừng, tất cả nơi mà kiểm lâm và công an có thể đào bới và tìm kiếm; ngoài ra ông Hùng cũng cho Bryan biết một thông tin là kiểm lâm đang đứng trước mối đe dọa từ bọn lâm tặc và bọn săn bắn động vật hoang dã, họ đang xác định nơi trú ẩn của bọn chúng và lên kế hoạch đối phó.

Bryan không ngạc nhiên với tin tức này, sau đó ông cố gắng hỏi xem khi nào thành phố mở cuộc họp lấy ý kiến cho dự án du lịch, người bên công an không tiết lộ với lý do đó không phải là phận sự của họ, và thực tế cũng đúng là như vậy. Sự việc cuối cùng họ thảo luận với nhau chính là bầy thú dữ trong rừng.

– Đó là một hiện tượng rất lạ, liệu có phải chúng tôi không phải là nhà nghiên cứu sinh vật nên điều đó khiến chúng tôi sửng sốt? – Ông Hùng mong có lời giải đáp.

Bryan cười tỏ vẻ cảm thông, nói rằng đó là một hiện tượng phản lại tự nhiên. Ông khẳng định với người mặc quân phục bằng giọng điệu hóm hỉnh:

– Không đâu, nhiều nhà khoa học đang giảng dạy ở tất cả các trường đại học danh tiếng thế giới cũng sẽ phải vò đầu bóp trán nếu hiện tượng này xảy ra trước mắt họ.

– Vậy điều gì khiến bầy thú trở nên *khác lạ* như vậy?

– Thật tình tôi cũng không có lời giải thích nào cho ông cả.

Người của trụ sở Công an Thành phố vẫn còn kinh ngạc sau khi nghe lời khẳng định của vị Giáo sư người Mỹ. Khi đã lấy lại vẻ điềm tĩnh, ông ta bày tỏ sự cảm thông của mình đối với Bryan về việc con ông mất tích và đi đến phòng họp của trụ sở với đồng hồ sơ trên tay, lầu bầu: “Chưa bao giờ thành phố lại có nhiều việc lạ lùng như lúc này”.

Chỉ một giờ sau khi Bryan rời khỏi trụ sở công an để đến ngôi nhà bên bờ suối, mọi giả định đã được hé lộ một cách rõ ràng nhất. Bà Liên – người phụ nữ có vẻ trầm lặng và rầu rĩ – đã không thể giấu được cảm xúc vui mừng khi thấy Bryan xuất hiện trở lại. Bà không chờ đến lúc ông ngồi xuống mà nhất quyết làm cho ông phải bất ngờ ngay lập tức với điều bà sắp nói. Bà kể đủ ngọn ngành không thiếu một chi tiết nào về sự kiện Susan cùng một con báo hoa mai viếng thăm bà lúc trưa, sau đó bà không ngớt lời thú nhận mình bị mê hoặc bởi cô con gái bé bỏng của ông.

– Con bé thật là đáng yêu, tôi không thể nào rời mắt khỏi nó được.

Nghe được điều đó Bryan cười đến không thể tươi hơn được nữa.

– Con bé là vậy đấy, lúc nó thật sự yêu thích điều gì đó, nó sẽ rất biết điều. Hẳn là rừng và con trai chị đã hấp dẫn nó.

– Bọn trẻ đều hợp với rừng. Lạ thật! – Bà Liên cười.

– Di truyền đấy thôi. – Bryan vui vẻ tiết lộ – Thật ra tôi cũng đã dự đoán được tình huống này, và thật may là không sai điểm nào. Tất cả bọn chúng đều có khả năng giao tiếp với những con thú hoang dã.

– Đừng nói với tôi điều đó cũng di truyền đấy nhé!

Bryan nhún vai và cười mỉm. Bà Liên phản ứng bằng vẻ mặt đầy ngạc nhiên, giọng bà còn có phần kinh ngạc:

– Ôi không! Làm sao tôi tin được chứ?

– Bây giờ tôi sẽ vào với chúng. – Bryan nói luôn.

– Nhưng mà tôi có một tin cho anh đây!

Bryan được nghe bà Liên kể về cuộc viếng thăm của người ở Hội đồng di dòi.

– Ngày mai sao? – Bryan hơi lấy làm bất ngờ.

– Phải! Ngày mai sẽ ra quyết định cuối cùng. – Bà Liên thở dài.

– Sao lại nhanh thế cơ chứ? – Bryan ngồi phịch xuống ghế, uống nước liên tục để chế ngự sự lo lắng.

Bà Liên không biết nói gì thêm vì kỳ thực bà cũng đang rất bồn chồn. Khác với cảm giác cách đây vài ngày, vẫn còn là niềm ao ước về một căn hộ tiện nghi, một cuộc sống thành thị cùng món bún bò Huế, thì giờ đây chỉ sót lại nỗi lo sợ, bà sợ cánh rừng sẽ biến mất trong tương lai không xa. Bà ước rằng có thể giúp được Bryan, hay chính xác là giúp được mình vào lúc này. Song thực tế vẫn là Bryan phải bắt tay vào mọi việc.

49 Đã đến lúc

Vừa về đến nhà, Bryan nghĩ mình cần phải có trách nhiệm thông báo tình hình lũ trẻ cho cả nhà biết. Dù có chút phân vân nhưng sau khi nhìn một lượt tâm trạng của mọi người, ông quyết định nói điều đang nghĩ.

– Cái gì cơ? Như vậy là bọn nhỏ còn sống? – Hai người phụ nữ reo lên, ôm chầm lấy nhau, nhưng ngay sau đó họ lại thay đổi sắc mặt. – Khoan đã, chúng ở trong rừng với bầy thú dữ sao?

– Việc đó có gì lạ đâu. – Lê Việt ấp úng nói, ngay lập tức ông bị phản bác.

– Trời ơi! – Bà Ly đứng dậy – Bọn nhỏ đang ở với báo, gấu, hổ, voi mà là chuyện thường?

– Hai chị em bình tâm đi, hãy tiếp tục vui lên vì điều đó! – Bryan ra hiệu mọi người giữ hòa khí và cùng nhau giải quyết vấn đề. – Mấy đứa nhỏ đã thoát khỏi đám lâm tặc nguy hiểm nhờ vào bầy thú rừng ấy. Chúng ta có lý do để tin rằng sau ba ngày bọn trẻ vẫn không phải là mối của chúng.

– Và ba ngày đó bọn trẻ đã cười được báo, hổ còn dễ hơn cả chúng ta cười ngựa hay đà điểu. – Lê Việt nói thêm. – Chưa kể chúng còn nhận được sự chăm sóc của cậu bé ấy.

Cả hai người đàn ông dừng lại, sau cùng họ đã có thể thở phào khi không còn phải nghe lời phàn nàn nào từ những bà vợ nữa. Và đây cũng là thời điểm để cho hai người nói ra toàn bộ sự thật về những việc làm của mình suốt mấy ngày qua, cũng như giải thích tường tận hơn về những chuyến đi dài ngày của họ vào thời điểm bốn năm trở về trước. Đến đây, hai người phụ nữ nhận thấy bản thân họ có trách nhiệm phải nghe. Bryan và Lê Việt đã cố gắng rút gọn để câu chuyện trở nên cô đọng và đầy đủ ý nhất, nhưng nó cũng phải mất mười lăm phút, trong khoảng thời gian đó hai người vợ thay đổi rất nhiều cảm xúc. Bryan đã nghĩ đến viễn cảnh hai người vợ có thể không muốn tin nhưng thực tế là họ đang rất vui, và ngay lập tức họ hối thúc các ông chồng của mình hãy tiếp tục công việc gián đoạn.

– Nói gì nhỉ? Bọn em đã từng nghĩ những điều các anh giấu diếm là việc gì đó không đúng đắn. – Diệu Hòa nói và chị của bà cũng tán thành lời nói đó bằng nụ cười. – Và bây giờ, đã đến lúc các anh làm mọi việc trở nên thật ý nghĩa.

Nhận được niềm khích lệ, hai người đàn ông leo ngay lên chiếc xe bảy chỗ cũ kỹ của hãng Ford để khởi động lại lộ trình. Trên đường đến khu rừng, Bryan và Lê Việt đi ngang qua một con phố mà họ từng qua, nơi đó có văn phòng của một tổ chức bảo vệ động vật quốc tế. Cả hai vẫn còn nhớ cách đây ba ngày, cũng là ngày thứ hai Bryan Drucker trở lại Việt Nam sau bốn năm, hôm ấy họ đã tràn đầy hy vọng cho một cuộc ghé qua có chủ đích của Bryan.

***

Ba ngày trước...

Trụ sở của tổ chức này là một villa cũ kỹ, dễ dàng nhìn ra bởi dàn mái ngói âm, mọc đầy rêu và dương xỉ, nhưng được bao quanh bởi hàng rào dây bện và cây trạng nguyên trổ dàn bông đỏ rực như những chùm lửa. Ngôi nhà từng là một cái phủ nhỏ thời thực dân Pháp chiếm đóng Đông Dương, mặt tiền nhà là một hành lang rộng với hai cầu thang hai bên, ngoài ra còn có một cầu thang ở giữa dẫn vào cửa chính. Tại đây, hai người đàn ông dẫn theo một bé gái sáu tuổi, họ được một người Thụy Sĩ đón tiếp trong căn phòng làm việc lót gỗ nền, gian phòng rộng có hai cửa sổ và rất nhiều ngăn tủ chứa đầy hồ sơ cùng các mẫu vật liên quan.

Điều dễ nhận thấy nữa ở căn phòng này là nơi đây lưu trữ rất nhiều bản đồ và danh sách động vật nằm trong *Sách Đỏ*, cả một hàng dài những cái tên rất quen thuộc. Người chủ căn phòng tên Hannes Dunant – Giám đốc tổ chức. Dunant là một người nổi tiếng tí mẩn trong công việc nhưng lại xuề xòa trong ăn mặc. Ông vận chiếc áo vải lanh đã cũ có logo của một tổ chức cứu trợ hoang dã, giống chiếc áo được khuyến mãi trong các tour du lịch nội địa cùng chiếc quần soóc vải thô và dép quai hậu Bitis. Con người sinh ra ở Thụy Sĩ này nói tiếng Anh với chất giọng nặng của vùng Bern, vì vậy không dễ nghe chút nào, tuy nhiên ông ta biết nên chậm rãi như cách ông ta nằm quan sát những biểu hiện của con tê giác vào ban ngày vậy.

– Cháu gái này là...?

– Con của tôi. Anh biết đấy, đến tuổi này những bé gái rất hiếm khi để bố chúng được yên.

Vị chuyên gia không nhắc đến Susan nữa. Ông ta rót trà ô long từ một cái

ấm sứ, mời hai người khách và chìa cây kẹo cho con bé. Dunant quan sát Susan khi con bé bỏ viên kẹo vào túi.

– Hai anh đến đây về chuyện khu rừng sao?

– Vâng, thưa anh.

– Tôi có cảm giác rằng các anh quá hiểu rõ về khu rừng, và chắc chắn chúng tôi không phải đưa những tài liệu của mình cho các anh xem chứ? – Nhà nghiên cứu động vật không nghĩ mình đã tùy tiện nói.

– À, vâng, lẽ dĩ nhiên rồi. Chúng tôi muốn hỏi anh là Giáo sư Lefort lúc nào sẽ đến đây?

– À, ông ấy, cậu tôi...

– Tôi đây.

Một ông già có mái đầu hói và cặp kính dày cộp bước vào, tác phong không lấy gì làm đặc biệt, ngoại trừ ông có dáng đi hơi khập khiễng và đeo một chiếc kính lúp to như cái đĩa ở cổ. Ông ta nâng cái kính lúp lên nhìn sát mũi Bryan, sau đó cười rất sảng khoái vì đã nhận ra một người bạn cũ, trẻ hơn ông hai mươi tám tuổi, rồi sau đó ông làm cho con bé Susan suýt nữa khóc ré lên vì chiếc kính lúp của mình.

Herzog Lefort không có vẻ gì ra dáng một cựu Giáo sư Đại học Zurich. Ông già từng là người hiếm hoi đảm nhận cả hai vai trò là Giáo sư khảo cổ tại Thụy Sĩ đảm nhận vai trò giảng dạy Vật lý, đồng thời cũng chính là người mà Bryan và Lê Việt muốn gặp thứ ba sau chàng sinh viên tên Jack Rose và cậu bé Miên. Là một ông già khá lẩn thẩn, nhưng lại là người không thể thiếu cho công việc của họ, nên cả hai cần phải gặp ông ta trước. Người đàn ông đến từ đất nước của những chiếc đồng hồ muốn Bryan gọi mình là Her, phát âm đúng kiểu tiếng Anh. Rất hài hước. Herzog đã không còn dạy ở Zurich hay bất cứ ngôi trường nào vào chính cái năm Bryan kết thúc quãng đời sinh viên ở Harvard, nhưng ông ta không bao giờ ngừng tay làm việc. Herzog luôn muốn mình có mặt khắp nơi trên thế giới để tìm hiểu các ngôn ngữ cổ cũng như dấu tích của các nền văn minh cổ xưa trên thế giới. Ông già bắt buộc phải chọn Việt Nam là đất nước cuối cùng ông đến, bởi vì ông tin chữ viết của người Việt cổ sẽ xứng đáng chốt lại cho bộ sưu tập các chữ viết cổ trên hành tinh.

Bryan và Herzog gặp nhau lần đầu vào những năm 90 tại thung lũng Colorado, lúc bấy giờ Bryan đi tìm dấu tích của một số loài chim Bắc Mỹ đã cho là tuyệt chủng thì Herzog lại đến đó để chứng minh giả thuyết để chế người Maya từng xây dựng một vương quốc nhỏ tại đây để chạy trốn khỏi những cuộc tàn sát của thực dân Tây Ban Nha. Khi mới gặp nhau, hai nhà khoa học đã cá cược rằng người kia sẽ chẳng tìm thấy được thứ mình muốn tìm, ai thua sẽ mất mười đô la và sẽ có mặt bất kỳ lúc nào người kia cần trợ giúp. Sau vụ cá cược đó, Herzog đã phải thua trước mười đô la, nhưng kể từ lần đó hai người chưa gặp lại nhau thêm lần nào nữa, cho đến tận hôm nay.

– Cậu có biết lão già này đã vất vả như thế nào mới có thể đến được đây không? – Nói xong, ông ta cười rất lớn. – Đâu, cái thứ đó đâu?

Bryan và Lê Việt chỉ chờ có vậy. Nhưng hai người lại tỏ ra bí mật với Hannes, chỉ kéo ông già lại một góc phòng, nơi có cái bàn nhỏ, thận trọng đưa ra hai tấm bản đồ da thú. Thoạt tiên ông già người Thụy Sĩ thấy tấm bản đồ này chỉ là thứ tầm thường, nhưng khi ông lấy chiếc kính lúp được sản xuất ở Pháp ra ngắm soi thì bất ngờ, ông già ré lên một tiếng. Cả Bryan và Lê Việt đều phải cố làm cho ông già trấn tĩnh. Với những diễn biến kỳ quặc đó, Hannes không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong căn phòng làm việc của mình, nhưng nhà nghiên cứu động vật hoang dã không dám mở miệng hỏi người cậu của mình lấy một câu.

– Chúng tôi hy vọng ông có thêm hai kết quả nghiên cứu chữ cổ nữa ngay tại đất nước này chứ không chỉ là một. – Bryan vừa nói vừa cười và đặt cả niềm tin vào nhà khoa học này.

Trên mặt Herzog còn chưa hết vẻ kinh ngạc, nhưng ông già nghĩ về cái tuổi của mình, đến bây giờ thì ông cũng chẳng còn biết sợ là gì kể cả phải đối diện với Dracula hiện nguyên hình.

– Đây là một trong những loại chữ viết cổ xa xưa nhất của vùng đất này. – Herzog nói chắc nịch. – Sẽ rất khó để đọc hết được nếu không có đầy đủ văn bản. Đúng là chỉ có người Pháp mới nghĩ ra được!

– Ông xem có giải mã được phần nào không?

– Khó lắm, các chữ phải được nối nhau đầy đủ mới nêu rõ các ý được. – Ông tiếp tục làu bàu.

– Ông cần thời gian chứ, Her? – Lê Việt mong muốn có chút hy vọng.

– Tôi nghĩ là không cần.

Ông già Herzog rời mắt khỏi kính lúp rồi trao lại hai tấm bản đồ đã dọa ông một phen hú vía cho Bryan và Lê Việt, đoạn bỏ đi mà không một lời thừa thãi. Bryan hiểu cách duy nhất là phải tìm ra hai tấm bản đồ còn lại, đồng thời ông cũng không dám chắc hẳn Herzog có thể có câu trả lời sau khi đã có đủ bốn tấm bản đồ hay không.

***

Hiện tại...

Bryan vẫn tiếc nuối khi Herzog không thể giải đáp được khi chỉ có hai tấm bản đồ.

– Nhìn ông ta kìa! – Bryan kêu lên khi nhìn thấy Herzog đang đi bộ qua đường với chiếc bánh mì kẹp thịt và cây gậy ba toong mới cẩu.

Lê Việt dừng xe lại khi chỉ cách mũi giấy của Herzog đúng một thước, ông già sẽ gào lên và chẳng ngại phang cái gậy ba toong vào xe cho đến khi nhận ra Bryan đầu hàng.

– Ông có đi theo chúng tôi không, Her? – Bryan mở cửa kính và hét to.

– Đi đâu? Đừng lôi tôi vào những chỗ ma quái đấy!

– Ma quái à? Không đâu. Rất ma quái là đằng khác Her ạ! – Bryan cười.

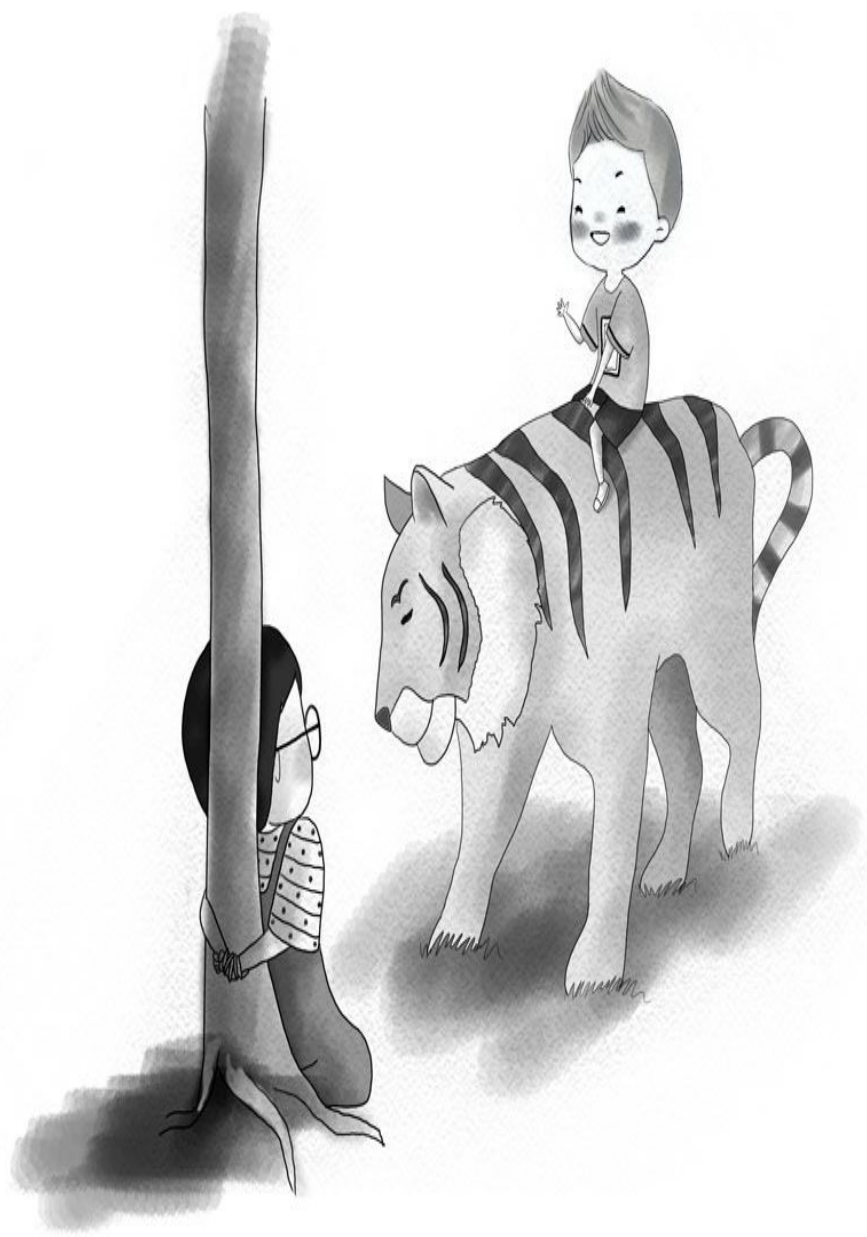
– Là nơi nào?

– Vào rừng cưỡi thú và nghiên ngẫm chữ cổ Khoa Đầu.

– Ôi không, làm sao tôi cưỡng lại được chứ? – Herzog reo lên như một chàng trai sau khi ném ổ bánh mì đang ăn dở vào thùng rác.

Cũng chẳng cần Bryan xuống mở cửa, nhà khoa học lập dị mở ngay cửa xe và lặn vào hàng ghế sau. Lê Việt giẫm ga thẳng một mạch đến bờ suối. Chắc hẳn Herzog sẽ không đi nhanh được với đôi chân khập khiễng của mình, vì vậy cả ba người đều phải đi chậm, riêng Bryan thì hiểu rằng sẽ rất

chậm.

Phần 14

50 Jo dùng cảm giải cứu Lâm

Cầm trên tay chiếc la bàn cổ – quà tặng của Giáo sư Bryan Drucker, Jo hùng hực khí thế với nhiệm vụ giải cứu Lâm và Mũ Sắt đang bị bọn lâm tặc bắt giữ. Con ác mộng về một thế lực đen tối trong giấc ngủ của cậu sẽ không bao giờ là hiện thực. Thế lực đó chẳng qua chỉ là một cơn mộng mị tạo thành, bây giờ thì cậu đang thức và chuẩn bị chiến đấu. Điều được phép trở thành hiện thực chỉ có thể là cảnh đâm chồi nảy nở của rừng xanh, là tiếng cười rộn vang của cậu với Lâm, Miên và Susan bên những “người bạn” tuyệt vời mà thôi. Bố Bryan từng nói: “Vạn vật sống con người sống, mọi giấc mơ chỉ có thể hình thành từ đó”. Cậu tin rằng cánh rừng sẽ trở lại bình yên, và chính cậu sẽ góp phần lấy lại sự bình ấy cho nó.

Cảnh hoàng hôn trên biển Florida quê hương cậu hấp dẫn bao nhiêu thì hoàng hôn núi rừng nơi đây cũng cuốn hút cậu bấy nhiêu. Những thân cây bắt đầu nhuộm lên nắng chiều miên man, cả cánh rừng ngập trong một màu vàng huyền ảo, như nàng công chúa đang khoác một tấm voan mỏng, bên trong là tấm áo màu xanh kín đáo. Khi đội quân của cậu đã tiến được hơn bốn dặm, cánh rừng màu vàng bỗng trở nên đỏ rực theo từng bước chân của đội quân thú khiến cho cuộc di binh thần tốc hơn và thêm phần háo hức. Trước khi đối mặt với những tay thợ săn và lâm tặc hung hiểm nhất, Jo nhớ lại thời khắc bên người anh họ của mình.

Những năm tháng xa xôi thuở trước, khi cả hai còn bé, những ngày đó Jo đến Việt Nam với tính cách của một cậu bé hiếu động nhưng kỳ lạ. Còn Lâm hoàn toàn đối lập với Jo, rụt rè nhưng thực tế, chỉ có điều cậu ta ít giao tiếp và thích những trò chơi trí tuệ. Lâm cho rằng những trò chơi với sâu bọ, rắn mối, chim chóc của Jo là vô bổ, và tự cho rằng con trai phải lắp ghép những mô hình hóc búa và giải toán nâng cao mới có thể là người thông minh, là người của thời đại. Cứ thế, cả hai chẳng mấy khi hợp nhau, chẳng mấy khi nói chuyện với nhau, và càng khó để Jo chia sẻ với Lâm điều gì.

Thế nhưng ở Lâm có những điều mà Jo luôn phải học hỏi, đó là tính kiên

trì và niềm say mê, chính điều này đã giúp Jo có động lực để thực hiện sở thích của mình. Mỗi lần Jo muốn khuất phục, bỏ cuộc thì cậu lại nhớ đến Lâm với những mô hình đồ chơi lắp ráp phức tạp mà cậu ta không cần dùng đến sách hướng dẫn. Khi sáu tuổi, Jo đã chứng kiến Lâm ngồi cả ngày để ráp một mô hình với gần hai trăm mảnh ghép nhỏ xíu mà không cần dùng đến sách hướng dẫn, còn với Jo thì chỉ mất nửa ngày nhưng cuốn sách hướng dẫn luôn hiển hiện trước mặt. Cậu nhìn thấy Lâm ráp vào rồi lại gỡ ra vì đã không ráp đúng, cứ như vậy bao nhiêu lần mà cậu ta vẫn nhất quyết không cần đến sách. Đối với Lâm, sách hướng dẫn chỉ để nhìn qua một lần mà thôi, cậu ta thành công vì tin vào khả năng của mình, bởi thế mà Jo đã nhận ra việc tin vào trực giác và tận dụng khả năng ghi nhớ là điều cần thiết cho những lần đi cắm trại.

Thời gian mà Jo và Lâm chơi với nhau không nhiều, chẳng có gì đáng nhớ, ngoại trừ một lần cả hai cùng đám trẻ hàng xóm của Lâm rủ nhau đến một đồi thông gần nhà chơi. Vào lúc ấy, vì quá mải chạy theo lũ sóc nên Jo đã lạc mất Lâm và tụi bạn, Jo gần như phát khóc khi không tìm thấy ai cũng chẳng biết đường về nhà, cho đến lúc gặp một người quen của bố Lâm, ông ta dẫn Jo về. Nhưng khi về đến nhà thì Jo vẫn không thấy Lâm, sau đó cậu chạy qua nhà hàng xóm thì thấy tất cả đang tụ tập lại xem bộ phim hoạt hình *Batman*, trừ Lâm. Jo biết là tụi nó đã bày trò để Lâm đi lạc nhân lúc cậu không có ở đó. Jo đã cãi nhau với tụi nó rất lâu và thể sẽ mách người lớn. Cậu tức tưởi quay về nhà lấy chiếc xe đạp để đi tìm anh họ, vừa về đến nơi thì cậu thấy Lâm đã ngồi ở ghế giữa những câu hỏi của người lớn. Lâm không nói gì vì cậu ta đã khóc rất nhiều vì sợ, kể từ đó Lâm giận cậu, Jo biết lý do vì sao Lâm giận.

***

Vậy là bảy dặm đường rừng đã lùi lại sau lưng, trước mặt Joey Drucker là toán thợ săn đông khủng khiếp, bọn chúng còn đông hơn cả toán ở phía Tây mà cậu cùng bảy chim, ong đã chạm trán nữa. Bọn chúng đang xới tung những gốc cây lên và chất gỗ lên các xe tải lớn. Một hình ảnh thật đáng khinh bỉ! Song nhiệm vụ của Jo là cứu Lâm rồi mọi chuyện sẽ tính sau. Cậu đã nhìn thấy Lâm và con đại bàng Musat, cả hai cùng bị trói dưới tán cây tùng bách, cách chỗ bọn thợ săn chừng năm mươi thước. Đúng lúc có một tay với vẻ ngoài kịch cớm đang tiến lại chỗ Lâm, trông hẳn ta có vẻ mờ ám, và quả đúng như vậy, Jo thấy một ánh sáng lóa lên sau lưng hắn – hắn đang cầm trong tay một con dao, và Jo biết rằng không có thời gian để tính toán nữa. Cậu mạo hiểm cưỡi con Biu xông lên với khúc gỗ trong tay, nhắm thẳng mục

tiêu.

Mặc dù trước đó phải đau đớn chứng kiến những thân cây bị bật tung gốc, Lâm vẫn cố chịu đựng để chờ thời khắc tay thợ săn ảo mộng bị mắc bẫy. Rất đúng hẹn, sau khi mặt trời lặn khỏi đỉnh núi phía Tây, gã đã có mặt để cời trói cho cậu, cậu còn nhìn thấy rõ nét mặt vừa hăm hở vừa lo sợ bị phát hiện của gã. Nhưng khi vừa lén lút rút con dao ra thì ngay lập tức, cả thân hình như King Kong của gã ngã đổ rầm xuống đất, nằm lằn lóc giữa nền đất. Gã ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngay cả Lâm cũng bất ngờ, cứ nghĩ đó là một cú giáng mạnh của tên cầm đầu muốn trừng phạt kẻ phản bội, nhưng sau đó cậu muốn hét lên vì sung sướng. Chính Jo và con hổ Bui là “thủ phạm”! Thật quá đổi kinh ngạc!

- Cậu cừ thật đấy, Jo! – Giọng Lâm hí hửng.
- Còn cậu thì sao? – Vừa đáp, Jo vừa khẩn trương cời trói cho Lâm.
- Lão ta đang đến cứu tớ đấy, nhưng tớ vẫn thích cậu cứu hơn.
- Tay đó cứu cậu sao?
- Ừ, nhưng tớ sẽ kể sau. Nhanh lên, bọn chúng đến rồi!

Con Musat cũng được giải thoát ngay sau đó. Vừa lúc hai chàng trai nhảy lên lưng con Bui thì đám thợ săn đã đứng trước mặt, và tất nhiên con Tia Chớp Đen vẫn đang là vũ khí lợi hại của bọn chúng. Con báo cái ném ánh mắt đầy đe dọa về phía Bui. Tia Chớp Đen và bọn thợ săn càng lăm le lại gần, Bui càng lùi ra sau. Bọn chúng tưởng rằng con hổ đã sợ, nhưng đó chính là hiệu lệnh tấn công mà Jo bí mật lên phương án trước. Jo dẫn đội quân thú hầy chú ý, nếu Bui lùi năm bước có nghĩa là hiệu lệnh tấn công đã được khai thông.

- Một bước nữa, Bui! – Jo khẽ nói.

Con hổ vừa lùi đến bước thứ năm thì đoàn quân thú xông ra từ các vị trí mai phục. Bị tấn công bất ngờ từ phía sau, con báo đen và những kẻ phá hoại rừng xanh hoàn toàn rơi vào thế bị động, bọn chúng khó khăn kháng cự trước số đông bầy thú. Đòn tấn công đầu tiên vẫn xuất phát từ những con vật có cánh, chúng tạo thành một đàn chim khổng lồ bay thẳng đến các mục tiêu đã định bằng những cái mỏ rất lợi hại, có một vài con tinh quái còn ị lên đầu bọn chúng, sau đó chúng tái diễn màn quấy rối bằng tiếng kêu của mình, lần này tiếng kêu còn dữ dội hơn so với trận chiến ở phía Tây, làm đám lâm tặc có

cảm giác long óc. Đa số đám thợ săn và lâm tặc đều hoảng loạn, Tia Chớp Đen và tên cầm đầu hoàn toàn bất lực trước sự xoay chuyển tình thế này.

Song đó chỉ là giai đoạn ban đầu của trận giao chiến. Sau khi bấy chim cảm thấy không còn đủ sức để tấn công, đoàn quân dưới đất cũng là một lực lượng không đủ đông, trước tình thế như vậy sẽ tạo thời cơ bọn lâm tặc – thợ săn chống trả lại. Quả đúng như vậy, khi mà trong tay những kẻ phá hoại trang bị quá nhiều vũ khí cùng với các loại máy móc, cơ giới hiện đại, nhờ đó mà bọn chúng đã nhanh chóng làm chủ tình thế. Lúc này Jo đành phải tính đến phương án phản công dự phòng, nhằm giải quyết tình thế trước khi rút binh – vì ban đầu mục đích của cậu vẫn là cứu Lâm và Musat. Phương án phản công được thực hiện sau tiếng huýt sáo, Jo lệnh cho đội quân mai phục thứ hai xuất trận, đó chính là đội quân do Giăng thống lãnh.

Đoạn Jo hơi bất ngờ vì đội binh thú của Giăng dẫn đầu lại lên đến cả ngàn con, trong đó có cả những chiến binh mà Jo chưa hề thấy xuất hiện trong Trung tâm khu rừng. “Sao lại đông như vậy?” – Jo hỏi Giăng sau khi Lâm hỏi cậu, con voi trả lời các cậu bé là những “anh bạn” mà hai người thấy lần đầu thực ra là những bầy do Giăng liên hệ suốt mấy năm qua, chúng đã ở rải rác khắp nơi, có lúc chúng còn di tản qua những khu rừng khác, tạo thành hàng trăm vệ tinh nhỏ lẻ và đến khi cần, chúng lại tập trung lại. Và chỉ cần một tín hiệu Giăng phát đi trước đó thông qua đám quạ già, nhanh chóng bầy thú hàng ngàn con đã tập trung lại, theo dấu con voi thông minh này và đợi lệnh tấn công. Bầy của Giăng ra đòn cực kỳ nhanh và hiểm, đó là đặc điểm tấn công của những con thú chưa qua giao cảm với các cậu bé, chính vì vậy mà Jo vẫn lo sợ có án mạng xảy ra, như vậy sớm muộn đội quân thú của những cậu bé cũng sẽ không kiểm soát được, thoát khỏi bản tính ôn hòa và quay lại với bản năng hoang dã của chúng.

Thế nhưng, Giăng một lần nữa cho thấy sự thông minh của mình, con voi nói đó là kế sách của đòn đánh *phủ đầu*, nếu muốn làm cho bọn lâm tặc – thợ săn hoảng loạn thì phải đánh theo chiến thuật uy hiếp ngay từ ban đầu. Qua giao cảm với Giăng, Jo nhận ra bầy thú của Giăng cũng là những con thú từng bị ảnh hưởng từ một người đàn ông. Người này, như Giăng nói chính là ba của Miên. Phần lớn những con thú đầu đàn đều là những người bạn của ba Miên, chúng được ông truyền thông điệp yêu thương từ thời còn trẻ, vì khi ông mất đi chúng vẫn cố gắng duy trì và lan tỏa điều đó đến các con thú còn lại như bạn bè, con cháu của chúng. Và khi chúng gặp Giăng, một con voi còn rất trẻ, chúng đã tin tưởng vào Giăng và từ đó tất cả liên kết với nhau để chờ

thời cơ chiến đấu nếu như kẻ thù quay lại phá hoại rừng xanh. Như vậy, suy ra cuộc gặp giữa cậu và Lâm với bầy voi của Giăng khi bị bọn trộm trầm hương truy đuổi không hẳn là định mệnh, mà vì Giăng biết được cuộc chiến đã đến hồi nổ ra nên nó tìm đường quay về trung tâm cánh rừng.

Được chiến đấu dưới sự chỉ huy của hai người bạn đặc biệt và sự trợ giúp của đội quân mới, bầy thú lần nữa lấy lại lợi thế bằng những đòn tập trung của gấu ngựa và hổ Đông Dương. Tuy nhiên tên cầm đầu và một nửa còn lại đã kịp leo lên xe tải, Jo và Lâm nhận thấy chúng không hề có ý định bỏ chạy khi những chiếc xe hung hãn lao vào bầy thú. Những con thú hoảng loạn bỏ chạy, một số ít hổ, báo cùng những con khác cố gắng nhảy lên đầu cabin để lôi đám tài xế ra ngoài. Lũ sóc chuột, chồn hương chui tọt vào bên trong để cù léc bọn chúng nhưng bất thành. Sau một hồi áp chiến, đội quân thú cũng phải tự bung ra.

Tên cầm đầu điên loạn nã những viên đạn vào bầy thú nhưng rất may là không có con thú nào bị trúng đạn, bởi vì trước đó Miên và Đức Vua cho chúng tập luyện nhuần nhuyễn những bài tập tránh đạn, còn đội “tân binh” của Giăng bị chùn chân vì tất cả đều sợ tiếng súng. Lúc này Lâm đề nghị Jo nên cho rút quân, đó cũng là ý nghĩ của bạn cậu và Giăng thì không phản đối vì con voi cũng không đảm bảo được điều gì sẽ xảy ra với đội quân mới. Ngay lập tức toàn bộ bầy thú được lệnh rút về, tuy nhiên bọn lâm tặc vẫn cố gắng truy đuổi đội quân của Jo và Lâm. Jo nhận thấy nếu đưa đội quân về bản doanh thì chúng sẽ tập hợp quân để càng quét gây ra mất kiểm soát, vì vậy cậu quyết định chạy về hướng Đông vì phía Tây cũng đã có một toán lâm tặc.

– Lúc này chúng ta không nên chạm trán với bất kỳ tay thợ săn nào cả. – Cậu nói lớn át đi những âm thanh la ó rào rạo phía sau.

– Tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng liệu phía Đông có nguy hiểm không?

– Không, phía Đông là an toàn nhất. Vì bọn chúng biết rằng phía Đông là nơi chúng dễ chạm trán với kiểm lâm nhất.

– Nhưng lỡ kiểm lâm thấy chúng ta thì sao? Những thằng nhóc ngồi trên lưng hổ điều khiển bầy thú?

– Trước sau gì họ cũng biết. – Jo khẳng định – Bí mật chính là thứ cả nhân loại sẽ biết, chỉ khác ở chỗ nó tự hé lộ chứ không ai vén nó lên. Và giờ thì nó

đang dần lộ ra.

– Tại sao cậu tin chắc như vậy?

– Tớ không biết, nhưng tớ tin như vậy.

– Cậu đúng là khéo ảo tưởng!

– Cậu có nghĩ một số người đang đi tìm bọn mình? Và chắc chắn họ sẽ tìm thấy.

– Tớ không biết, là ai?

– Đợi khi gặp họ, cậu sẽ biết được nhiều điều thú vị.

Lâm lắc đầu ra vẻ khó hiểu. Đội quân đã tiến thêm vài dặm về phía Đông và lúc này trời đã tối hẳn. Một lợi thế cho cuộc tháo chạy.

***

Kết thúc con dốc từ khu đồi U Âm, lão già được mệnh danh là tu sĩ và bấy thú quản gia của mình dành chút thời gian nhìn ngắm khung cảnh trước mắt. Tất cả đều cảm nhận được sự khác biệt của mặt đất đối với khu đồi, mà đúng ra U Âm chính là một ngọn núi thiêng. Đi thêm một đoạn nữa trên con đường mòn dẫn vào khu rừng, lão già cảm nhận được sự rung chuyển dưới chân. Bốn mươi năm ở núi, lão sở hữu một giác quan tinh tế, vì vậy lão biết được nơi đây đang xảy ra chuyện, điều đó thôi thúc lão xuống núi và tiến vào rừng.

51 Cuộc chạm trán tuyệt vời

Cũng từ khu rừng nhưng chệch về phía Đông hai dặm cũng đang diễn ra những bước chạy kiên định. Dưới ánh sáng vàng vạc của bóng trăng treo trên cành cây lặng lẽ, Giáo sư Herzog không biết mình đang bị lôi vào trò chơi gì nhưng ông ta rất khoái cảm giác chạy trong rừng thế này, một cánh rừng đã làm nhiều nhà khoa học ở châu Âu phải chú ý đến hàng thế kỷ qua. Và ông nhớ đến hai tấm bản đồ của anh bạn Bryan đưa cho ông cách đây vài ngày, buộc ông phải bất ngờ thốt lên đúng lúc mọi người đang tập trung cao độ: “Thật là quý quýet!”. Đúng vậy, những nhà khoa học Pháp đã có những khám

phá rất quan trọng mà lại không công bố ra, để rồi vài năm sau họ chết trong một trận bão, thế là những khám phá đó bị vùi chôn đến bây giờ. Nhưng có thể điều đó lại là vận may của ông.

Chính vì sự cầu toàn đến ngớ ngẩn của nhóm khoa học Pháp mới có chuyện Giáo sư Drucker gọi cuộc điện thoại từ vùng Karakum (Tukmenistan) đến Cappadocia (Thổ) để lôi kéo ông vào chuyện tìm bản đồ da thú vớ vẩn nào đó. Ngay lúc nghe điện với âm thanh bão táp từ bên kia vọng vào, Herzog nhận ra rằng không phải vì ông là nhà khảo cổ duy nhất được nhận giải thưởng Lilienfeld, mà đơn giản là nhà khoa học trẻ này tin ông có thể làm được, ngoại trừ việc ở Colorado diễn ra năm nào. Nếu ông nhớ không nhầm thì Bryan cũng đã được nhắc tới hai lần cho *giải thưởng Lilienfeld*, nhưng chẳng lần nào Bryan đi đến cái đích cuối cùng. Song Herzog hoàn toàn bị thuyết phục với đề tài bảo vệ luận án tiến sĩ của Bryan ở Harvard, nghe đâu đề tài này của Bryan còn gây chú ý cả với Stephen Hawking và Lisa Randall⁽⁴⁾. Herzog càng khoái vị Giáo sư trẻ này hơn khi mà ông ta chọn chỗ ở lại cái trường Manatee lụp xụp nhưng nổi tiếng với loài lợn biển và không nhận bất kỳ lời mời nào từ các trường danh tiếng hay đầu quân vào đội ngũ sáng chế của các tập đoàn lớn. Herzog biết, nếu Bryan mà vướng chân vào địa vị hay tiền bạc thì anh ta sẽ không có những chuyến đi đến thăm thú rừng, làm việc dở hơi là âu yếm các con thú. Song phải nói rằng từ đó đến nay, việc Bryan nhờ vả ông chẳng có lấy một milimet khởi sắc nào.

Sức khỏe của Herzog là trở ngại với cuộc thám hiểm này nhưng tinh thần ông già thì vẫn còn rất minh mẫn. Và dù thế nào đi nữa, ông cũng cần phải trả đủ ân nghĩa với người bạn vong niên đến mấy chục năm mới gặp lại này của mình. Về phần mình, Bryan biết rất rõ nhà khoa học lập dị này, ông ta là một người từ bản ngã đến thần thái đều liên hệ đến khoa học, chỉ có khoa học mới lôi ông ta đi được hàng ngàn dặm từ châu lục này đến châu lục khác. Chỉ với đôi chân khập khiễng bẩm sinh từ khi còn bé và cái đầu uyên bác đến tận ngày nay, Herzog đã ghi tên mình khắp nơi trên thế giới. Zurich đã phải tốn nhiều giấy mực và tem bưu chính để gửi hàng trăm lá thư đến mọi địa chỉ trên hành tinh mà họ tìm thấy trên lịch hành trình của ông, với hy vọng mời được ông về cùng đầy đủ chức tước và còn hiến tặng không cho ông một lâu đài ở Geneva. Nhưng cuối cùng họ chỉ nhận được hai từ “cảm ơn”.

Song có một sự thật khó có thể phủ nhận, đó là kể từ lúc Giáo sư Herzog Leforf rời khỏi Đại học Zurich, số học trò của ông ở quê hương vẫn không giảm, và Zurich cứ thế mà sản sinh ra những nhà khảo cổ và vật lý trẻ tiềm

năng. Bryan nhìn sang Herzog lần nữa, lúc này ông ta càng thở thì mắt ông ta càng sáng. Đất nước Thụy Sĩ luôn tiếc nuối nhưng vẫn biết ơn ông già này, Bryan nghĩ và giờ đây bản thân ông cũng mong mình có cơ hội để được mắc ơn người đàn ông lớn tuổi này. Đang mải mê suy nghĩ, Bryan bỗng giật mình kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt, ông nhận ra không phải chỉ mình ông mới có cảm giác đó. Herzog đã phải làm dấu Thánh, lẩm bẩm gọi tên Đức Mẹ, còn Lê Việt thì đứng như trời trồng như một pho tượng ở Trafalgar. Nhưng chỉ mười giây sau đó, trạng thái của những bộ não bắt đầu thay đổi.

Bryan và Lê Việt là hai người đàn ông sung sướng nhất vào lúc này, họ đã gặp được con trai của mình, trên lưng một con hổ Đông Dương và đằng sau là một bầy thú khổng lồ hàng ngàn con, hơi khó tin một tí nhưng điều đó đã hiện hữu trong giả thuyết của họ. Song cả hai vẫn phải bất ngờ, bởi họ vẫn cứ nghĩ chúng là những đứa con ngoan ngoãn chỉ biết học, ăn, chơi và chưa bao giờ ra khỏi tầm quan sát của họ, vậy mà giờ chúng đã cưỡi trên lưng một con hổ chỉ sau vài ngày xảy ra vụ mất tích cùng chiếc bể bơi bằng hơi.

– BỐ! BỐ lên lưng chú voi này đi! – Lâm vừa nói xong thì Giăng xuất hiện.

Ngay sau đó hai con bò tót đã đứng trước mặt Herzog và Bryan.

– Mau lên thôi! Không còn thời gian để ngạc nhiên đâu ạ!

Trong lúc cả ba đang chần chừ thì có những tiếng hô hào vọng từ phía trong ra. Những chiếc bóng hung hãn bắt đầu lộ diện.

– Những kẻ phá rừng đó, chúng đang truy đuổi chúng ta! BỐ và mọi người lên đi ạ! – Lâm nói.

Để cho chắc chắn, Giăng vẫn phải làm cái nhiệm vụ mà nó được giao trong trường hợp gặp người cần giúp, đó là dùng cái vòi của mình để nâng ba người đàn ông lên lưng nó và lưng hai con bò tót.

– Đi thôi! – Joey Drucker mạnh mẽ ra lệnh.

Bryan, Lê Việt, Herzog là những con người của khoa học, họ tin vào khoa học, song sự thích ứng của họ với sự việc mà khoa học khó có thể lý giải này còn nhanh hơn cả lúc họ đặt bút viết các cột phân tích. Trạng thái phấn khích của họ như tiếp thêm sức mạnh cho hai chàng trai nhỏ tuổi.

– Chúng ta cứ chạy về phía Đông mãi sao? – Bryan cố gắng nói át bước

chân của bầy thú và tiếng gào thét âm ỉ của bọn lâm tặc.

– Con nghĩ là bọn con cần một gợi ý. Bầy thú vẫn chạy mà không biết khi nào được dừng.

Ngồi trên lưng một con bò tót và bị rượt đuổi dưới cánh rừng đặc biệt nhất hành tinh, cảm giác của Herzog chỉ còn là sự phấn khích. Ông ước đừng ai quấy rầy mình trong phút giây này. Bryan và Lê Việt cứ việc tự quyết định.

– Hãy dừng lại! – Lê Việt nói. Bryan đồng ý, hẳn nhiên cả hai đã cùng nhớ lại hồi ức tháo chạy bốn năm về trước, cũng trong cánh rừng này – Chúng ta chỉ có duy nhất một đêm nay nữa để chiến đấu chứ không phải để chúng truy đuổi!

Nghe lời bố mình, Lê Lâm ra hiệu cho đội quân thú dừng lại để đối mặt với kẻ thù trong lúc Jo thắt mắc về “thời gian chiến đấu”.

– Chờ đến khi chúng ta gặp được cậu bé Miên, bố sẽ giải thích cho con hiểu. – Bryan nói khi đội quân thú đã dừng lại và sẵn sàng đối đầu với đám lâm tặc.

– Sao cơ? Miên ư? – Lâm không khỏi ngạc nhiên khi Dượng Bryan nhắc đến cậu bé rừng xanh.

– Phải! Cánh rừng nhìn chung cũng lớn nhưng trái đất thì quá nhỏ phải không? – Jo trả lời thay ba mình. Và sau đó cậu cùng mọi người tập trung hơn với kẻ thù.

Bọn lâm tặc bất ngờ khi thấy đội quân thú dừng lại và xuất hiện thêm ba người đàn ông. Bọn chúng ước rằng có thời gian nói chuyện với họ.

Từ bên này, dù chỉ được le lói một lượng ánh sáng mờ mờ của bóng trăng đang cố len qua đám lá, Bryan nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Chính đôi mắt sáng quắc đó, hàng râu rậm rì đó và những vết sẹo tàn khốc đó đã ám ảnh Bryan suốt mấy năm qua, nó biến thành một mối thù in sâu trong lòng, nhưng cũng là cái nghiệp chướng không hề mong muốn. Từ phía đối diện, cảm xúc đó cũng tương tác lên đôi mắt hắn, những kẻ mà bốn năm trước hắn điên cuồng truy đuổi, giờ đây đã xuất hiện trở lại để đối đầu.

– Hóa ra chúng mày đã trở lại. Thật thú vị! – Tên trùm phát ra thứ giọng vang như sấm.

– Đúng vậy, bọn ta quay trở lại để cản bước các người. – Bryan nói, giọng vang xa. – Hãy dừng lại trước khi quá muộn. Mọi việc đã không còn như xưa.

– Dừng? Trong chuyện này nếu dừng lại thì đã chưa bao giờ có cuộc chiến giữa bọn tao và chúng mày. Chúng mày thật không biết xấu hổ khi lôi cả đám con của mình vào!

Bryan cảm thấy bối rối khi nhìn sang lũ trẻ. Đúng là chúng không nên có mặt trong một trận chiến cam go và nguy hiểm như vậy. Đó đã là sự sắp xếp của duyên nợ. Ông và Lê Việt thực sự không có ý lôi kéo chúng vào, nhưng câu nói của hắn khiến người làm bố là ông cảm thấy chút hổ thẹn.

– Thôi đi! Tại sao ông không nghĩ là mình quá độc ác đến độ những đứa trẻ phải khinh ghét? – Jo đồng đặc hét lên. – Ông không cảm thấy mình quá hèn hạ và yếu ớt sao? Có vài đứa con nít thôi mà không bắt nạt được.

– Vì gia đình mình, mong ông hãy quay đầu lại, – Lâm lên tiếng

– Mày cầm mõm lại đi thằng nhóc! – Hắn gào lên.

– Việc ông làm chưa đủ hay sao, ông còn muốn bị báo ứng đến khi nào nữa? con ông, mẹ ông, vợ ông đều bị nạn chỉ vì việc làm ác độc của ông. Những con thú nằm xuống, chúng cũng có gia đình mà, chúng cũng biết yêu thương mà.

Mọi người nhìn Lâm với ánh mắt kinh ngạc, trong khi đó kẻ cầm đầu đã không thể kiềm chế được. Hắn ta gào rú chỉ trở về phía Lâm chẳng khác gì một kẻ điên loạn.

Chỉ vài giây sau lũ đàn em của hắn lao vào tấn công điên cuồng. Biết là đã khiêu khích đối phương lên đến đỉnh điểm, đây hẳn sẽ là trận chiến sống còn, nếu muốn có mọi thứ từ rừng, tên trùm và đàn em của hắn chẳng có lý do gì để dừng lại việc làm tàn nhẫn của mình. Chúng sẽ trừng trị những ai cản bước – trong đó Bryan, Lê Việt và những đứa con của họ là mục tiêu hàng đầu – những người mà bọn chúng không bao giờ muốn đội trời chung.

Cũng là dịp những trái tim yêu rừng xanh được chiến đấu cùng nhau, giữa ông bố và những đứa con, sức mạnh như được tăng lên. Khi Jo giương cao chiếc gậy, bày quân thú cùng găm lên, những binh đội trên không cũng la ó. Herzog sung sướng khi được hòa vào cảnh tượng này, đây là một giấc mơ,

một giấc mơ mà ông lão bảy mươi ba tuổi không khỏi hò reo. Her rút cây gậy ba toong của mình ra như một chiến binh dày dạn chiến đấu cùng lũ trẻ và những con thú dũng mãnh. Cả cuộc đời, Her chưa bao giờ thấy có thời khắc nào thú vị như vậy. Tuy nhiên ông già vẫn ớn lạnh khi thấy bọn thợ săn – lâm tặc sở hữu súng.

Jo chưa kịp vung gậy truyền tín hiệu tấn công thì từ bên kia tên trùm ra lệnh nã đạn, những viên đạn lần lượt bay vào đám đông bấy thú, khi có tiếng kêu vang lên thảm thiết, cũng là lúc bấy thú lao vào tấn công, cố gắng khống chế vũ khí trên tay bọn chúng.

Lần này bấy binh thú do Giăng dẫn đầu đã có thể làm quen với nhịp độ với bấy cũ, chúng cũng không còn sợ tiếng súng. Thấy sự gắn kết đã được cải thiện, Jo và Lâm cho phong tỏa lại đội hình, sau đó xoay chuyển thành một vòng tròn nhiều lớp để dồn kẻ thù lại trong thế bị bao vây. Tuy nhiên chiến thuật đó lại không đơn giản khi bọn lâm tặc – thợ săn vẫn có trong tay rất nhiều xe cơ giới và vũ khí, khi xoay chuyển đội hình cũng đã có nhiều chiến binh thú trúng đạn. Nhưng với sự bình tĩnh của Giăng cũng như Musat đã lấy lại được sức lực để chỉ huy đội chim tinh nhuệ, thì trận chiến có vẻ đang ở thế cân bằng. Cả hai bên đang dốc toàn sức để đánh trận này.

Hai đứa trẻ áp dụng chiến thuật một cách khôn ngoan và bản lĩnh. Phần quan trọng nhất thuộc về tâm lý chiến đấu của các chiến binh thú, sự nao núng, sợ hãi dường như không có trên những đòn tấn công lẫn phòng thủ. Không lâu sau, nhờ và cố vấn của hai ông bố, đội quân thú của Jo và Lâm nắm thế chủ động. Phía bên kia, tên cầm đầu lẫn con báo đen vẫn chiến đấu ngoan cố, còn thuộc hạ của hắn đã bắt đầu thở không ra hơi sau khi bị đội quân trên không của Musat tước hết súng và đèn pin trên tay. Sau khi đã tiếp cận được đối phương, Tia Chớp Đen liên tục nhắm vào Jo và Bui, nhưng không may cho con báo đen là Bui bộc lộ được khả năng công thủ của mình rất linh hoạt. Thái độ điềm đạm giữa Jo cùng Bui đã giúp chúng tránh được hầu hết các đòn đánh từ phía Tia Chớp Đen, và trong một cú phản công, Bui còn giáng mạnh vào Tia Chớp Đen một đòn choáng váng. Thấy con báo đen khó lòng chống cự, tên cầm đầu rút về phía sau. Hắn thấy trận chiến này khó thể nào dùng súng khi mà cứ bị bấy chim liên tục quấy nhiễu ngay bên tai và mắt. Đội hình mỏng, khó dùng vũ khí từ xa, và đối thủ thì ngày một khôn ngoan, dũng cảm. Đội quân của hắn đang đứng trước một vố thua đậm, vì vậy hắn phải tìm cách đánh khéo léo hơn.

Vừa nghĩ cách, vừa chống trả, hắn đã có một phương án là tấn công vào một mục tiêu yếu nhất: ông già người da trắng, bằng mọi cách đội quân của hắn phải tóm được ông già để làm con tin. Trong bóng đêm, hắn và con báo tìm cách tiếp cận với ông già đang háo hức trên con bò tốt, tuy nhiên việc khó của hắn là làm sao tách được ông già ra khỏi hai lá chắn bảo vệ là Lâm và Jo, mà hai thằng nhỏ đã trở thành đối thủ đáng gờm với tất cả bọn chúng. Song vận may có vẻ sắp mỉm cười với hắn, vì muốn giải quyết trận chiến càng sớm càng tốt nên Lâm và Jo đã quá háng hái tấn công, quên để mắt đến nhà bác học người Thụy Sĩ lúc này cũng đang rất háo hức ở phía sau. Nhân cơ hội không thể bỏ qua, hắn thúc Tia Chớp Đen lao đến chỗ ông già và con bò tốt. Chỉ trong vài giây, hắn đã tiếp cận được Herzog và cũng chỉ mất vài giây sau, nhà bác học đã dễ dàng bị khống chế. Khi hắn đã bắt được Herzog, những người bên phía đội quân thú biết rằng tình thế có nguy cơ đảo lộn. Bryan thử thuyết phục tên thợ săn cầm đầu không làm hại đến vị Giáo sư già. Nghe lời khẩn khoản của Bryan, hắn ta cười to đắc thắng.

– Khôn hồn thì mau rút quân và giao cho tao con voi kia, tao thừa biết nó là con voi của bốn năm trước, là linh vật của chúng mày, là dấu mốc của cuộc chạm trán giữa tao và chúng mày. À mà, thật sự tao rất tiếc cho cộng sự của chúng mày, nhưng hắn cũng từng là đồng nghiệp của tao.

– Chính người đã đẩy anh ấy vào cái bẫy đó? – Lê Việt nhắc lại với vẻ mặt đầy giận dữ.

– Mày muốn nhắc lại ư? Muốn nghe tao kể không? Để tao kể nhé. Haha.

Sau đó hắn nhắc lại tối hậu thư, lần này ngoài Giảng thì hắn muốn có cả Musat, cùng đội quân tinh nhuệ đều phải bị khống chế, và một thứ rất quan trọng nữa đó là tấm bản đồ. Nghe đến hai từ “bản đồ” Lâm và Jo nhìn nhau. Lâm quên mất là tên trùm đã tra hỏi cậu về những tấm bản đồ.

– Còn không lão già này sẽ thế mạng con voi vậy. Tao mà khừ lão thì coi như chúng mày không bao giờ có cơ hội giải mã được thứ bản đồ chết tiệt nữa, đúng không?

Hành động của hắn đang đẩy mọi người vào tình huống vô cùng khó khăn. Bryan và Lê Việt không ngờ hắn biết sự tồn tại của tấm bản đồ. Mục đích của hắn với tấm bản đồ là gì? Tuy nhiên trong lúc này, Bryan, Lê Việt cùng hai đứa con của họ nhận được tín hiệu bí mật từ Giảng. Theo đề nghị của con voi, Bryan cùng với Jo và Lâm sẽ kéo dài thời gian thương thuyết, còn Lê

Việt vẫn ngồi im trên lưng nó, nhưng cúi rạp người xuống. Sau vài giây trong bóng tối đàn chim tinh nhuệ di chuyển lên phía trên để che tầm nhìn giữa hai bên, cùng lúc lũ khỉ đột và vượn bí mật trườn lên, trong thoáng chốc chiếc áo vét của Lê Việt lại ở ngay trên người của một anh chàng vượn mà không gây ra bất kỳ động tĩnh nào, sau đó chú vượn ngồi trên lưng một con voi khác, trong cảnh tranh tối tranh sáng nhìn chúng chẳng khác gì tiến sĩ và con voi Giăng. Đó là một cách cải trang rất thông minh của con voi.

– Người đang nói đến tấm bản đồ nào? – Sau khi đầu đã vào đấy Bryan nói, giọng vọng hơn. Trong khi đó Lê Việt cùng con voi đang lặng lẽ lùi ra sau.

– Đừng giả nai nữa. Nó là bốn tấm da thú gộp lại, tao biết mấy năm nay chúng mày đang cố gắng giải mã để bảo vệ khu rừng này. Vì vậy mà đừng mất công giấu diếm tao về cái thứ chết tiệt ấy nữa.

– Sao người biết? – Bryan cố gắng không để hấn chú ý đến Lê Việt

– Đi hỏi thằng bạn quá cố của mày đi. Chúng mày nói với nhau những gì ngày hôm đó, tao đều nghe hết.

– Bây giờ như vậy. Hãy thả ông già, bọn này sẽ giao cho người tấm bản đồ. – Bryan đã bình tĩnh hơn, cố gắng không để hấn phát giác ra Giăng và Lê Việt đang lặng lẽ di chuyển.

– Đừng dài dòng! – Hấn gầm lên lần nữa. – Có hay không???

– Bình tĩnh đi. Chúng ta có thể thương lượng thêm – Mồ hôi đang ứa ra trên trán Bryan.

– Không thương lượng gì hết! – Hấn càng lúc càng kề sát lưỡi dao vào cổ của Herzog.

Trong lúc tất cả đang tỏ ra nao núng vì sự uy hiếp của tay thợ săn, thì chính Giăng cùng với Musat, lại hết sức bình tĩnh, cả hai đang có đường đi nước bước của chúng. Giăng đề nghị vị tiến sĩ cứ ngồi yên trên lưng nó.

Trong lúc con chim khổng lồ lặng lẽ bay vòng qua các hàng cây, tiến vào những kẽ hở của đối phương, con voi cũng cố gắng tìm cách tránh gây sự chú ý, chỗ của nó cũng đã được lấp vào bằng một chiến binh voi khác, chiến thuật rất êm ái, vì lúc này tất cả con mắt đang đổ về phía tên cầm đầu và ông

già Herzog. Tận dụng bóng đêm và những chiếc đèn pin từ phía thợ săn đã bị vô hiệu hóa, Giăng và Lê Việt từ từ tiếp cận tên trùm, nơi những góc cây cổ thụ che đi mọi tầm nhìn. Đến lúc này, con voi đề nghị tiến sĩ Lê Việt hãy chuẩn bị tinh thần. Một lát sau, đúng như chiến thuật, Giăng truyền đi tín hiệu sẵn sàng, Jo và Lâm ra hiệu lệnh cho đám binh thú đột ngột rú lên tạo ra sự hỗn loạn. Trong âm thanh hô hào phần uất của đám binh thú và sự mạnh động của bọn lâm tặc, Giăng bất ngờ giương cao chiếc vòi bẻ gãy một cành cây và chuyển ta cho tiến sĩ Lê Việt, rồi lao đến chỗ con báo đen. Tên sát thủ rừng xanh chưa kịp phản ứng thì nguyên cành cây từ trên tay Lê Việt đã quật thẳng vào người, khiến cho cả hắn và Giáo sư Herzog ngã nhào xuống đất. Ngay lập tức Lâm và Jo lao đến ứng cứu Giáo sư nhưng Musat đã nhanh chóng cặp ông già lên trước. Cuối cùng, tên trùm phải cho quân rút binh trước khi bị đội quân thú bủa vây.

Cuộc tháo chạy của chúng, một lần nữa lại diễn ra trong hỗn loạn. Những chiếc xe Jeep, xe tải và đoàn người cuống cuống quay về nơi chúng đã rời đi. Không cần phải đuổi theo nếu vẫn chưa tập hợp đủ tất cả quân thú để dàn lại đội hình, Bryan và Lê Việt đều góp ý rằng đội hình hiện tại đang rối loạn và sơ hở, rất nhiều con thú không phân biệt được phương hướng chiến đấu, hơn nữa tất cả đều mệt mỏi sau khi trải qua một ngày chiến đấu gian khổ nên cần phải được chỉnh đốn và lấy lại sức. Bấy giờ Herzog mới thở hắt ra và ho sù sụ sau khi đã lượt một vòng trên không, sự phấn kích đã khiến nhà khoa học già quên đi nguy hiểm vừa trải qua. Đội quân của rừng xanh ngay lập tức quay về bản doanh cùng với một số tên bị bắt.

***

Cách đó hơn một dặm, những bước chân của lão già tu sĩ vẫn không hề chậm lại. Lão và bảy thú của mình đang ở rìa Đông của khu rừng. Vừa nghe có tiếng động vọng ra, lão khựng lại, nghe ngóng thêm và tức khắc hối thúc bọn thú đồng hành tiến sâu vào khu rừng. Lão giữ chặt tay nải, trong đó có những tờ giấy mà lão đã miệt mài ghi chép từ khi hai người đàn ông lạ tìm đến lão. Lão biết rõ về khu rừng này, vì vậy lão sẽ không ngại ngần tiến vào trung tâm cánh rừng, nơi mà lão đã từng do dự sẽ chọn địa chỉ ở ẩn của mình trước khi ngọn đồi U Ám là nơi dừng chân cuối cùng.

Phần 15

52 Miên vào trận cùng cha con nhà báo hoa mai

Hai con đại bàng đen được Miên giao nhiệm vụ thám thính ở phía Tây đã trở về, đám lâm tặc bị Jo đánh cho tan tác phải chạy về thung lũng đá giờ đây đang kéo đến với hàng trăm tên, đủ các loại phương tiện, chỉ còn cách chỗ của Miên chưa đầy chín dặm. Lúc này chúng cũng đang tung ra những nhát cưa ở nơi đó và sẽ tiến sâu hơn khuya hôm nay để hạ những hàng cây. Nghĩ đến những nhánh cây tràn đầy nhựa sống, Miên không muốn chôn chân một chỗ nữa. Cậu quay sang Susan lúc này đang cho con Ali gặm mớ cỏ, cúi người, đặt tay lên hai vai con bé.

– Em ở đây nhé, anh phải đi.

Susan không ngạc nhiên, trái lại là nó làm cậu ngạc nhiên.

– Em đã biết anh sẽ đến đó nên em mới cho con Ali ăn đấy. – Susan bỏ mớ cỏ thừa sang một bên. – Giờ thì nó đủ no rồi, chỉ cần uống miếng nước nữa thôi.

Susan cho con Ali uống nước trong cái máng làm từ vỏ cây. Con bé làm việc thoăn thoắt trước khi giao chú ngựa lùn cho Miên rồi căn dặn:

– Anh Miên phải cẩn thận. Em vẫn lo cho anh và bầy thú rừng lắm.

Ngoài ánh đèn dầu được đốt sáng ở trước cửa túp lều, khu rừng gần như chìm hẳn vào bóng tối, nhưng bấy nhiêu cũng đủ cho Miên nhìn rõ nét mặt buồn bã của Susan, tim cậu bỗng chùng xuống. Làm sao mình có thể bỏ Susan một mình được? Miên nghĩ. Thế nhưng cậu lại nghĩ quan trọng hơn vẫn là không được để mọi việc mất kiểm soát.

– Anh còn chần chừ gì nữa vậy, anh Miên? – Susan hối thúc khiến Miên cảm thấy bứt lo lắng.

– Ừ, bọn anh sẽ đi. Có Đức Vua và Mây Xám đi cùng nên em đừng lo. Mà

em có muốn dạo quanh một vòng với Ali không?

Ali rất thích được phục vụ con bé, hình như nó coi Susan chẳng khác gì một nàng công chúa, có lần còn nói với Miên rằng, giá như ngày nào cũng được đưa cô bé đi dạo đến những nơi đẹp nhất của khu rừng. Ali nói rằng Susan rất chu đáo đầu đôi lúc cô bé trẻ con một chút, mà phải, cô bé là trẻ con cơ mà.

– Không cần đâu, bọn em đi cùng nhau cả buổi chiều rồi.

– Ừ nhỉ, vậy em có muốn anh kể chuyện cho nghe không?

– Một câu chuyện ngắn?

– Ừ, về chú báo hoa mai nhỏ và cậu bé.

– Anh kể đi. – Susan mỉm cười, chăm chú nhìn vào đôi môi của Miên.

Câu chuyện của Miên bắt đầu bằng chuyến dã ngoại của gia đình báo, đó là một gia đình hạnh phúc, giống như gia đình cậu vậy. Thế nhưng một biến cố đã bất ngờ ập đến. Trong cuộc tấn công của nhóm thợ săn, gia đình báo hoa mai bị phục kích, bọn chúng hạ gục con báo mẹ sau khi đã bắn bị thương chú báo con, rồi một người đàn ông xuất hiện chống trả bọn chúng để cứu lấy gia đình báo, nhưng khi ông ấy đẩy lùi được bọn thợ săn độc ác cũng là lúc con báo mẹ trút hơi thở của cùng. Đến đây Miên dừng lại, thở một hơi thật sâu.

– Rồi sao nữa anh Miên?

– Sau khi chôn cất con báo mẹ xong, người đàn ông đó đưa con báo cha và chú báo con về săn sóc.

– Chú báo ấy bị thương rất nặng phải không?

– Đúng vậy, nó bị rất nặng, hơn nữa nó bị mất mẹ nên khả năng hồi phục rất chậm. Người đàn ông ấy đã kiên nhẫn chăm sóc cho nó, cũng như trấn an tinh thần con báo cha, nhưng có vẻ vết thương của con báo nhỏ rất nghiêm trọng, thế nên ông quyết định đưa con trai ông đến chơi với con báo mỗi ngày. Cậu bé ấy săn sóc con báo bằng cách vuốt ve trò chuyện với nó. Rồi dần dần con báo cũng bình phục, đứng dậy được, cả hai rong chơi cùng nhau suốt cả mùa hè. Cậu bé vui mừng nói: “Ba à, sau này con sẽ là bạn của tất cả muôn

thú nha ba”.

– Rồi ông ấy nói sao hả anh Miên? – Susan chống cằm chờ đợi từng câu của Miên.

– Ông ấy nói: “Khi con sinh ra trên đời, con đã là bạn của tất cả muôn thú rồi con trai ạ”, và nở nụ cười mãn nguyện. Vậy đó.

– Em biết nhân vật trong câu chuyện đó là ai rồi.

Susan nhìn Miên, sau đó phát hiện ra Đức Vua và Hoàng Tử cũng đang tiến đến.

– Đúng vậy, bây giờ tuy ba anh không còn nữa nhưng bọn anh mãi là bạn, mãi mãi bên nhau. – Miên bước đến chỗ những con thú – Đức Vua, Mây Xám, Hoàng Tử, chúng ta chuẩn bị đi thôi!

Cha con nhà báo hoa mai đã lên tinh thần sau khi Đức Vua kết thúc bài tập kết hợp nhảy cao và võ cho Hoàng Tử. Lúc này, nhìn Hoàng Tử giống như một vị tướng trẻ của đoàn quân thú vậy, nó tràn đầy khí thế với bộ lông óng mượt và đôi mắt sáng quắc như vì sao Bắc Đẩu. Còn Đức Vua, con báo đầu đàn vẫn tỏ ra sung mãn với đôi chân rắn rỏi đã hồi phục và bộ nanh vuốt cực kỳ lợi hại, vẻ trầm tĩnh của Đức Vua cho thấy nó đã sẵn sàng cho cuộc chiến lớn. Còn Mây Xám thì vẫn giữ khoảng cách, nhưng nhờ Mây Xám mà Miên nhận ra mình còn phải cố gắng nhiều hơn, dưới sự bảo bọc của rừng sâu và muôn thú. Không con thú nào là không có mối thù với bọn chúng, con tê giác đã nói với cậu như vậy, nhưng Mây Xám cũng nói sự nhẫn nại giúp chúng ta đoàn kết và chiến thắng.

Đúng lúc này hai con vẹt cổ hồng xuất hiện.

– Là lá la Miên! Là lá la Ali!

Chưa để cho Miên kịp tra hỏi, chúng đã lấp bấp thú nhận rằng chúng đi theo Susan từ bấy đến giờ, chỉ là chúng đã trốn trên cành cây cao ngất ở đằng kia, song, giờ chúng mới dám xuất hiện và tỏ ra có lỗi.

Miên mỉm cười, xoa hai cái đầu nhỏ xíu cùng bộ cánh mượt mà của chúng.

– Tội mày có mặt thật đúng lúc. Tao phải nói cảm ơn mới phải chứ. Hai đứa ở đây với công chúa Susan nhé?

Susan cảm thấy sung sướng khi Miên gọi mình là công chúa, chính vì thế, con bé cũng đã không còn sợ nữa, khi mà cả Vao và Mao cũng sẽ ở đây.

– Ở đây nhé hai đứa. Chị sẽ đi hái quả rồi mấy chị em ta ăn. Những quả ngon, chín mọng và ngọt lịm.

Hai con vẹt cổ hồng khoái chí với giọng nói ma mãnh.

– Vuuui lắm. Vuuui lắmmmm!

– Anh phải trở về đó nghe! – Susan quay sang Miên và đoàn quân thú. – Cả Đức Vua và Hoàng Tử yêu quý nữa. Riêng Mây Xám, hãy cẩn thận nhé.

Con báo già và con trai nó nheo mắt như cười đáp lại, còn con tê giác cái lưng thừng bước đến trước mặt Susan, cạ đầu vào con bé. Susan sờ vào chiếc sừng của con vật, một cảm giác khó tả dâng lên trong con bé. Mây Xám nói với Susan là trước kia, sau khi bầu của nó bị tấn công, nó có ý định mài nhẵn chiếc sừng của mình để khỏi bị bọn chúng sấn lòng nữa. Nhưng nó đã nghĩ lại, vì chiếc sừng là niềm kiêu hãnh của loài tê giác, mỗi chiếc sừng nói lên gốc gác của mỗi cá thể nên nó đã không làm việc đó. Sừng cũng là vũ khí tự vệ của tê giác mà.

– Thôi nào, Susan, để Mây Xám đi thôi. – Miên trả lời. – Em hãy an tâm ở đây nhé.

Susan mỉm cười và để đội quân của Miên ra đi. Hai con vẹt cũng lặng lẽ nhìn theo.

Hiện giờ trong tay Miên đang dẫn dắt hơn vạn quân thú – một đội hình chiến binh đông đảo cùng tinh thần chiến đấu luôn dồi dào đã được Đức Vua mà Mây Xám đảm bảo. Trong suy nghĩ của Miên lúc này chỉ có một câu nói: “Vạn vật sống, con người sống”. Cậu không muốn đưa những con thú vào trận chiến, nhưng chúng muốn đấu tranh để có được tự do cho cánh rừng này và cho chính sự sống của chúng. Cậu và chúng sẽ luôn kề vai sát cánh bên nhau, đồng thời cậu đủ tự tin để nghênh chiến. Con Ali cũng đang rất phấn khích trước nhiệm vụ này. Khu rừng sẽ có một trận chiến nữa và rừng sẽ ra sao? Liệu đội quân của đứa bé Miên, Jo, Lâm và Susan có đánh bại được tất cả bọn lâm tặc hay không?

Hơn nửa giờ di chuyển dưới bóng đêm, đội quân rừng xanh nhanh chóng

nhìn thấy mục tiêu. Phía trước Miên, bọn lâm tặc đang hủy hoại khu rừng bằng nhiều cách thức, chúng thi nhau vung những nhát chém kinh hoàng vào các thân cây, những con thú hiền lành không nằm trong đội quân của Miên bị chúng săn được đang nằm thoi thóp một chỗ, một nhóm khác được phân ra để khai thác những viên đá quý, giờ thì Miên hiểu vì sao một nơi tưởng chừng không có gì lại gây được sự chú ý của bọn chúng. Không chần chừ gì nữa, được sự giúp sức của Đức Vua và Mây Xám, Miên dựa vào số lượng quân thú phân phối kỹ khả năng của từng loài để chia ra các mũi tấn công khác nhau. Với sức mạnh và sự dẻo dai, những con voi, hổ, báo sẽ nhắm vào những tên gần nhất để ra đòn đánh mạnh mẽ và bất ngờ; bò tót, tê giác và gấu tuy mạnh nhưng không linh hoạt sẽ làm nhiệm vụ tiếp quản những tên bị mũi tấn công kia đánh ngã.

Tiếp sau mũi tấn công dũng mãnh của hổ, báo, voi, là sự yểm trợ của đại bàng, cú mèo cho những trận không tặc bằng bom kích. Các con chim nhỏ hơn được giao nhiệm vụ gây phân tâm kẻ địch trước đó. Tuy nhiên bọn lâm tặc đã đề phòng trước, tất cả chúng đều được trang bị mũ bảo hộ, mặt nạ để tránh những quả bom đá và những phiền rối từ các con chim nhỏ. Trận giao tranh xảy ra rất kịch tính dưới màn đêm le lói ánh trăng và đèn đóm của bọn lâm tặc, tình thế vẫn bất phân thắng bại cho đến khi có loạt tiếng súng vang lên trong khoảng cách gần. Tiếng nổ đó làm cho mọi hành động trở nên sững lại.

Một con bò tót ngã vật xuống với viên đạn găm ở sườn, máu từ vết thương chảy ra dữ dội, đội quân của rừng xanh chứng kiến sự đau đớn trong thinh lặng. Miên nhảy khỏi lưng Ali, lao đến ôm chầm lấy con vật đang ré lên vì đau đớn, Đức Vua và Hoàng Tử cố giữ vững đội hình trong khi bọn lâm tặc vẫn nã đạn vào bầy mãnh thú, loài hổ phải cố sức lắm mới tước những khẩu súng trong tay bọn chúng sau khi một con bò tót nữa bị bắn hạ. Mất kiểm soát, những con tê giác cùng các chiến binh voi bắt đầu giận dữ, bất chấp lời cảnh báo từ Mây Xám là phải kiềm hãm, chúng tách khỏi đàn và lao vào xô ngã những chiếc xe, bọn lâm tặc phải chống cự với mọi khả năng có thể. Sau một hồi chống trả quyết liệt, bọn chúng bắt đầu mất phương hướng trước những con vật to lớn hung hãn.

Không được! Sự giận dữ thiếu kiểm soát, đó là điều mà cả Miên và Đức Vua không hề muốn thấy ở những chiến binh thú, nhưng trong hoàn cảnh này, ngay cả Mây Xám cũng không thể kiềm chế được chúng thì Miên và Đức Vua cũng khó lòng. Để cho tình hình không trở nên quá phức tạp, Đức Vua và Mây Xám bình tĩnh đề nghị cậu bé rừng xanh rút quân. Mất một lúc Miên mới có

thể quyết định bỏ lại xác hai con bò tốt để đưa bầy thú an toàn trở về trước khi chúng hồi lại với bản tính hung hãn, điều đó sẽ gây ra một sự hủy diệt ngoài tiên đoán. Song, cả Miên và những trợ thủ của mình đều không ngờ bọn lâm tặc đã chặn đường rút quân, bọn chúng bắt đội quân rừng xanh phải trở lại cuộc chiến. Không còn cách nào khác, đứng giữa tình thế sống còn, Miên, Đức Vua và Mây Xám cùng một vạn quân thú đành tiếp tục trận chiến, nhưng Miên vẫn phải đảm bảo những con thú có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

53 Kết thúc những mập mờ của quá khứ

Đang thiu thiu ngủ, chợt Susan nghe thấy âm thanh của bầy thú từ phía Đông tiến vào. Con bé liền lao ra ngoài cùng với Pooh, để rồi không thể nào tin nổi dù đã dụi mắt đến ba lần.

– Daddy!!! – Nó lao vào vòng tay bố Bryan trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Giáo sư Bryan nâng bổng cô con gái bé bỏng của mình lên bằng hai cánh tay.

– Con gái bố đã lớn thật rồi! Một nàng công chúa dũng cảm! Bố tự hào về con, Susan!

– Con cũng tự hào về bố nữa!

Bryan cảm thấy khoan khoái khi nghe cô công chúa của ông nói như vậy. Rồi bác của Susan cùng hai chàng trai chạy đến bên hai người, tất cả đều hỏi về Miên.

– Anh Miên dẫn bầy thú đi bắt những gã lâm tặc. – Con bé đáp.

Đang phấn khích bàn tán với Lâm về cú đòn của chú voi Giăng, Jo nhảy khỏi Biu rồi lên tiếng hỏi em gái:

– Cậu ấy có dặn gì không, Susan?

– Anh Miên chỉ dặn Susan ở đây chờ mọi người về. Mao và Vao, các em cũng nghe thấy đúng không?

Tất cả nhìn đôi vệt cổ hồng. Lê Việt và Bryan sửng sốt vì sự xuất hiện của hai con chim này, lũ vệt cũng nhận ra hai người đàn ông.

– Thôi, nếu vậy chúng ta chờ đợi một lúc xem sao. Nếu Miên vẫn chưa về thì đành phải triển khai đội hình đi ứng cứu.

Hụt hẫng khi phải rời khỏi lưng con bò tót, ông già Herzog khệ nệ bước đến với chiếc gậy ba toong mới tậu sáng nay. Susan nói với hai anh của mình rằng nhìn Herzog giống như một nhà thông thái nghèo khổ trong các câu chuyện cổ mà nó được nghe, có điều ông ấy luôn làm trẻ con sợ chết khiếp.

– Đây, cô gái nhỏ kia, nói gì ông thế hả? – Herzog nghĩ rằng mình có thể dọa con bé lần nữa, nhưng ông già đã nhầm.

Susan bây giờ không phải là cô bé nũng nịu, nhút nhát của ba ngày trước nữa, ngay cả ở một mình trong rừng sâu với bốn bề là cây cối và bóng đêm, con bé còn không sợ kia mà.

– Cháu nói ông giống như một ông lão chế tạo những thứ quý hiếm trên hành tinh này, thế nhưng ông toàn làm các bạn nhỏ sợ run lên thôi.

Susan dứt lời bằng cách nhe hàm răng sún.

– Ha ha, đúng là con gái của Bryan.

– Thôi nhé, cháu đi ngủ đây.

– Khoan nào, bé gái của ta. – Ông già người Thụy Sĩ đã được Susan lôi khỏi cảm giác hụt hẫng, vậy nên ông quyết định thưởng cho con bé một cái gì đó. – Lại đây nào!

Susan chần chờ một lúc rồi mới bước đến bên vị Giáo sư khảo cổ, khuôn mặt cô bé toát lên vẻ trong sáng đáng yêu. Ông già Her đeo vào cổ nó sợi dây treo chiếc kính lúp nhỏ.

– Nào, hãy đeo cái thứ này vào cổ giống ta đi!

– Ôi! Ông cho cháu thật ư?

– Hãy dùng nó để bắt chấy cho các anh bạn nhỏ của mình nhé cô gái bé bỏng.

– Thích quá đi mất! – Con bé cầm chiếc kính, hết sắn soi khuôn mặt của ông già đến soi bàn tay mình.

Bryan và Lê Việt thật sự đang rất nóng lòng khi mà họ vẫn chưa thể gặp được con trai của người đồng sự quá cố. Cậu bé Miên đang giữ tấm bản đồ mà ba cậu để lại. Cả hai cũng không có gì để trao đổi lúc này ngoài việc cùng nhau chờ cậu bé về. Chỉ còn ngày mai. Song tấm bản đồ của chàng sinh viên tên Jack có lẽ nên cho vào dĩ vãng, và cầu mong là Giáo sư Herzog giải mã được kết quả nghiên cứu chỉ với ba tấm bản đồ.

Lẽ ra Jo và Lâm nên đi chợ mắt mới có thể lấy lại sức, nhưng đến giờ này Miên vẫn đang một mình ngoài trận chiến, thế nên hai đứa khó mà thư giãn được. Hai đứa chuyển qua tò mò trước sự xuất hiện của các ông bố.

Joey Drucker muốn gặp riêng bố mình để đặt câu hỏi mà cậu nghĩ nó sẽ giúp cậu khai thông, còn Lâm gặp bố để hỏi han về mẹ mình, vì cậu tưởng tượng được bà sẽ lo đến thế nào khi nhà chỉ có mỗi mình cậu.

– Bố có thể nói cho con biết, lý do gì bố phải tìm cậu bé Miên, cả những gì mà bác Việt và tên thợ săn nói là thế nào ạ? – Jo hỏi.

Lúc này Bryan nhận ra con trai mình không còn là một đứa trẻ giống như kiểu vợ ông mong muốn nữa, nó là bản sao của ông, ông bắt đầu hơi hơi hối hận vì mãi đến hôm nay mới phát hiện ra điều đó, nhưng với niềm tự hào thì không bao giờ là muộn cả. Ông điềm tĩnh hỏi cậu trước khi trả lời:

– Các con không về nhà vì lo sợ việc đó xảy ra cho khu rừng này đúng không nào?

– Con cũng không rõ nó là việc gì, nhưng Miên thì rất căm phẫn thợ săn và lâm tặc.

– Con muốn giúp Miên?

– Bọn con không muốn bất cứ loài vật hay cành cây ngọn cỏ nào của khu rừng bị xâm hại. Bố biết gì không? Gần đây con luôn gặp phải ác mộng.

– Ác mộng? – Giáo sư Bryan cau mày.

– Con luôn mơ thấy mình sống trong một cánh rừng tuyệt đẹp. Thế nhưng

cánh rừng ấy ngày một thu hẹp dần bởi một thế lực rất mạnh. Chúng nhả ra thứ bóng tối bao trùm khu rừng. Cứ mỗi mảng xanh bị mất hút trong bóng đen, con lại nghe tiếng kêu thét của bầy thú. Chúng từ từ biến mất không để lại tung tích, cánh rừng ngày một nhỏ lại và biến mất. Cho đến khi con gặp Miên, cơn ác mộng ấy không còn lặp lại nữa.

– Quả là ác mộng. Giờ thì bố thấy rất tự hào về các con.

Jo cười nhìn bố mình đầy thâm ý.

– Bố và bác Việt đến đây vì điều gì? Không chỉ là đi tìm bọn con đúng không?

– Trước khi các con mất tích thì đã có một câu chuyện dài giữa ba người: bố và hai bác ấy.

– Bố, bác Việt và ba của Miên, đúng không ạ?

– Đúng vậy, bố và hai bác nghe theo tiếng gọi của cánh rừng, tiếng gọi của muông thú bị săn lùng.

Jo im lặng. Bố cậu bắt đầu câu chuyện từ cái lần đầu tiên ông và bác của cậu có một chuyến khảo sát về khu rừng này, thật không may là cả hai người đã bị lạc trong rừng đến tối, và chính điều không may đó đã dẫn đến mối lương duyên giữa họ với một người đàn ông.

– Đó là một con người trung thực, quả cảm, luôn sở hữu niềm tin vượt trội cho riêng mình. – Bố cậu nói.

– Những đức tính đó giờ đây Miên cũng đang sở hữu. – Jo xác nhận, cảm thấy khâm phục ba con họ.

– Bố cũng nghĩ vậy. Ông ấy là trụ cột của khu rừng, chỉ nhận một ít sự giúp đỡ hạn hẹp của bố và bác Việt. – Bryan nói – Rồi một ngày, khi cả ba bàn bạc một việc, thì đã có những sai lầm xảy ra.

Giáo sư Bryan dừng lại một lần nữa và nhìn lên bầu trời, đoạn tiếp tục với giọng ghen ngào.

– Không phải lỗi của ai cả, nhưng hôm đó là ngày cuối cùng của nhóm.

– Và bố trở lại Việt Nam vì những sai lầm chưa được khắc phục?– Joey hỏi cảm thông, dừng đường nhìn tại bấy thú đang mệt mỏi tìm chỗ để nằm dưỡng sức.

Trước túp lều là Tiến sĩ Lê Việt, ông cùng con trai mình dạo bước. Họ cũng có những câu chuyện đầy khơi gợi. Khu rừng yên tĩnh đến lạ. Mọi thứ trở nên im phăng phắc không một tiếng vọng.

– Bốn năm qua, đó là khoảng thời gian dài nhất mà bố phải sống trong dằn vặt. Bố và bác Việt trở lại khu rừng này không phải để nhìn lại những sai lầm xưa kia.

– Vì điều gì khác sao ạ?

Bryan trông lên những tán cây cao vun vút chìm trong màn đêm, ánh trăng vàng vạc bỗng dừng nép mình sau cụm mây dày như những phiến đá khổng lồ đang cố tình che phủ. Ở đó, ông thấy những vì sao lấp lóe, nhỏ xíu xa xăm. Chốc chốc lại vẳng lên tiếng kêu miệt mài của loài chim đêm, vô tình chúng cũng là những chiến binh của rừng. Lòng ông trào dâng tâm sự, nhưng giờ nó không còn là điều sâu kín của riêng ông nữa. Con trai ông đã là một chàng trai, nó có ý chí và lòng can đảm hơn vô số học trò của ông ở trường cao đẳng. Nó cần được biết mọi chuyện, như một phần thuộc về cánh rừng.

– Vì cánh rừng này đang bị đe dọa.

Cách đó vài chục thước, Lâm và bố mình vừa ngồi xuống trên một tảng đá gồ lên giữa những thân cây nom giống hệt chiếc bàn đá đặt trong các hoa viên. Tiến sĩ Lê Việt cũng bắt đầu kể cho con trai ông nghe những khám phá của nhóm khoa học người Pháp. Trước khi đi vào kết quả thí nghiệm chi tiết của họ, ông bắt đầu phân tích rõ về đề tài vỏ Trái Đất cho cậu nghe, sau đó ông miêu tả rõ về những phát hiện của nhóm khoa học người Pháp. Như ông nói, khu rừng này có cấu tạo địa tầng ở dạng “dị tật”, lớp thạch quyển nơi đây quá mỏng. Với lớp thạch quyển mỏng như vậy, cộng thêm khoảng rỗng giữa lớp thạch quyển với địa tầng tiếp theo, thì khu rừng này rất có thể biến mất đột ngột nếu nạn phá rừng không bị ngăn chặn hoàn toàn trước khi kịp nghĩ đến các phương án gia cố. Nghe đến đó, Lâm không khỏi kinh hãi, và cậu nhớ ra trước đây cũng từng nghe điều gì đó gần giống như vậy rồi. Hình như là từ Miên.

– Khoảng bao lâu nữa thì nó bị đe dọa? – Lâm hỏi.

– Nó đã bị đe dọa, luôn bị đe dọa.

Vị Tiến sĩ ngành Sinh vật dừng lại quan sát vẻ chăm chú của con trai mình, rồi nói tiếp bằng chất giọng mà ông thường áp dụng mỗi khi đứng thuyết trình, nhưng âm lượng nhỏ và chậm rãi hơn.

– Thời gian để khu rừng biến mất tạm thời chưa thể tiên liệu chính xác được, nhưng không có nghĩa nó là ẩn số. Song thời gian bao lâu không phải là điều chúng ta cần tìm hiểu.

– Nghĩa là phải hành động ngay bây giờ, càng sớm càng tốt phải không bố?

Người bố gật đầu, nói tiếp:

– Vì như con biết đấy, lớp vỏ địa chất và lớp thạch quyển quá mỏng cùng với khoảng rỗng bên dưới sẽ tạo nên nguy cơ gây ra một thảm họa thiên nhiên khủng khiếp. Những chấn động khi chặt phá rừng cũng sẽ trực tiếp gây rạn nứt bề mặt, chưa kể lớp phủ thực vật cũng đang bị hao mòn. Rừng rất dễ dàng biến mất là vậy.

– Vậy tại sao thành phố không làm biện pháp gì đó?

– Ai có thể tin có lớp thạch quyển nào chỉ vài trăm thước hạ con? Chúng ta vẫn chưa có bằng chứng thuyết phục họ tin.

– Bằng chứng đó ở đâu vậy bố?

– Tấm bản đồ này. – Lê Việt lấy ra tấm bản đồ cổ cho con trai xem, nhưng ông có phần không muốn mạo hiểm khi đưa nó ra.

Nhìn thấy tấm bản đồ da thú cũ kỹ, đôi mắt Lâm sáng lên nhưng cũng có phần dè dặt trước khi cầm nó. Đưa tay chạm vào, Lâm có cảm giác những gì mà cậu thấy đang hiện rõ trước mặt bố cậu. Cả hai bố con đều biết rằng lời nguyện trên tấm da thú này cần được hóa giải, theo cách có liên quan mật thiết đến việc giải cứu khu rừng trước mỗi nguy họa biến mất.

– Hôm nay khi con bị bọn thợ săn bắt, tên trùm nhằm con là Miên nên hẳn bắt con khai về những tấm da thú. Bọn chúng cần cần nó để làm gì hả bố?

– Có thể bọn chúng muốn tiêu hủy chứng cứ. – Giáo sư Lê Việt nói.

Lâm hiểu ý bố mình muốn nói, họ đưa mắt nhìn sang bên kia, nơi Jo và Dượng Bryan lúc này cũng đang trao đổi về khu rừng ở đó.

Giáo sư Bryan không giấu được vẻ thất vọng.

– Bố không biết phải nói thế nào. – Ông bắt đầu rút từ túi ra tấm bản đồ da thú – Chúng ta cần bốn tấm thế này.

Jo mỉm cười khi nhìn thấy tấm bản đồ có hình dạng quen thuộc với vật mà cậu đang sở hữu, trên đó vẫn là nét mực vẽ một phần khu rừng, trải đều xung quanh là những ký tự có hình dạng trông giống như nòng nọc cùng các ký hiệu La Mã và ký hiệu khoa học khác. Như một phản xạ trong tiềm thức, Jo cầm tấm bản đồ lên ngắm nghía, hành động đó khiến cho bố cậu kinh ngạc.

– Chẳng lẽ con không sao ư?

– Bố nói sao ạ?

– Cái thứ con đang cầm không được bình thường. Nó không chỉ là tấm da thú dùng để giải mã bí mật khu rừng, mà còn là vật hội tụ linh hồn oan khuất của những con thú.

– À, không, lúc này con thấy bình thường ạ. – Jo cười bí hiểm. – Bố nói tiếp về những tấm bản đồ còn lại đi ạ.

– Hiện tại bố và bác Việt có hai tấm, có lẽ cậu bé Miên giữ một tấm của bố cậu ấy để lại, một tấm nằm trong tay một anh chàng sinh viên người Mỹ, nhưng bố cũng không chắc lắm.

– Jack Rose ở New York phải không bố? – Mắt Jo sáng lên cùng nụ cười bí hiểm.

Mắt bố cậu cũng sáng lên cùng nụ cười khó hiểu.

– Con biết cậu ta sao? – Ông lão thào.

– Con biết. Rất rõ, thưa bố.

Lần này đến lượt Jo dừng lại quan sát bố mình.

– Bố còn nhớ cái lần bố đi công tác và con đã trốn nhà hơn ba tuần không?

– Dĩ nhiên, cách đây một năm.

– Sự thật như con nói, con đã đi miền Bắc. Con đi khắp nơi: New York, Harvard, Philadelphia. Những nơi dừng chân của con là các thư viện, bảo tàng có nhiều tài liệu khảo cổ để tìm mọi thứ liên quan đến một vật mà con sở hữu.

– Vật gì lại khiến con bị mê hoặc đến vậy?

– Là một vật quan trọng, thừa bố, và con đã phải giả danh một anh sinh viên New York để tìm hiểu nó.

– Giả danh? – Bryan chau mày.

– Dưới cái tên Jack Rose.

Joey Drucker còn khiến cho bố mình kinh ngạc hơn nữa khi cậu lấy ra mảnh da thú được bảo quản cẩn thận. Đã hơn một lần Giáo sư Bryan liên tưởng con trai ông và chàng sinh viên tên Jack với nhau, nhưng thực sự thì ông vẫn không có cách lý giải cho giả thuyết đó, vì vậy mà lúc này ông vẫn phải kinh ngạc trước sự thật.

– Hóa ra cậu bé mà bố nhìn thấy ở Central Park là con?

– Vâng, lúc đó con đi đến Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên Hoa Kỳ. Bố làm gì ở New York vào lúc đó?

– Đi tìm chính thứ này đây. – Ông huơ huơ mảnh da thú của mình. – Bố đã tìm nó từ Đại học Florida đến tận Harvard và khắp nơi.

Jo nhìn vào tấm bản đồ, hỏi:

– Tài liệu nằm cả ở đây sao ạ?

– Phải, những chữ cổ Việt trên tấm bản đồ này chính là bản sao chép từ bản thảo gốc của các nhà khoa học Pháp. Dĩ nhiên văn bản không hoàn toàn là chữ cổ, vẫn có các ký hiệu địa chất học xen giữa các ký tự đó.

– Đúng rồi, con cũng đã nhìn thấy các ký hiệu đó! Thật là phi phàm! Nhìn khó mà phân biệt được!

Lúc này Jo vẫn có một thắc mắc, lý do tại sao bọn thợ săn lại muốn có tấm bản đồ bằng mọi giá.

– Có thể bọn chúng muốn tiêu hủy để mãi mãi đó là một bí mật, thứ hai theo bố suy đoán thì tên trùm rất ghét những thứ cái gọi là báo oán. Bởi vì cuộc đời của hắn chịu rất nhiều bi kịch, mà nhiều người cho rằng hắn bị vậy là do ác giả ác báo.

– Nghĩa là sao hả bố?

– Như Lâm đã nói, tất cả mọi người trong gia đình hắn lần lượt trải qua bạo bệnh, tai nạn, ngay cả vợ hắn sinh con nhiều lần nhưng đều không nuôi được vì quái thai, dị tật. Bố nghĩ điều đó cũng không hoang đường đâu, dù biết những sinh linh kia hoàn toàn vô tội. Chính vì vậy mà hắn ghét cay ghét đắng tấm bản đồ, một vật tượng trưng cho những linh hồn oan khuất của muông thú.

Jo không bình phẩm gì thêm nữa, cậu tiếp tục hỏi về tấm bản đồ.

– Liệu chúng ta có giải mã được nó không bố?

– Chúng ta thì không thể rồi, nhưng con thấy ông già đằng kia chưa?

Một lần nữa Jo quan sát ông Giáo sư người Thụy Sĩ với cây ba toong, lúc này ông đang soi cái kính lúp vào lớp nhựa cây thông rồi lại soi mới cái hang của lũ cá, có vẻ buồn thiu kể từ khi con bé Susan đi ngủ, song lũ khỉ mặt đỏ lại làm ông cười khoái chí với trò ngoáy mũi của chúng vào đám lâm tặc bị trói. Bên cạnh đó là một con voi đang hái chùm quả trên cây xuống, lúc sau bày thú tụ tập lại một chỗ. Herzog thấy đông vui nên chen vào, bày thú để cho ông già ngồi chính giữa.

– Mới nhìn con đã biết ngay ông ấy đích thị là một nhà khoa học vĩ đại rồi.

– Her là nhà thông thái bậc nhất châu Âu hiện nay. Giờ chúng ta phải đi báo tin mừng này cho bác Việt và ông ấy biết.

Tiến sĩ Lê Việt đã biết được chuyện về cậu sinh viên Jack Rose khi Lâm nói về tấm bản đồ của Jo, còn Jo thì cảm thấy xấu hổ khi không biết đó là bác mình.

– Thật không thể ngờ, cháu tôi... – Ông cười rõ lớn, đôi mắt lấp lánh khi đón lấy tấm bản đồ từ người em đồng hao.

Lâm cười tủm tỉm, ít khi cậu thấy bố mình vui sướng đến vậy.

– Cháu xin lỗi vì ba ngàn đô la, ngay từ đầu cháu định không nhận, bác nhớ chứ?

–Ồ, tất nhiên nhớ rồi. Bác ép cháu phải nhận nếu thật sự cậu Jack cầm trong tay tấm bản đồ. Sinh viên thì làm gì có tiền, hơn nữa số tiền ấy là của Giáo sư Drucker mà. – Ông bác của Jo cười lớn trong niềm hân hoan tốt độ.

Giáo sư Herzog là người cuối cùng cầm ba tấm bản đồ và là người có quyền cầm đến khi nào không thể cầm nữa thì thôi, nhưng mới chỉ cầm được mấy phút, ông đã trao trả cho Bryan.

– Her, ông có cần thêm thời gian không? – Bryan hỏi ông câu quen thuộc với tâm trạng bồi hồi.

– Không cần. – Ông nói và bỏ đi.

Giáo sư Bryan và người anh đồng hao nhìn nhau. Họ biết sẽ phải làm gì tiếp theo.

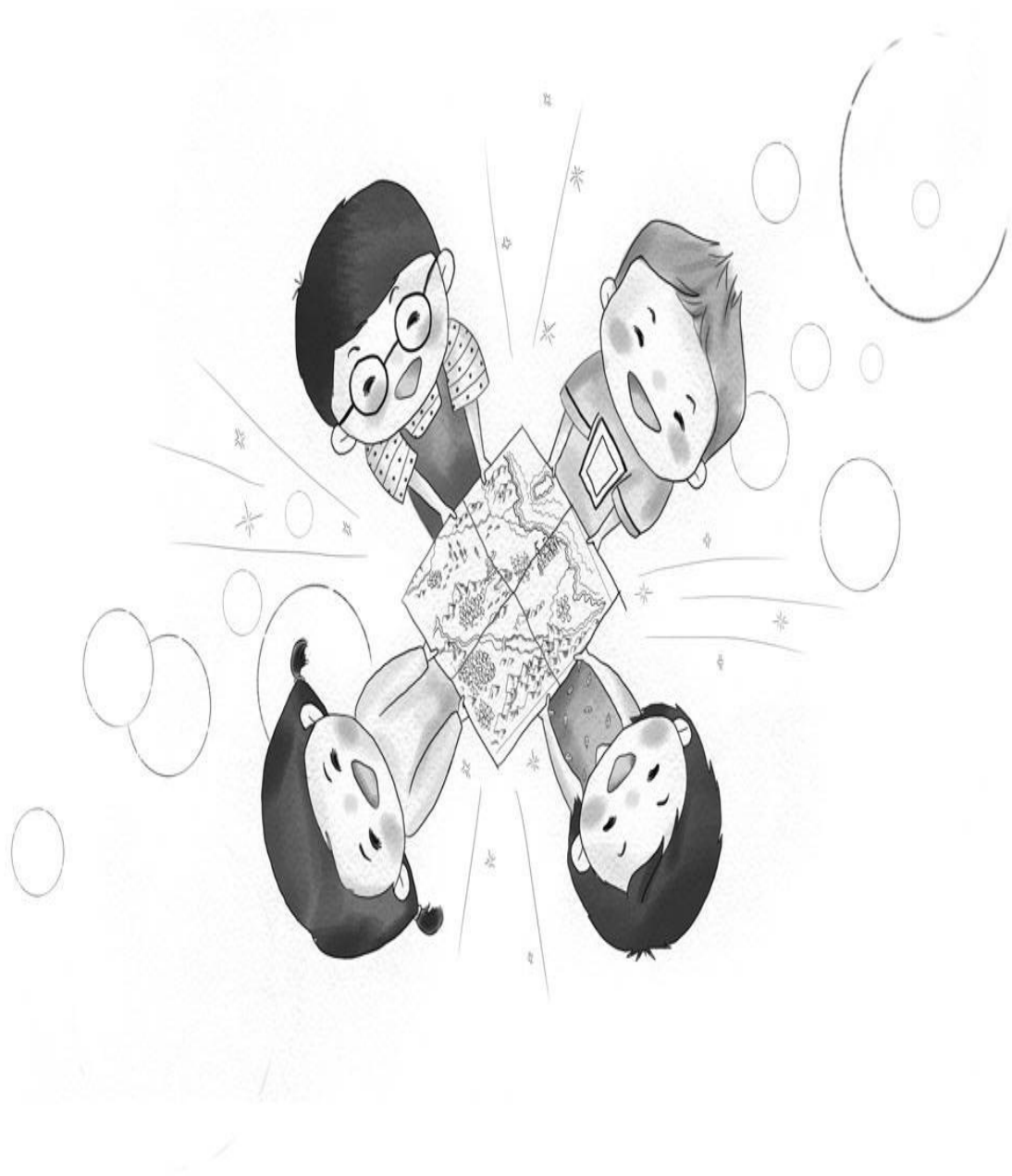
– Đánh thức Susan đi Jo! – Giáo sư Bryan nói – Mà này, vì sao mà con lại quyết tìm đến khu rừng này vậy? Bố không nghĩ con chỉ đơn giản là chèo xuồng không đâu.

– Bố thật tinh ý. Bởi vì con là con bố mà. – Jo nháy mắt ranh mãnh.

***

Lão chủ nhân của ngọn đồi U Ám cùng những quần gia kỳ dị của mình vẫn bước đều trong bóng đêm mờ ảo, dưới tán cây của khu rừng bí ẩn, tiếng lá khô vọng lên lạo xạo dưới bước chân, đôi chân đầy cẩn trọng nhưng nhanh nhẹn. Thi thoảng, lũ khỉ leo lên các cành cây cao chót vót để do thám tình hình. Bất thành linh, bầy khỉ rú lên, chỉ tay về phía trước. Đó là tin vui. Những chú mèo bò theo chân chủ nhân. Lão già chưa bao giờ cảm thấy nôn nóng và đi đến cùng hơn lúc này. Họ sẽ bắt kịp những âm thanh đang vọng ra từ trung tâm khu rừng. Có một điều ít ai biết về lão, đó là lão chưa hề già đi, chẳng qua về tiến trình lão hóa thì da của lão có phần nhăn nheo, còn về dáng vẻ lom

khom và còng đụn thì lão chỉ giả vờ thôi. Lão giả vờ là mình đã già đi thật, dù bốn mươi năm qua chẳng mấy ai gặp lão. Nhưng sự thật thì ẩn trong vẻ ngoài xấu xí ấy là một cơ thể cường tráng, vì vậy lão bắt đầu tăng tốc.

Phần 16

54 Miên đứng trước thất bại

Dưới ánh trăng mờ nhạt, xung quanh là bầu thú đang chờ lệnh, Miên nhìn thấy nụ cười của bố cậu qua tấm ảnh mà cậu vừa rút ra từ túi áo, một nụ cười tràn đầy niềm tin và hy vọng. *Mình không được chùn bước dù bất cứ điều gì xảy ra*, cậu tự nhủ rồi cất ảnh trở lại.

Gần một vạn quân thú đã bị dồn sát tới thung lũng đá, cách bản doanh hơn mười chữ không phải chín dặm như ban đầu. Đồng thời Miên nhận ra, trong trận giao chiến vừa qua, đội quân của cậu đã bị đẩy bật ra ngoài hơn một dặm mà không hề hay biết. Được hỗ trợ bởi báo hoa mai Đức Vua và tể giác Mây Xám kinh nghiệm, Miên phải lên phương án phòng thủ cấp tốc. Lợi dụng bóng đêm, Miên âm thầm truyền đạt mệnh lệnh phản công có dự định. Những con vật nhỏ bé bắt đầu trườn nhanh dưới đất như những người lính thủy đánh bộ, bày khỉ khải trương đu lên các ngọn cây và sau đó cả hai đội binh này sẽ tấn công bất ngờ vào đối phương, nhằm cản bước tiến của chúng. Những đòn tấn công của lũ động vật nhỏ nhắn bò dưới đất sẽ là nhằm cắn vào ngón chân, hoặc chui vào ống quần, ủng cắn mấy nhát thật đau cho đến khi đối phương ngã vật, nối tiếp là sự tấn công từ trên cao của bày khỉ. Lũ khỉ nhảy thẳng từ trên cây xuống đầu và vai bọn chúng, lấu cá bịt mắt chúng đến khi chúng tự đổ ngã vì không nhìn thấy đường. Tiếp theo là trăn, rắn quần chặt lấy những tên còn lại.

Dù bọn lâm tặc bị bất ngờ về một kiểu đánh đập trả mới mẻ, nhưng ngay sau đó số còn lại đã được tiếp viện thêm rất nhiều những tên lâm tặc mới. Tất cả chúng đều toát vẻ hung hãn.

– Không được để chúng thoát trước lúc trời sáng. – Một giọng quen thuộc vang lên như sấm khiến Miên không khỏi bàng hoàng.

Bước ra từ trong bóng tối là một kẻ đầy vẻ khiêu khích, chính hãn, hãn là kẻ cầm đầu, kẻ luôn có ý đồ thao túng khu rừng này và cũng là kẻ đã hại chết ba Miên. Cũng hãn, kẻ vừa bị đội quân của Jo và Lâm đánh cho tan tác, vậy

mà giờ hắn đã trở lại với một ý chí khác, một sức mạnh khác, một loại hình tàn phá khác.

– Ông chính là kẻ đó sao? – Miên ném vào mặt hắn một cái nhìn vô cùng ác cảm.

Lần này tên trùm tự xác nhận mình đã nhầm lẫn Miên với Lâm, bởi chính cái giọng nói và dáng người không lẫn vào đâu được, cho hắn thấy sự chính trực luôn được hồi sinh. Trong khi hắn, hiện thân cho điều ngược lại, chỉ tạo ra nghiệp chướng tàn khốc cho chính cuộc đời. Nhưng hắn mắc kệ, cuộc sống của hắn là cuộc chiến mang đến tiền bạc và cơn những kích thích ham muốn hủy diệt.

– Cha truyền con nối hử? cứ phải thay nhau để tao kết liễu mới chịu sao? Ha ha.

– Ông có thấy mình thảm thương lắm không? Kẻ thất đức như ông, dù có giết được ai đi nữa cũng đã là thất bại rồi.

– Thôi đi! Đồ nhiều sự. Hãy đầu hàng và giao khu rừng này cho tao, nếu không thì tao đành tự định đoạt chúng mày vậy.

Hắn vừa dứt giọng, một con mãnh thú bước ra từ phía sau.

Nhận ra con báo cái đen, Hoàng Tử không khỏi kinh ngạc. Tia Chớp Đen từng là bạn thân của nó, cả hai cùng lớn lên trong cánh rừng này, từng có những ngày tháng rong chơi vui vẻ cho đến ngày giữa Đức Vua và gia đình báo đen có mâu thuẫn lớn. Ngày cùng với gia đình nó rời khỏi bầy muông thú, con Tia Chớp Đen vẫn chỉ là một con báo cái đen non nớt, hiền lành và đầy ưu tư, nhưng giờ đây đã khác, nó đứng về phe kẻ thù – những kẻ táng tận lương tâm. Hoàng Tử buồn bã khi nhìn thấy nó ở bên kia chiến tuyến, và dường như Tia Chớp Đen cũng nhận ra ánh mắt của con báo hoa mai, nhưng con báo đen đã thật sự thay đổi, nó không còn quan tâm đến cảm xúc của người bạn xưa kia nữa, điều con báo cái cần là đánh bại những ai cản đường mình. Nó ném cho Hoàng Tử một ánh mắt cảnh báo, Hoàng Tử găm lên đáp lại.

Trong khi đó câu hỏi của cậu là “Lâm và Jo đâu?”. Không lẽ nào hai người bạn của cậu đã bị bắt rồi sao? Rõ ràng chúng đã bị đánh cho tháo chạy rồi cơ mà? Không thể nào! Miên không dám tin điều cậu đang nghĩ. Không đáp lại câu hỏi của cậu, kẻ cầm đầu ra lệnh tấn công không khoan nhượng.

Rõ ràng khi hợp sức lại, bọn chúng là mối hiểm họa to lớn của khu rừng. Lần này bọn chúng không dùng đến súng để mở màn, thay vào đó, chúng trang bị mặt nạ và tung ra một thứ mà Miên không thể ngờ, đó chính là bom hơi cay. Không kịp trở tay, một lượng hơi cay cực kỳ lớn đã được bọn chúng sử dụng ác ý. Bầy thú đã nhanh chóng hít phải. Thứ hơi này sẽ làm cho đám binh thú rối loạn hệ hô hấp và ảnh hưởng đến một phần hệ thần kinh, những triệu chứng đó sẽ làm suy giảm khả năng phản kháng của bầy thú rồi làm chúng trở nên lừ đừ, mất phương hướng. Chỉ chờ có vậy, bọn lâm tặc đã bủa một số bẫy lưới để tóm gọn nạn nhân của mình. Quả đúng là thế, những con vật bị trúng hơi cay đã không kháng cự nổi chút nào. Bọn chúng ra tay rất nhanh, các con vật vốn dĩ to khỏe giờ trở thành mẻ cá yếu ớt nằm trên thớt, không còn cơ hội thoát khỏi kẻ thù.

Miên bị sốc khi mà hàng trăm mãnh thú – những chiến binh trụ cột của đội quân – lần lượt bị sa vào bẫy của chúng. Lần này nếu Miên không quyết đoán nhanh, chắc chắn sẽ còn tổn thất rất nhiều. Lệnh nỗ lực rút quân cuối cùng được gấp gáp truyền đi.

Nhưng mọi chuyện không hề dễ dàng như thế, trong khoảnh khắc thoái lui, Miên nhận ra mình đã mắc vào một cái bẫy cực kỳ lớn. Khi vừa quay đầu lại, đội quân của cậu chạm trán thêm một toán thợ săn đông đảo không kém, chắc chắn chúng là những nhóm hoạt động ở rìa Tây Nam – một lực lượng ẩn mình khá kỹ trong suốt mấy tháng qua để chờ cơ hội. Miên không thấy có dấu hiệu tranh giành chiến lợi phẩm giữa ba nhóm, bọn chúng sẵn sàng hợp tác với nhau để triệt hạ từng con thú, từng gốc cây cho đến khi nào khu rừng này không còn một sự sống. Chúng sẽ không bỏ phí mẻ lưới của mình.

Sự lo lắng đang khiến Miên cảm thấy đơn độc và sợ hãi. Giá như cậu bình tĩnh hơn khi nhận tin tức, cậu cần kiên nhẫn chờ Jo về để lên kế hoạch tác chiến. Nhưng làm sao được, bởi lúc Miên đi, Jo và Lâm có thể đang ở khá xa, một mình cậu phải đối đầu với hai đội quân lâm tặc trong một tình thế hết sức nguy bách nhưng đó là điều cậu đang phải đối diện. Cậu không có sự lựa chọn nào trong tình huống này. Tấn công là cách phòng thủ tốt nhất. Cậu thầm thì tên ba mình trước khi xông vào kẻ thù của rừng xanh, và có thể đây là lần cuối cùng cậu làm điều đó.

Dù một ít đã bị vô hiệu hóa, nhưng những chiến binh thú còn khả năng chiến đấu vẫn không hề nao núng sợ hãi, chúng sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ khu rừng. Cánh rừng xanh thắm thắm này là nơi chúng

được sinh ra và tự do sống, sẽ không có một thân cây nào nữa bị mất đi, sẽ không có cư dân nào nữa phải chết dưới bàn tay hung ác của lũ người ác ôn man rợ. Tất cả bọn chúng phải trả giá. Khu rừng lại trở về thán ngày bình yên. Đó là những gì mà bầy thú rừng nghĩ đến khi chiến đấu. Dù có sự trợ giúp của Đức Vua, Mây Xám, Miên cũng rất khó giúp bầy thú cân bằng lý trí; nhưng dù có thế nào, vẫn phải tuyệt đối không được để bản tính hung hãn xâm chiếm, thay vào đó chúng phải biết cách chiến thắng kẻ thù bằng trái tim và niềm kiêu hãnh mới được. Nhưng trận chiến quá ác liệt, cả đội bị bao vây từ ba phía, giống như gọng kìm đang kẹp chặt cả đội quân vào thế đã rồi. Sau một giờ chiến đấu dưới bóng trăng mờ ảo, bên những gốc cây sừng sững và trên nền đất ẩm áp quen thuộc, bầy quân thú đã bị tổn thất trầm trọng. Đám lâm tặc và thợ săn đang càng lúc càng kẹp chặt gọng kìm bằng những đòn tấn công trực diện không nương tay. Những con thú lần lượt gục xuống vì kiệt sức, vì bị thương và thậm chí có một số ít đã tử trận.

Không còn cách chọn lựa nào nữa, Miên sẽ phải chiến đấu đến cùng cho trận chiến sinh tử này. Cậu lao vào đối phương như thể cậu chính là một trong những con thú ấy. Phần còn lại, cậu đành phải để cho chúng định đoạt cuộc chiến của chính chúng, đâu có phải mất mát đến đâu thì chúng vẫn còn có cơ hội chiến đấu cùng nhau. Trước đó chúng đã khẩn cầu cậu tháo bỏ những chiến thuật nhẹ tay, chúng sẽ lao vào kẻ thù với sức mạnh bản năng hoang dã và ý chí sinh tồn sôi sục. Chúng cần phải chiến đấu bởi chính sự sống của chúng, cậu không thể ngăn cản điều đó, vì chúng mới chính là sức sống của cánh rừng. Quả đúng như dự đoán của cậu, ngoài Đức Vua và Mây Xám, tất cả các con thú đều trở nên hung dữ và tung đòn tấn công hiểm hóc vào đối phương. Lúc này bên thất thế chính là ba nhóm phá rừng hiệp lực. Bọn chúng đã biết thế nào là hậu quả của sự chọc giận, thế nào là phải trả giá cho những hành động xấu xa, độc ác của mình.

Hổ, báo, voi, gấu, vượn, hổ và bò tót cùng những con mãnh thú khác đang là nỗi khiếp sợ của lũ hiểm ác. Bọn chúng đang hứng chịu sự cuồng nộ của rừng xanh, cụ thể bằng những đòn đánh không hề nương tay của bầy mãnh thú. Sau khi hạ gục hơn nửa số bọn lâm tặc và thợ săn, các con thú quyết tâm không để một tên chạy thoát. Cũng chính ngay lúc đó đã có một sự thay đổi lớn. Trong trận chiến này, Miên đã không có đủ kinh nghiệm để xoay xở và ứng chiến, vì thế cậu bị cô lập trong những chiến thuật chủ động của bọn lâm tặc và thợ săn. Sau khi bị tách ra khỏi đám quân thú, Miên và Ali bị một nhóm mười mấy tên dồn vào chân tường, và chân tường đó chính là cái vực thẳm của thung lũng đá. Khi cậu nhận ra mình bị sắp bầy thì đã quá muộn.

Phía sau lưng Miên giờ đây là thung lũng có độ sâu hun hút với cấu tạo của hàng triệu viên đá lớn, trước mặt cậu là kẻ thù đang uy hiếp từng bước. Đến cơ hội dịch chuyển cũng không có, con Ali bắt đầu biểu lộ sự hoảng loạn trước bước tiến mỗi lúc một gần của con báo đen dù cậu đã ra sức trấn an nó. Trận chiến đã kéo dài nhiều giờ đồng hồ dưới sự kiểm soát của đội quân rừng xanh, song người thống lĩnh của đội quân đó đang đứng trên bờ vực thẳm, ngay cả Đức Vua cũng không thể làm gì. Những kẻ đang uy hiếp cậu không thể bỏ lỡ cơ hội sống còn này. Chúng tiến thêm một bước, con ngựa Ali thụt lùi một bước, và bước chân thụt lùi cuối cùng của con ngựa đang gần kề bên vực thẳm.

– Dừng lại! – Giọng Miên run lên.

Tên cầm đầu phía Bắc giờ đây đã đứng trước cậu với tư thế vô cùng thoải mái, điều đó giúp hắn quên đi trận thua nhục nhã vừa rồi trước cha con Lê Việt và nhà Drucker. Hắn đang nghĩ đến cái kết mà hắn mong đợi bao lâu. Rồi những con người lúc này đã đánh hắn chạy tan tác sẽ phải hối tiếc. Hắn sẽ khuất phục tên nhãi ranh này cùng bầy thú. Hắn sẽ thu phục chúng. Chỉ có vậy hắn mới được tự do chiếm đoạt khu rừng này. Đến lúc đó sẽ chẳng có thế lực nào đấu lại chúng. Ha ha! Hắn quá mưu mô và hắn tự hào về điều đó.

– Bây giờ, ngoan ngoãn đầu hàng được chưa?

– Tôi sẽ chẳng bao giờ đầu hàng một kẻ hèn hạ giống như ông. – Miên đáp. – Nếu tôi đầu hàng, thì đâu còn xứng đáng làm con của ba tôi.

– Ha ha. Đúng là lũ nhóc chúng mày cùng một giuộc. Không ngờ những kẻ từng bại dưới tay ta cũng có những đứa con gan góc đến vậy. – Hắn vừa nói vừa tiến tới.

– Phải, bởi chúng tôi tự hào về ba mình. Còn ông, ông nhìn lại mình đi. Chỉ là một kẻ cướp, kẻ trốn lui trốn lủi. Ông sợ ánh sáng, sợ cái thiện đúng không? Ông còn không xứng làm bạn với một con chuột!

– Thôi thôi. Ta xin người, đừng có nói những câu vô nghĩa nữa! – Hắn chỉ cách chỗ Miên và Ali vài bước, cậu nhìn thấy rõ khuôn mặt đầy dã tâm của hắn như đang muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Song hắn vẫn cố gắng kiềm chế, bởi hắn muốn thu phục cậu chứ không muốn bắt bớ.

– Lần cuối cùng, tao có gợi ý này, hãy về với phe tao, tao và mày sẽ tự do trong cánh rừng này.

– Không đời nào!!! – Một giọng nói vang lên từ trên không.

Không ư? Nhưng đó không phải là giọng của Miên, đó là Lâm. Lâm bất ngờ xuất hiện cùng với con đại bàng Musat. Và chỉ trong tích tắc, trước sự ngỡ ngàng của tay thợ săn, Lâm đã kéo Miên lên bằng chính cánh tay của mình. Lơ lửng trên không, Miên không biết rằng trước khi điều này xảy ra, con đại bàng đã lượn ngang qua đầu những tên lâm tặc – thợ săn.

55 Những người hùng

– Thật tuyệt! – Cậu thầm thì với Lâm khi dưới chân mình là thung lũng đá hùng vĩ.

– Lên đây lượn một vòng cùng tớ nào! – Sau một thoáng Miên đã có thể ngồi lên lưng con đại bàng cùng Lâm.

Hai cậu bé lượn một vòng phía trên thung lũng trước khi quay lại với trận chiến. Bị bất ngờ, đám thợ săn nhìn theo phản xạ, ngay lúc đó Ali chớp thời cơ, thoát khỏi khu vực nguy hiểm mà không bị phát hiện. Bryan, Joey, Susan nhà Drucker, Tiến sĩ Lê Việt và Giáo sư Herzog Lefort cũng đã có mặt cùng đội quân thú còn lại. Lúc này đây, ba nhóm thợ săn – lâm tặc đang chiến đấu với hơn hai vạn con thú dưới sự chỉ huy của những con người đã thuộc về rừng xanh từ lâu.

Một khi sự hiệp lực trở nên gắn kết hơn thì khả năng chiến thắng có thể được cụ thể hóa bằng tính nhẫn nại. Dưới sự chỉ huy của Miên, Lâm, Jo, Susan và được cổ vũ bởi hai ông bố điếm tỉnh cùng vị Giáo sư uyên bác Herzog, đội quân thú đánh trận như thể đang đấu tập. Bên kia chiến tuyến, tay thợ săn hung hãn ngày nào càng lúc càng bối rối, hấn tở ra kinh ngạc bởi sự tấn công ồ ạt của bầy thú và sự chỉ huy tài ba của bốn đứa trẻ. Hấn không thể hiểu nổi, vì sao những đứa trẻ đó có thể thống lĩnh hai vạn quân thú và nắm rõ về khu rừng đến vậy, cho đến khi hấn nhìn thấy hai người đàn ông phía sau lần hình ảnh một người bạn đã khuất của họ quay về trong tâm trí hấn. Hồ phụ sinh hồ tử, chẳng có gì phải nghi ngờ nữa cả. Lại lần nữa tên

thợ săn lâm vào cảnh đối đầu với những hiệp sĩ rừng xanh của hai thế hệ nối tiếp.

Trong tình thế đó, con Tia Chớp Đen càng lúc càng hung hăng chống trả, đối đầu với nó không ai khác chính là chàng báo hoa mai năm nào – Hoàng Tử. Con báo cái liên tục tấn công người bạn cũ của mình bằng bộ móng vuốt sắc nhọn. Hoàng Tử ra sức chống đỡ những đòn tấn công từ phía cô bạn cũ từng rất thân, và khi vượt quá chịu đựng, anh chàng phản công lại bằng các ngón đòn mà cha nó đã huấn luyện suốt tuần qua, con báo đen vất vả lắm mới tránh được các cú giáng của Hoàng Tử, nhưng cuối cùng con báo hoa mai cũng tung ra một mảnh vỡ trực diện. Tia Chớp Đen bị đánh ngã, Hoàng Tử khống chế con báo đen bằng bộ móng vuốt của mình. Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. Ánh nhìn của Tia Chớp Đen hằn lên sự căm phẫn, chắc chắn nó chỉ có một lý do duy nhất, đó là báo thù. Con báo hoa mai nghĩ điều đó là chính đáng, bởi Hoàng Tử phần nào cảm nhận được sự ra đi của gia đình của Tia Chớp Đen là một nỗi mất mát, rõ ràng Đức Vua – cha nó – có lý khi yêu cầu cha của Tia Chớp Đen thôi làm những việc gây hại cho khu rừng. Nhưng đó là quá khứ, còn bây giờ là câu chuyện khác. Hoàng Tử không thể mềm lòng, bởi với nó, khu rừng là quan trọng nhất, sinh linh của đàn thú sẽ không thể bị đe dọa chỉ vì cảm xúc của riêng nó. Hoàng Tử cương quyết không buông con báo đen ra cho đến khi nó hoàn toàn khuất phục.

Với những đòn tấn công trực diện, đa dạng và chiến thuật giải vây linh hoạt, trong hai giờ, bảy thú do Đức Vua, Mây Xám, Giăng, Bui dẫn nhịp đã gần như khống chế được số đông kẻ thù. Thấy tình hình đã không thể xoay chuyển nếu như vẫn cứ tiếp tục, tên trùm nhanh chóng nghĩ cách “được ăn cả ngã về không” cho cuộc chiến đầy duyên nợ này. *Bây giờ hoặc không bao giờ*, hắn dùng hết hơi sức còn lại, chạy đến một chiếc xe jeep duy nhất chưa bị khống chế. Sau khi đã ở trong xe, bất chấp rất nhiều quân thú truy cản, hắn xông thẳng vào chỗ những đứa trẻ khi chúng đang chỉ huy một nhóm vây bắt các tên tháo chạy. Và lần này, hắn đã nhắm vào Jo, đúng lúc hắn vừa đưa tay ra tóm cậu bé thì Bryan đã kịp hành động. Jo được bố đẩy ra khỏi tầm tay của tên trùm và cậu an toàn trong sự bảo vệ của bảy thú. Cũng từ chính khoảnh khắc đó Giáo sư Bryan quyết không để kẻ thù chạy thoát, ông nhảy vào chiếc xe Jeep đang lao đi điên cuồng. Sau khi giữ được thăng bằng, Bryan tìm mọi cách khống chế đối phương, nhưng tên cầm đầu vừa cầm lái vừa chống cự quyết liệt, khiến chiếc xe càng thêm chao đảo. Thấy vậy, Miên ra lệnh cho Musat bay trên đầu chiếc xe để bảo đảm cho Giáo sư phòng có tình huống xấu xảy ra, nhưng hắn đã kịp với lấy chiếc súng hơi cay còn lại trong xe, và

bắn liên tục vào con đại bàng, khiến con vật không tài nào đuổi theo.

Lúc bấy giờ, quan sát qua gương chiếu hậu, Bryan thấy đội binh thú của rừng xanh do những đứa trẻ chỉ huy đã ngưng chiến, các tên lâm tặc còn lại đã quy hàng.

– Hãy dừng việc làm vô nghĩa này lại! – Bryan nói khi chiếc xe vẫn lao nhanh như xé gió. – Người hãy chấp nhận sự thật đi.

Hắn nghiêng chặt hàm răng lại và thúc cùi chỏ vào mặt Bryan. Giáo sư choáng váng, nhưng cũng không chịu khuất phục, ông đứng dậy và cố gắng giằng lấy tay lái từ hắn. Điện tiết lên, hắn quay sang nắm lấy cổ áo Bryan, sau đó đâm liên tiếp vào mặt giáo sư, khiến ông ngã xuống ghế, cũng trong lúc đó, hắn đã có trong tay thứ mình muốn: Bản đồ da thú. Hắn giơ chúng lên cùng một tràng cười đỉnh tai nhức óc. Bryan lúc bấy giờ mới nhận ra mình đã mắc bẫy của hắn. Hóa ra động tác tóm lấy Jo chỉ là mồi nhử của hắn, mục tiêu của tên trùm xảo quyệt vẫn là Bryan, đúng hơn là những tấm bản đồ trong tay ông.

– Chúng mày luôn nói ta là kẻ ác ôn, hung hãn. Nhưng chính mày cũng là kẻ hiếu thắng đấy thôi. Muốn bắt tao ư? Đâu dễ!

Hắn lấy từ trong túi ra một chiếc bật lửa, dí sát vào những tấm da thú và bấm ga.

– Dừng lại, đồ khốn! – Bryan lao đến, cố gắng giật những tấm da thú ra khỏi tay hắn.

Cả hai đều quyết liệt đánh trả nhau vì những tấm bản đồ khắc đầy mật ngữ rừng xanh, khiến cho chiếc xe mất lái và lao thẳng đến vực sâu. Trong khoảng khắc Bryan nhận ra nguy hiểm gần kề, thì gần như đã quá muộn. Giáo sư Drucker cố gắng thực hiện điều cuối cùng có thể, ông gồng hết sức bẻ tay lái sang một bên – trong khi tên thợ săn chỉ còn biết đứng như trời trồng – trước mắt họ đã là một cái hố đen khổng lồ, đang sẵn sàng nuốt chửng cả chiếc xe. Và chỉ trong tích tắc, một sự va chạm rất mạnh đã diễn ra ra, Bryan cùng tay thợ săn cảm thấy mọi thứ bị đảo lộn, họ cảm giác được máu chảy ra từ đầu, tay, chân, còn chiếc xe bốc khói nghi ngút.

Từ phía xa, các cậu bé, giáo sư Herzog, Lê Việt và Susan cùng đội binh thú chạy đến chỗ họ. May là chiếc xe đã kịp ngoặt bánh đâm vào thân cây cổ thụ

nằm chênh vênh giữa thung lũng và khu rừng. Khi đến nơi, mọi người ngạc nhiên nhìn thấy Bryan mình mẩy bầm dập bước ra khỏi chiếc xe gặp nạn, trong tay ông còn nguyên vẹn ba mảnh da thú. Khói làm Bryan khắc ra một tròng ho, sau đó ông thều thào:

– Hắn bị thương rất nặng. Hãy cứu hắn ra khỏi đó, các con.

Thấy các cậu bé chần chừ, ông nói tiếp:

– Nào, làm đi các chàng trai. Đã đến lúc kết thúc cuộc chiến này rồi.

Bryan dứt lời, Miên, Jo và Lâm nhảy khỏi lưng bọn thú. Nhờ sự trợ giúp của Giăng và bảy voi của nó, chiếc xe Jeep được nâng lên từ từ, cùng lúc bọn trẻ cẩn thận kéo tên trùm ra ngoài. Không lâu sau, tên trùm đã được đưa từ đồng sắt thép. Bảy binh thú vây quanh đó, đổ dồn về phía hắn ánh mắt căm giận. Với thân thể giờ đây nhuốm đầy máu của chính mình, bị thương rất nặng, hắn dường như chỉ biết thều thào cầu khẩn: “Hãy để tao chết...”.

Bryan thở dài cúi xuống, thì thầm vào tai hắn “Người muốn chết ư? Điều đó xem người có xứng đáng được nhận hay không?”. Giáo sư rời đi, nhường chỗ cho Đức Vua cùng bảy lớn tiến đến, trong đó có cả Mây Xám. Musat cũng đã bay lên tiên phong trước đó, nó đậu tại cành cây cổ thụ ngay trên đầu tên trùm, và tỏ ra muốn trừng trị kẻ đã giết anh bạn đại bàng của nó. Nhìn chung, cả vạn quân thú đều một vẻ nôn nóng. Đức Vua nhìn xoáy vào mắt tên trùm – lúc này mặt đầy máu me, hắn cố gắng đáp lại ánh nhìn đó bằng vẻ chịu đựng nhưng bất thành. Đức Vua bất ngờ quay đầu về đám binh thú, tiếng gầm vang lên, truyền ý hỏi các chiến binh phải xử lý kẻ thù như thế nào khi con báo đưa ra hai lựa chọn: một là bắt hắn đền mạng cho những cư dân đã ngã xuống, hai là để hắn được sống nhưng sẽ bị quản thúc suốt đời trong cánh rừng này. Số đông quân thú cảm phần bối rối im lặng, chúng nhìn nhau cùng hội ý. Mây Xám theo dõi động tĩnh của kẻ thù, con tê giác cái con nhỏ chính đôi tay đó đã tận diệt bảy của nó, hơn hết chính hắn đã giết đi con trai của nó. Nhưng lúc này, sự hận thù trong Mây Xám gần như chỉ còn là nỗi buồn đau, xót xa cho những gì đã diễn ra.

Sau một lúc hội ý, đám binh thú đồng loạt nhìn vào Đức Vua. Cuộc trưng cầu bắt đầu khi con báo đực gầm lên tiếng thứ nhất, tất cả im lặng, duy chỉ có Musat là đáp lại một cách ưng thuận, và chỉ đến khi tiếng gầm thứ hai vang lên, hàng vạn con thú cùng cất tiếng, trong đó có Mây Xám. Đức Vua nhìn đám binh thú vẻ hài lòng, nó bước đến chỗ Miên.

– Ông hãy làm việc của mình – cậu bé rừng xanh nói.

Con báo nheo mắt về đang mỉm cười, sau đó nó trở lại bên tên trùm. Con báo lạng lẽ liếm sạch những vết máu trên mặt kẻ thù, nó giương móng vuốt ấn mạnh vào trán kẻ thù, đó chính là nghi thức tuyên bố quân thức dành cho tù nhân. Kế đó là tiếng hô vang của hai vạn quân thú, hòa cùng là những chiến binh con người đã sát cánh. Miên, Jo, Lâm và Susan cùng với ông già Herzog được những người bạn lông lá tung lên, bắt đầu từ chiếc voi của Giăng, họ được chuyển qua giữa rừng thú menh mông.

Bryan và Lê Việt hài lòng nhìn thấy những đứa con của mình. Bên cạnh đám trẻ lúc này là cậu bé Miên – con trai của người cộng sự quá cố, chúng trở thành những người hùng của cánh rừng, điều mà ba người họ đã không thể làm được trong bao nhiêu năm.

Vào lúc cuộc chiến đã chính thức kết thúc, những thống lĩnh trẻ tuổi hân hoan vì được cùng cư dân rừng xanh ăn mừng chiến trận. Thì ở đó, Miên hơi thắc thỏm bởi sự có mặt của những người bạn của ba mình. Jo hiểu sự thắc mắc của bạn cần được thông suốt, tuy vậy cậu cũng chẳng cần phải hé lời, vì ngay lập tức Giáo sư Bryan và Tiến sĩ Lê Việt đã chạy đến ôm Miên như ôm chính đứa con mà họ đã thất lạc bao nhiêu năm. Miên cảm thấy vòng tay ấm áp, tựa như của ba cậu ngày nọ. Điều mà dường như chỉ là nỗi ước ao của cậu trong mấy năm qua. Dưới ánh bình minh chan hòa, dưới những tán non xanh cao ngất, Giáo sư Bryan đã có dịp nhìn kỹ cậu bé sau bao năm trần trở, Tiến sĩ Lê Việt rưng rưng khi bắt gặp ánh mắt đó, sóng mũi đó và đôi môi trềnh nhưng tươi tắn khi nở nụ cười đó... Họ có cảm giác người bạn của họ đang ở trước mặt với nụ cười triu mến, nồng hậu và chân tình. Giáo sư Bryan ôm chặt Miên, chặt đến độ cậu tưởng mình nghẹt thở, nhưng cậu thích ông ôm như vậy thật lâu.

– Cháu có biết hai bác là ai không? – Bryan hỏi cậu bé.

– Dạ. Cháu biết. – Miên trả lời ngắn gọn nhưng trong lòng muốn nói ra thật nhiều. Cậu thật sự cảm thấy được là chính mình khi đứng trước họ, những người bạn của ba cậu.

– Hẳn ba cháu sẽ rất tự hào về cháu. Cháu có tự hào về ba mình không con trai?

– Rất đổi tự hào. Vì nhờ ông ấy, nhờ cánh rừng này, cháu mới có ngày hôm nay.

Đôi mắt Miên ánh lên một niềm vinh quang lớn lao, và cậu trù mến trao ánh mắt đó cho những người còn lại. Tất cả đều cảm nhận rõ khoảnh khắc này, rồi họ sẽ ghi nhớ phút giây này mãi mãi.

– Mấy giờ rồi nhỉ? – Bryan chợt nhớ đến buổi họp hội đồng sẽ diễn ra sáng nay, và ông quên luôn là mình đang đeo đồng hồ.

– Năm giờ sáng rồi, thưa bố. – Jo đáp.

Bryan nắm chặt tay Miên, trù mến nhìn cậu.

– Nào con trai. Đã đến lúc chúng ta làm việc cuối cùng...

Không để Giáo sư nói hết câu, Miên lấy từ trong túi áo khoác nỉ ra một tấm bản đồ được gấp gọn gàng từ trước.

– Cháu luôn mang nó trong mình.

Nhìn thấy tấm bản đồ, Lê Việt liền reo lên mừng rỡ, sau đó ông quay sang nói câu gì đó với Lâm. Lâm chạy đi và chỉ một phút sau, cậu cùng Giáo sư Herzog đã có mặt.

– Xin lỗi vì đã bỏ lỡ câu chuyện với các người, chẳng là tôi đang còn ngây ngất với bọn lông lá này đây. Đúng là cái lũ tình đời – ông già khoái trá khi chỉ tay về phía bầy vượn, một trong số chúng đang còn khoác chiếc áo của tiến sĩ Lê Việt.

Bryan bước lại bên giáo sư khảo cổ, lần này vị giáo sư trẻ kính cẩn đưa ông bốn tấm bản đồ. Nhưng trước khi bắt tay vào, ông già nháy mắt với Susan, cô bé gái mà ông mô tả như mặt mã sông Nile.

Nhận được nụ cười thiên thần của cô bé, Herzog đã sẵn sàng cho cuộc khai mở, đây được xem như một công trình bí ẩn nhất của ông, dù rất phần khích trải những tấm bản đồ ra, nhưng thoạt đầu ông già có hơi sồn da gà khi nhìn thấy những tấm da thú. Cho đến khi Bryan động viên, ông mới tự tin ghép chúng lại, nhưng không được. Có một luồng sức mạnh phát ra khi bốn tấm da thú được ghép lại, luồng năng lượng đó mạnh đến độ khiến vị Giáo sư già bị đẩy bật ra. Sau đó, Bryan và Lê Việt là những người tiếp theo bị hất

tung khi cố gắng thực hiện ý đồ ghép chúng lại. Dường như việc ghép những mảnh da thú đã trở thành nhiệm vụ bất khả thi đối với các nhà khoa học.

– Các người không làm gì được đâu. – Giọng nói của một người đàn ông vang lên – Hãy tin ta đi, đó là việc của những đứa trẻ.

Tất cả đều ngoái nhìn về phía đó. Một bầy khỉ lạ, những chú mèo ranh mãnh xuất hiện bên một người đàn ông bí ẩn. Bryan và Lê Việt nhận ra người này, nhưng không thể tin được đó lại là ông lão tu sĩ. Tại sao giọng nói của người đó lại có thể truyền ra thứ âm thanh khỏe khoắn như vậy? Về bề ngoài của ông lão nay cũng đã khác, một vóc dáng cường tráng trẻ trung, dường như ông đã lột xác trở thành người trường sinh bất tử.

– Hãy quên chuyện trước đó đi! – Lão già tu sĩ nói với hai nhà khoa học trẻ.
– Phải để những đứa trẻ cùng ghép chúng lại với nhau.

Khá bối rối, mọi ánh mắt vẫn cứ đổ dồn vào đôi môi của con người kỳ lạ ấy. Nhưng ông ta không hề quan tâm, vì chẳng có gì lôi kéo ông rời núi được suốt bốn mươi năm qua, nếu không phải là những tấm da thú bí ẩn kia. Nó thôi thúc ông xuất hiện, và hơn bao giờ hết ông cảm thấy lòng mình phấn khích.

– Vì chỉ có những đứa trẻ mới có đủ nguồn năng lượng tinh khiết cảm hóa các linh hồn mãnh thú.

Lúc này thì mọi người đã hiểu lời nói của ông lão tu sĩ. Chỉ có những tâm hồn trong trẻo mới hóa giải được nỗi hận thù của muôn thú.

Một lần nữa trọng trách được đặt lên vai những chiến binh nhỏ tuổi. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người, bốn đứa trẻ nắm tay nhau thành một vòng tròn bước đến những tấm da thú linh thiêng. Bốn trẻ bắt đầu làm theo lời ông lão như đang thực hiện một sứ mạng quan trọng. Jo, Miên, Lâm và Susan, mỗi đứa một mảnh da thú từ từ ghép chúng lại, chúng kiến linh hồn mãnh thú kêu gào trong sự tái nhập của vật chủ. Giây phút hồi hộp chờ đợi như thể kéo dài vô tận, những linh hồn không ngừng trỗi dậy từ những tấm da đang phát sáng. Khi ý chí và lòng kiên nhẫn bắt đầu xao động thì đột nhiên, một luồng năng lượng cực mạnh bất ngờ phóng ra từ đó, tạo thành thứ ánh sáng lung linh trong vắt, xoa dịu những linh hồn. Có những sự việc hi hữu đang diễn ra cùng lúc, những con thú vừa tử trận bắt đầu cử động, vết thương trên da thịt chúng dần liền lại, chúng đang được hồi sinh, chiếc nanh của con gấu ngựa trong

tay Susan cũng phát sáng, Miên đoán rằng linh hồn của con gấu cũng đã được siêu thoát cùng với các linh hồn mãnh thú trong tấm bản đồ. Điều đó khiến cho tất cả mọi người xúc động, chính tên thợ săn cũng phải choàng tỉnh, và Mây Xám đã nhìn thấy từ đôi mắt hắn một sự ăn năn.

***

Chuyện xảy ra sau đó thuộc về lĩnh vực của hai lão già. Herzog cẩn trọng áp chiếc kính lúp sát bề mặt tấm bản đồ, mắt dán chặt vào chiếc kính lúp trong khi bàn tay xoay ngược xoay xuôi tấm bản đồ và miệng không ngừng kêu “Hóc búa thật!”, thỉnh thoảng ông làu bàu bằng thứ ngôn ngữ gì đó. Trong khi đó, lão già tu sĩ vẫn im lặng, không nói gì nữa. Thái độ ấy đã truyền sang vị Giáo sư, và lúc này họ chỉ làm việc trong im lặng. Một lúc sau, lão già tu sĩ đọc ra gì đó cho Herzog ghi lại.

Cả một hồi mò mẫm, đối chiếu, cả hai vầng trán vẫn đang nhăn lại. Mọi người cố gắng không gây ra động tĩnh gì ngoài việc giữ im lặng, chăm chú nhìn và chờ đợi. Nhưng vẫn có những con thú cũng rón rén lại gần hơn vì sự tò mò. Sau những giây phút căng thẳng, cuối cùng Herzog đặt bút xuống và chẳng buồn nói lời nào.

– Các ngài có cần thêm thời gian không? – Bryan cười hỏi.

– Không. Dĩ nhiên rồi, anh cộng sự. Tôi thật cảm kích tài năng của lão già này. – Ông cười rất lớn, vỗ vai người đồng sự mới, tiếng cười của hai ông vang xa trong cánh rừng và sau đó là tiếng reo hò của người còn lại. Bọn thú rừng, bấy khỉ và đám mèo quần gia cũng được thể nhảy nhót dù chúng không hiểu điều gì đang xảy ra, chỉ biết rằng chúng đáng được như thế.

Lê Việt nói với Miên:

– Nào con trai, chúng ta chuẩn bị thôi!

Miên lúc này đã được biết có một cuộc họp hội đồng ở Ủy ban Thành phố. Phiên họp chắc chắn không mời bất cứ ai trong cánh rừng này, nhưng hiển nhiên tất cả phải có mặt.

Miên huýt sáo. Đức Vua, Hoàng Tử, Giăng, Biu, Musat và Ali đồng loạt có mặt.

– Chúng ta cần có thêm hai người bạn để công hai ông già thông thái nữa

chứ. – Bryan nháy mắt nói. Nhà khảo cổ học với cái đầu hói lại tiếp tục một tràng cười, trong khi đó lão tu sĩ cũng rất nóng lòng cho phi vụ hi hữu này.

Susan ngồi trên lưng con đại bàng Musat, Miên cưỡi chú ngựa lùn Ali trung thành, Lâm cùng Biu đứng mãnh, Giáo sư Bryan và con trai ông được an vị trên lưng Hoàng Tử và Đức Vua, Giăng nâng tiến sĩ Lê Việt lên lưng mình, còn vị Giáo sư lại được cưỡi anh chàng bò tót tên Nâu, điểm phúc nhất là lão tu sĩ khi được Mây Xám cho quá giang. Tất cả tiến về Trung tâm thành phố với sự mạng cuối cùng.

56 Hai mươi năm sau...

Hoa Kỳ.

Trong một lớp học ngành Vật lý của trường Đại học Harvard, vị Giáo sư trẻ Drucker hỏi các học viên của mình:

– Đã khi nào các em thấy một con đại bàng đen nặng gần một tạ chưa?

Một vài học viên lắc đầu tỏ ra không biết đến loài đại bàng này, số còn lại nghĩ rằng thầy giáo mình đang đùa và đề nghị anh chuyển sang câu hỏi khác lôi cuốn hơn. Vị Giáo sư trẻ mỉm cười và nói:

– Tôi sẽ hỏi các em vào mùa thu, vẫn là chủ đề về tình bạn – thứ tình bạn thật sự nhưng ít ai ngờ, còn bây giờ tôi có kế hoạch cho kỳ nghỉ hè của mình rồi. Trong khoảng thời gian chúng ta không gặp nhau, tôi sẽ rất vui mừng nếu các em cùng nhau dành cả mùa hè này cho một cánh rừng nào đó. Như tôi.

Vị Giáo sư chia tay các sinh viên của mình trước khi rời khỏi trường và đi ngay đến sân bay. Anh dò tìm chuyến bay đến Congo trên bảng điện tử thông báo hành trình. Chiếc máy bay cất cánh, từ chỗ ngồi, anh nhìn thấy cái năng lung linh trải đều khắp Massachusetts.

Vương quốc Đan Mạch.

Tại Copenhagen, một cử nhân Toán học gốc Việt Nam cùng lúc nhận hai giải thưởng của Hội Khoa học Hoàng gia Đan Mạch. Đó là giải thưởng Toán học cho công trình nghiên cứu “Giải đáp mới về Toán học của người Maya” và giải thưởng sáng tạo về một thiết kế mới của anh cho hãng đồ chơi Lego,

một thiết kế vượt bậc được phát triển từ các nguyên tắc chính thống, nhưng được làm từ một chất liệu có lợi cho môi trường do chính nhóm của anh phát minh. Trong buổi vinh danh, anh tự hào kể về bố mình với đôi mắt lấp lánh.

– Bố tôi cũng là một nhà khoa học. Các bạn biết không? Hiện ông đang cùng một người bạn rất thân của tôi chăm sóc những con thú bị thương trong một khu rừng đặc biệt. Tất cả những con thú ở đó cũng đều đặc biệt.

Anh cũng lấy làm vui mừng khi có dịp kể về những người bạn tuyệt vời của mình trong cảm xúc dạt dào. Sau buổi trò chuyện với các ký giả, anh bắt taxi ra phi trường Kastrup cho chuyến bay đến một quốc gia Trung Phi. Rồi *ta sẽ lại được nhìn thấy những cánh rừng*, anh nở một nụ cười, thấy thật tuyệt vời khi những tia nắng vàng dịu dàng của Copenhagen tiễn chân anh.

Việt Nam.

Tại một khu rừng được cho là đặc biệt nhất thế giới, nơi đang lưu giữ tấm bản đồ có một không hai, “cậu bé rừng xanh” ngày nào đã trở thành một bác sĩ thú y và cũng là nhà hoạt động môi trường kiêm hướng đạo sinh kiệt xuất. Trong lúc đang xem xét vết thương cho con chim ưng được gửi đến từ một cánh rừng ở Honduras, thì hai người trợ lý của anh – người thấp bé là cộng sự xưa kia của ba anh, người cao to với gương mặt có vẻ dữ tợn với các đường sẹo từng là tay thợ săn khét tiếng năm nào – cùng bước đến, theo sau họ là gia đình nhà báo lai, gồm Hoàng Tử, Tia Chớp Đen và con trai của chúng.

– Không định đi đến đó sao chàng trai? – Ông Lê Việt hỏi.

– Cháu sẽ đi ngay ạ. – Anh mỉm cười một cách vui vẻ. – Các bác chăm sóc chúng giúp cháu vài ngày nhé. À, anh chàng này bị một loại virus tấn công da khiến lông rụng dần, hai người chăm sóc cho nó nhé.

Anh tháo găng tay, vuốt ve con chim đang bị thương.

– Không nề hà gì cả. Tôi sẽ chăm bẵm nó như con cưng mà. Cậu hãy đi đi cho kịp chuyến bay. – Tay thợ săn năm xưa nói, một tay ôm con chim, một tay day day cái sẹo hình dấu chân báo trên trán. – Nếu gặp Bryan, cậu gửi lời hỏi thăm giúp gã ác ôn này nhé.

– Bác yên tâm, nếu gặp bác ấy cháu sẽ nói là nếu muốn quay lại cánh rừng này thì sẽ phải xin phép Tên Trùm.

Lão thợ săn cười khăng khắc, Lê Việt cũng cười.

– Thôi, đi đi kéo muộn. Trẻ chuyển bay là không sống yên với con bé đâu.

Miên mỉm cười, anh đã nhận lời mời của Tổ chức Cứu trợ hoang dã Quốc tế, theo như trong thư mời anh sẽ đến châu Phi để diễn thuyết về mối liên hệ đặc biệt giữa động vật hoang dã với con người, người trực tiếp gửi thư mời đến anh là một cô nàng tóc vàng nhưng có đôi mắt nâu. Mẹ anh biết điều đó và bà đã tự hào biết mấy. Bà tiễn anh bằng cái ôm.

– Nói với con bé là mẹ nhớ nó nhé.

– Cô ấy sẽ không khách sao với mẹ đâu, chẳng biết chừng sẽ còn gửi cho mẹ một bầy linh miêu ngay thôi. – Anh hóm hỉnh.

– Cả một khu rừng mẹ còn chịu được mà. – Bà Liên cười hiền rồi chỉnh lại cổ áo giúp anh.

Anh từ biệt mẹ rồi lên xe ra phi trường. Nhìn qua cửa kính taxi, anh thấy bầu trời hôm nay đẹp biết mấy.

Cộng hòa Congo.

Tại vườn quốc gia Kahuzi–Biega, cô gái người Mỹ hai mươi sáu tuổi Susan Drucker, đang bận rộn cho hội nghị đầu tiên do cô chủ trì. Buổi hội nghị mang tên “Vạn vật sống, con người sống” để tưởng nhớ đến một người đàn ông mà cô chưa một lần gặp mặt, người mà bố cô đã nhắc đến rất nhiều từ khi cô theo đuổi công việc này cho đến hôm nay. Đúng hơn là từ khi cô còn rất nhỏ.

Được bố Bryan động viên, ngoài những chuyên gia đầu ngành về động vật hoang dã, rừng tậm và biến đổi khí hậu trên toàn thế giới, Susan còn tất tả gửi thư mời đến anh trai mình ở Harvard, người anh họ ở Copenhagen và người yêu của cô ở Việt Nam, và cô đang rất háo hức chào đón họ với những câu chuyện thiên nhiên kỳ thú của mỗi người. Thật giống một cuộc gặp mặt của những huyền thoại rừng xanh. Cô mỉm cười. Ánh nắng trải đều lên toàn bộ cánh rừng Kahuzi–Biega. Thiên nhiên trở nên thật gần gũi.

HẾT

Còn tiếp...

